

22 ขยะ ขยะ



เชิญอ่าน

ตำราเรียนศักดิ์สิทธิ์ ของ นาคะประทีป
และเรื่องอื่นๆ ฯลฯ

โทรศัพท์ ๔๖๘

โทรเลข “สุชี”

ไฟแช็ก

สำนักงานล้างรูป ประสาทสุขุม

ถนนหลานหลวง (ห้างยอนแฮมชั้นเก่า) พระนคร

เราสอนการวิธีถ่ายรูป โดยส่งแบบแนะนำกำกับฟิล์ม ทุก ๆ ฟิล์มที่ส่ง

มาล้าง ณ สำนักงานล้างรูปของเรา

รูปธรรมดา

ล้างรูป พิมพ์รูป ขยายรูป ๑ ล.

ภาพยนตร์

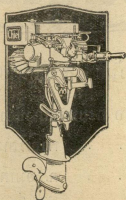
ถ่ายภาพยนตร์ ล้างภาพยนตร์ พิมพ์ภาพยนตร์ ๑ ล.

บัญชีเรื่อง

(ปีที่ ๕ เล่ม ๒ วันที่ ๑๕ มิถุนายน พ.ศ. ๒๔๗๑)

พระนิพนธ์ พระเจ้าบรมวงศ์เธอ กรมพระนราธิปประพันธ์พงศ์	หน้าพิเศษ
มาสถานสุสรณ์	พาณวิลาศ ,, ๑๔๑
ผีเสื้อประหลาด	ต. อมาตยกุล ,, ๑๔๔
ยอมสละ	สั่นหวัรรวงส์ ,, ๑๕๐
นักสืบพโยมหน	ถ. ทศนาถวุฒิ ,, ๑๗๔
นางสุปรีชา	ม. ถ. ฉอาน อิศรศักดิ์ฯ ,, ๑๘๘
เจ้าหล่อนฉลาด	ช. ประเสริฐธรรม ,, ๑๙๐
สุ. จิ. ปุ. ถิ.	สุวรรณ ,, ๒๐๑
ตาโหดหุ่ย	นายสว่าง ,, ๒๐๓
สองพี่น้อง	บุญญนันท์ ,, ๒๐๘
เมียกับแม่	อรุโณ ,, ๒๒๐
วีระบุรุษแห่งโยนก	กิงสตาล ,, ๒๒๗
บิดทองหลังพระ	จินตหรา ,, ๒๔๑
โชคอำนาจ	บ. ศรีวรรณะ ,, ๒๔๕
แถลงการสาธารณสุขพิเศษ	กรมสาธารณสุข ,, ๒๖๓
ไวโอเล็ต	เจษฎ ปาลกะวงษ์ฯ ,, ๒๖๕
วิชานารี	นางสาวแฝง พุทธรัต ,, ๒๘๓
สารเชชม	นนทกษ ,, ๒๘๕
อันตวาทิ	บรรณนิการ ,, ๒๘๗

ล่อกวอด ข



ชนิด CHIEF

๘-๑๑ แรงม้า ขนาดใหญ่

มาถึงแล้ว

ได้ทดลองแล้ว

เล่นเร็วกว่า

แข็งแรงกว่า

กินน้ำมันน้อยกว่า

เบากว่า

ถูกกว่า

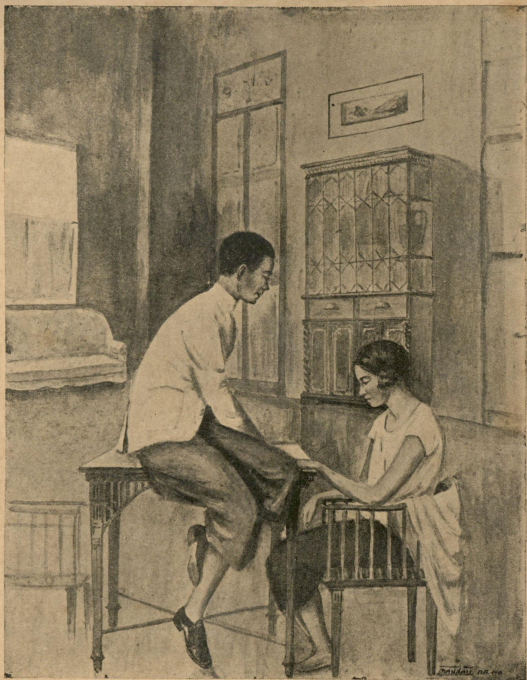
ดีกว่า

เครื่องทั้งหลายขนาดเดียวกันเวลาน

ห้างสามเหลี่ยม จำกัด

ถนนบูรพา หลังวังบูรพา พระนคร โทรศัพท์ ๖๕๓

เป็นผู้ขายผูกขาดในกรุงสยามแต่ผู้เดียว



“สมพร——เธอเตาไม่ถูกคอกหรือว่าฉันจะพูดอะไร”

คู่มือ ๑๕๔

วุฒิราโชรสแลราชสุดา ในมหาจักรีบรมราชวงศ์ ที่ทรงพระชนมายุสูงกว่า

สมเด็จพระเจ้าฟ้า พระราชบิดุลา บรมพงศาภิมุข

๑ พระขัติยา ในมหา จักรวงศ์ เสด็จดำรง พระชนม์ พันพรรษา
ภิมุขพงศ์ องค์พระราช ะบิดุลา กรมพระยา ภาณุพันธุ นั้นหกองค์
แต่พระขัตติยานี สืบสืบกัน ประมวลบุญ สืบสืบัติ พิสง
สืพระองค์ มหามงกุฎพงศ์ ยังธำรง ชันมษา สถาพร
กรมหลวง สมรรัตน ขัตติยภักดี กรมหมื่น ราชศักดิ์ สโมสร
พระองค์เจ้า อรุณวัติ โสมศรีพร องค์บงอร วาณี รัตนัญญา
หน่อเกษมตรีษ ทุติยรัชย์ พิพัฒน์เพส กรมพระ เทเวศ เชษฐพงศ์
กรมหลวง วรศักดิ์ หลัภัญญา ไอรสา ตติยะ รัชชะกาล
กรมหลวง บดินทร์ กวินสมรรธ จตุตถรัชย์ ขัตติยา ปรีชาดาน
สองไอรส ยศถกถ พระชนม์นาน กรมพระ นเรศวรธานี ฤทธาษัต
กรมหลวง อติสร อุดมเดช ทรงพระชนม์ จนเรศ เสด็จรัชชตริย์
พระนามขัตติยานี ในสี่รัชย์ ปฐมะขัตติยสนอง สองพระองค์
พระองค์พลับ จิระชนม์ และมณฑา ทุติยรัชย์ สามสุตา พงศาสง
พระองค์เจ้า บิสุน อุ่นพระวงศ์ พระองค์ปุก สุทราง เกษมเย็น
พระองค์เจ้า แม้นเขียน เจียนแก้วสื พระชนม์สิบ จักรวงศ์ พระองค์อัน
ตติยรัชย์ กษัตริย์ ชวชน พระองค์เจ้า เสงี่ยมชน ชนม์จิ
พระองค์นิเวสน์ ชเรศกว่า ธิตาชนิด กรมพระยา สุตารัตน์ กษัตริย์ศรี
พระนางแก้ว องค์เจ้า กินรี พระบุตรี สุตสม พระสมญา
กรมหลวง วรเสฐ สุตาถิต ธิตามกุฎ จตุตถรัช เนกฉัตรหล้า
สามพระองค์ ยังทรง พระชนมา สุตสันพระ ชันมษา แต่เอองค์
พระองค์เจ้า เผ่ากษัตริ์ ประภัสส ประมวลพระ นามะกร ทุกองค์สง

สิ้นพระชนม์ จนชรา ชั่ววยง
 สิริกษัตริย์ และพระขัตติยานี
 เพียงฦาสืบ คืบดี ทรงขวัญทร
 สิบหกองค์ ปลงพระ ชันมษา
 อยู่ข้างน้อย ร้อยหละหลก พอตกตรง
 ทั้งสามร้อย ฦาสืบ หกกษัตริย์
 ถึงร้อยหละ เก้าสิบสี่ ต้อตรา
 ยังดำรง พระชวี เป็นศรัชาติ
 สามสิบแปด พระองค์เจ้า เผ่าสองรัชย์
 ขอพระองค์ ที่ทรง พระชนม์ด้อย
 พระแม่นเจียน เจียนนุติ พุฒิม

สิบเอ็จจน ลักขมี สี่แผ่นดิน
 วงศ์จักรี แก่กว่า พระอวสาน
 สองคักญ โฦยขึ้น เช็ดพันพงศ์
 คณเภา ส่วนร้อย คล้อยประสงค์
 ชนม์ยืนยง ยิงบพิตร บิตลา
 พระชนม์ทัด สกเทา หรือเขาวัว
 สามร้อยห้า องค์ถ้วน กำนวณขัด
 เอรสราช สุตาสี่ สิบหกกษัตริย์
 สามรัชย์ ขัตติยเผ่า แปดเจ้าฟ้า
 จงเลิกลอย จัระชนม์ พันพรรษา
 สมนรา ธิปฯ ฉออัน สรวงพรเอษฯ

๓๒ ก้า

ขัตติยานุสรณ์

๑ เจ้าฟ้าหากษัตริย์พัน
 เจ้าต่างกรมสิบองค์
 สืบสันตติวงศ์มั่ง
 สยามะชาติยศบาทแม่น
 ๑ ขวัญเผ่าเจ้าฟ้าขัต
 ฦาสืบแปดกษัตริย์
 พ่างสพัตถ์ ทิพยรัตนศรี
 ถึงทนต์สุขสันต์พเน
 ๑ เปรมคณิงพึงเจ้าอุ้น
 กรุงกระห้อมอ้อมกลมดกล
 ทุกยุคและทุกหน
 เอกราชจักพินาศด้อง

จักริพงศ์ ษะดุงเอย
 เออแคว้น
 กลประเทศ เสถียรเอย
 แม่เลี้ยงเวียงถวัลย์ ๑
 ดิยานี สามรา
 เกรินเกล้า
 เมืองมั่ง เมืองเอย
 นิทสน์ให้ไทเกษม ๑
 อูราคน กีกฤ
 เกียรดีบ้อง
 ทูกรหัส เห็นแษ
 หมดเจ้าเนาสุน ๑

มาสาธุสสรณ์

มาตฤปีตฤกฤตาภยาโส

คุณิตาม เติ พาลกะ ।

น คุรภายุติ มาตุเรณ

ปุตโร ภวติ ปณฺชิตะ ॥

ผู้ตรัสได้รับ

ศึกษา

จากบิดรมารดา

จึงรู้

มิใช่ว่าคลอดมา

ถนัด นั้นเฮย

จึงจะเป็นปราชญ์ผู้

เช่นนี้มีเงิน

A child trained by mother
and father attains eminence ;
a son does not become wise
by being merely born.

พาณิวิลาส

ผีเสื้อประหลาด

ของ

ด. อมาตยกุล

ฉีก ๆ ๆ

เรือกลไฟเริ่มเคาะเครื่อง แล เบิกหัวทุก แสง
อาณัติสัญญาณว่าระเตรียมเครื่องต่อไป.

เวลานี้ ๓.๒๕ ล.ท.แล้วแลใน ๓.๓๐ ล.ท.
เรือก็จะเริ่มใช้ จักร เคาะจากเกาะ อันเปลี่ยว ซึ่ง
เป็นที่พำนักของจำพวกมนุษย์กินคน.

“อนิจจา” ไพรเฟสเซอร์ ร้องเสียงลั่น ใน
ขณะที่ยืน อยู่บนเนินหิน หลังจาก การล่าผีเสื้อ
มาพักใหญ่ ๆ แล้ว “เรายังไม่ได้ไปเป็น
ตัวอย่างสักตัวเลย ต้องพยายามหาให้ได้”

ว่าแล้วท่านก็ตั้งหน้าตั้งตาไปโดยเร็ว มีพัก
ที่จะกังวล ถึงเรือกลไฟ ซึ่งเป็นยาน ที่นำท่าน
ผ่านไปจากเกาะอันเปลี่ยวนั้น.

ท่านวิ่งข้างเคาะข้าง ผ่านพรวนยผาซากิ
อันงามแลเดาวัลย์ อันเลื้อยระเระระตามทาง
มาจนถึงใจกลางเกาะ ความเหนื่อยได้
ทำให้ท่านต้องยังค้มเท้าให้หยุด แลนั่งลง

พักบนเนินหินอันปกคลุมไปด้วยต้นไม้.

เป็น เวลา ๔.๓๐ ล.ท.แล้ว ขณะที่ท่าน
ไพรเฟสเซอร์ ย่อมมีแล่นยกนาฬิกาข้อมือขึ้นดู
แลเรือ ชันโซน ยังทิ้งคลื่นขาว ๆ ซึ่งลอยกว้าง
อยู่บนอากาศให้เห็น ก็ย่ำเท้าเล็ก ๆ อยู่กลาง
มหาสมุทรเท่านั้น.

ท่านไพรเฟสเซอร์ ค่อย ๆ เข้มหน้าเพร่ออก
มาช่วยเหยงอยู่บนหน้าผาก พลังร่าฟ้าง “ถ้า
ฉันได้ รู้เสียว่าจับเรือไม่ได้เช่นนั้น ฉันจะทิ้ง
จับผีเสื้อให้ได้”

มีเสียงหนึ่งร้องครางแล้ว ๆ

ท่านไพรเฟสเซอร์ หยุดฟัง สักครู่เสียง
ร้องก็หมดสิ้น ทำให้ท่านตกใจเป็นกำลัง.

“เสียงเหมือนนางมนุษย์กินคน” ท่าน
กล่าวขึ้นมากด้วยความตกใจ.

ท่านถลันนางมนุษย์กินคนไม่มากนัก แต่
ว่ากลัวสัตว์มากกว่า ความคิดที่คิดว่าสัตว์



ท. อมาตยกุล

มิถุน

“เธอเป็นคนที่น่าสงสารมาก” ท่านกล่าว
“เรือกอล์ฟแลเพื่อนโดยสาน คงจะกลัวยกอีก
ในไม่ช้า เธอไม่ต้องตกใจ”

หล่อนเช็ดน้ำตาแลเงยหน้าขึ้น.

“ไม่เห็นนั้น” หล่อนตอบ. “ก็ฉันไม่มี
ความตกใจกลัวแม้แต่นิดเดียว เมื่อท่าน อยู่ทัน
ด้วย แต่ก็ฉันเสียใจที่จะทำความรำคาญ
ให้แก่ท่าน ก็ฉันรู้ว่าท่านไม่ชอบผู้หญิง”

คำพูดของหล่อน ทำให้เลื้อยขึ้นหน้าท่าน
โปรเฟสเซอร์ด้วยความอาย.

“อา!” ท่านพูด “ถูกแล้ว — อ้า — ฉัน
มิได้เข้าใจใส่ แก่พวกสตรีบางคน แต่ — ฉัน
สามารถจะกล่าวว่า เราจะเป็นเพื่อน ตกทุกข์
ต่อกัน โปรดให้ฉันหนุนอภัยไถ่ใหม่ว่าฉัน
จะพิน ปล่อยให้เธอได้หรือไม่?”

ท่านหยิบผ้าเช็ดหน้าออกจะพินให้แต่รู้สึก
ว่าข้อเท้าของหล่อนขมขื่นมาก.

“ฉันจะอุ้มเธอลงไปยังลำธาร” ท่านกล่าว
“เพื่อจะไถ่ชะแผล แลฉันจะเทียบกว่าจะมี
ที่ไหนเหมาะสำหรับเธอจะพักกลางวัน”

“ท่าน อุ้มก็ฉันไม่ไหวดอก” หล่อนกล่าว
“ก็ฉันหนักมาก ไก่ โปรดให้ฉันเกาะ
ข่าแล้วก็ฉันจะค่อย ๆ กระ โทกไปหาเคียว”

ท่านโปรเฟสเซอร์พาหล่อนไปไถ่สักหน่อย

รู้สึกจากสีหน้าอันซัดสลดของหล่อนว่า การ
ที่หล่อนกระ โทกไปเช่นนั้นทำให้กระเทือนแผล
มาก ฉะนั้นโดยปราศจากการร้องขอท่าน
โปรเฟสเซอร์ ไก่ อุ้ม หล่อนขึ้น คุกเข่า
หล่อนเป็นสิ่งที่เล็ก ๆ ขวง ๆ เท่านั้น เป็น
การง่ายที่จะอุ้มที่สด.

ในไม่ช้าท่านรู้สึกว้าวุ่นของสตรี เป็น
สิ่งที่ยวนตาชวนใจอย่างยิ่ง เนื่องจากความ
อ่อนนุ่มอันเต็มไปด้วยกระแสรไฟฟ้าแห่งร่างกาย
แลสายตาอันคมคายารักของหล่อนเป็นต้นเหตุ
เมื่ออุ้มมาได้ สักสองร้อยหลา ท่านได้วาง
หล่อนโดยระมัดระวังลงภายใต้เงาไม้ใหญ่อัน
ร่มรื่น.

“เธอจะตกใจไหม ถ้าหากว่า ฉันปล่อยไว้
ท่านโดยลำพัง ใน เมื่อฉันไปตกน้ำ ที่ ลำธาร ข้าง
หน้านั้น” ท่านถาม.

“ไม่เป็นไรมิได้ แต่อย่าไปให้นานนัก
นะคะ.”

สักประเดี๋ยว ท่าน โปรเฟสเซอร์ ก็ กลับ มา
พร้อมกันนำเข็มขัดสุราของท่าน เมื่อชะ
แผลแผลพันผ้าให้หล่อนเรียบร้อยแล้ว ท่าน
ก็กวักขมขื่นแห่ง ซึ่ง มีที่กระเฝ้าของท่านอยู่
สองสามชั้นออกมา สมมุติกันว่าได้วัยประ
ทาน “น้ำชาเวลาบ่าย” ตามมีตามเกิด.



พ.ศ. ๒๔๗๑

ผีเสื้อประหลาด

ณ ที่นั้นท่านได้รู้สึกว่าสัตว์เพศใดก็ตาม
เพื่อความ ยั่วยวน ชวนสวาท ความ รุนแรง
สำหรับหลอกลวงใจของมนุษย์ให้ชุ่มชื้น
อยู่เสมอ สิ่งนี้เองเป็นเหตุให้ท่านกลัวยิ่งว่า
ไม่ใช่สัตว์ ทุกคน ที่จะประพฤติเลว เหมือนกัน
หมด อย่างที่ท่านเคยนึกไว้แต่กาลก่อน.

เมื่อการรับประทานอาหารเย็นได้เสร็จลงท่านจึง
อุ้มหล่อนไปยังโต๊ะซึ่งซ่อนหินภายในต้นไม้ใหญ่
เพื่อจะได้พักผ่อนในเวลากลางคืน.

“ฉันจะไป เทียว หาหอย หรือ ปลา มาเป็น
อาหารเย็น เธอ ไปรอคอยท่านสักประเดี๋ยว”
ท่านกล่าว ขณะ เมื่อได้ วางหล่อนลง เรียบร้อย
แล้ว.

“ท่านต้องแน่ใจในะคะ ว่าจะกลับมาก่อน
มืด อย่าลืมนะคะ” หล่อนขอรับรอง.

คงอาทิตย์ ได้ลับ โลก ไปแล้วยังคงแต่แสง
ชมพูขมิ้นเท่านั้นในขณะที่ท่านกลับ หล่อน
ก็ขึ้นยานที่ใต้เห็นท่าน แลได้ โบกผ้าเช็ดหน้า
ให้แต่ไกล.

ท่านไปรอฟลีสเซอร์ ได้ หอยหอยชนิดหนึ่ง
คล้าย ๆ กับหอยแมลงภู่มาด้วยประมาณ ๒๐ ตัว
กว่า แลใช้ชนิดหนึ่งขนาดเท่าไข่ไก่ใส่ฟอง
ผลสัตว์ครึ่งกายครึ่งที่ท่านกลับแล้ว อาหาร
เย็นก็ ได้ คงทันปรุงขึ้น โดยอาทิตย์ ไม่ ชดไฟใน

กระเป๋าสื่อของท่านก่อนไฟ แล้วเอาไข่แดง
หอยหมก ในดินเพื่อทำให้สุก.

ทั้งวิธีรับประทานอาหารนี้แม้จะไม่อร่อยก็จริง แต่
ท่าน และหล่อนก็ยังรู้ สึกว่าพอประดังความหิว
ไปได้.

เมื่อการรับประทานอาหารเย็นได้ล่วงพ้นไป
แล้ว ท่าน ได้จัดแจงหาเทียนไขไป ไม่มาปูแทนที่
นอนของหล่อนสำหรับจะ ใช้นอน ในเวลา กลาง
คืน.

ดวงจันทร์ ได้ ฉายแสง อัน นวล ลอของ รอค
ทิวไม้ เสมือนจะช่วยเสริมความสว่างขึ้น
แทนโคมไฟ ในป่าชัฏฉะนั้น น้ำทะเล เป็น
ละลอกน้อย ๆ รัยกับแสงจันทร์ คงมาระยิบร่า
สพั้งช่มยั้งนัก ขณะนั้นท่านแลเจ้าหล่อนได้
ชวนกันมานั่งบนขอนไม้ปากช่องซึ่งซ่อนหินข้าง
ที่พัก.

“ทราบดีหรือเปล่าคะ ท่านไปรอฟลีสเซอร์”
หล่อน กล่าว ขณะ ที่ เงียบ กัน อยู่ สัก ประเดี๋ยว

“ท่านได้กรุณาแก้กลิ่นมากเหลือเกิน”

“ไม่ถกเลย” ท่านไปรอฟลีสเซอร์ คอย
“ทั้งนี้ฉันจะทำก็ ทั้งหมก ที่ฉัน สามารถ จะ
ทำได้สำหรับเธอ เพราะ เป็นหน้าที่โดยควร
ของเพศฉัน”

“อ้อ! หน้าที่ของเพศดอกหรือคะ ที่ท่าน



ท. อมาตยกุล

ต้องทำอะไรทำ?" หล่อนกล่าวสับถั.

"เปล่า, เปล่า!" ท่าน รียบ แก่ โดยเร็ว

"ฉันทำให้เธอโดยความเต็มใจของฉันทจริง ๆ"

"ที่จริงท่านจะต้องผูกเช่นนั้นเพราะฉันทนั้นเป็นส่วนหนึ่งของหน้าที่สำหรับเพศของท่าน"

"แต่ฉัน ขอ บอกซ้ำ ว่า ฉันทำให้เธอโดยความเต็มใจของฉันทจริง ๆ หรือเธอเห็นว่าฉันทำโดยเพียงแต่หน้าที่บังคับเท่านั้น"

"ท่านเป็นคนไม่ชอบผู้หญิง ไม่มีประโยชน์อะไรที่ออกค้ำที่ท่านจะปฏิเสธ เพราะ ว่าทุก ๆ คนก็ย่อมทราบกันทั่วทั้งนั้น"

"ฉันไม่ไ้เกลียดผู้หญิงหมกหมักคน" ท่านอธิบาย "นอกจาก พวก ที่ — อ้า — ก็ แล้ว — เธอรู้ ไหมว่าฉันเป็นชายโสเภณเอย่างแน่นแท้ — ฉันมีพรหมกอกไม้ แลแมลงที่จะคงอยู่แลรักษา — เช่นอย่างผีเสื้อ เป็นต้น — ฉัน เป็นเอกในการผลิตผีเสื้อ"

"ท่านจะสมมติว่ากิฉันเป็นผีเสื้ออย่าง มีไ้หรือคะ?" หล่อนพูด พาดง ซ้อนสายตา ขึ้นดูท่านซึ่งประจวบกับท่านกำลังลงมา คาต่อคาสพกัน ท่านรู้ สึกว่าโลกได้คั้งกันเปลี่ยนแปลงแล้วฉันทจะระนั้น.

"งเชื่อฉัน" ท่านกล่าว "ฉัน คิดว่าฉันจะสมมุติได้ แต่เป็นความสัจย์ ฉันทไม่เคย

เหยียดสัตว์ให้เป็นเช่นนั้นเลย"

"คะ ถูกแล้ว" หล่อนคล้อยตาม.

"อ้า — ฉัน มี พละ ใจ คนหนึ่ง — แล เขา ประสงค์ ที่จะ แต่งงาน ฉันท "

"เป็นไ้หรือคะ"

"เปล่า ฉันทหมายความว่าให้แต่งกับคนอื่น แลฉันทยัง ไม่มีความสมัคร ที่จะ แต่งงานกับใคร" ท่านอธิบาย.

"เหตุไฉนโดยเป็นชนวนให้ท่านกลัวสัตว์ทั้งหมก?"

"จะ กลัวมากที่เดียว"

"แต่ก็เหมือนท่านไม่คอยกลัวกิฉันเลย"

"เธอเป็นคนที่ทำงกับสัตว์อื่น ๆ ฉันทฉันทจึงไม่กลัวเธอ"

ถ้าหากว่า ท่าน โปรเฟสเซอร์ รู้จัก ผู้หญิงที่เท่าผีเสื้อแล้ว ท่านคงจะต้องรู้ที่เกี่ยวกับสัตว์ซึ่งผลิตจากสัตว์อื่นนั้นแหละคือเป็นผู้ ที่ควรกลัวให้มาก นอราธิประพุดกิจการนี้ถึงแม้ว่าหล่อนจะมีอายเพียงสิบเก้าขวบจริง.

เป็นเวลานาน กว่าท่าน โปรเฟสเซอร์ แล นอราจะเสร็จการสนทนากัน นกกลางคืน ซึ่งส่งเสียงเป็นเพื่อนก็งยอยหายไป ในท่ามกลางเกาะนั้นก็งยอยวิเวกวังเวงใจอย่างยิ่ง เวลา นี้ปราศจาก สำเนียง อะไร นอกจาก เสียง ท่าน



พ.ศ. ๒๔๗๑

ผีเสื้อประหลาด

โปรเฟสเซอร์ ก็นอนร่าเริงนั้น เจ้าหล่อนจับ
แขนของโปรเฟสเซอร์แน่น แลท่านก็ค่อย ๆ
ถึงแขนของหล่อนมากำไว้ ประพุดิเหตุทั้งนี้
เสมือนเขาได้รู้จักกันมานาน แลเมื่อได้
กล่าว “ Good Night ” กันแล้ว ต่างฝ่ายต่างก็
แยกกันไปนอน.

นอราได้หลับอย่างสบายในคืนนั้น แต่
ท่านโปรเฟสเซอร์ ได้หลับ ๆ คื่น ๆ ด้วยความ
เป็นห่วงเกรงอันตรายจะบังเกิดขึ้นจากสัตว์ร้าย
แลจำพวกมนุษย์กินคน จนกระทั่ง ๔ ก.ท.
ท่านจึงได้หลับสนิท แลเมื่อท่านรู้สึกว่ามี
อันอ่อนนุ่ม มาเขย่า แขน ของ ท่าน ก็เป็นเวลา
๘ ก.ท. แล้ว.

“ คุชิตะ ” นอราร้องขึ้น “ เข้าวินนิคิน
เกิดไ้ขยับเล็กน้อยแล้ว คิฉินได้พยัพไซ่ฟอง
ในพุ่มไม้ใกล้ ๆ นั้น แลได้ทำให้ สุกเสมือนวิ
ของท่าน ”

“ เธอ เป็นแม่เรือน ที่มักมาก แต่ — อ้า
เธอได้ ไม่ ชักไฟที่ไหน ” ท่านกล่าวพลางคลำ
หาไม้ ชักไฟ ในกระเช้าเสื้อ.

“ คิฉินได้ ชะ โมยไป จาก กระเช้าเสื้อของ
ท่านในขณะที่ท่านกำลังนอนหลับอย่างสบาย ”

หล่อนกล่าวพร้อมด้วยอาการหวู่เราะ.

“ มีอะไรเขามาก — สมเป็นแม่เรือนที่ ”
ท่านกล่าวอ้อมแอ้ม.

แลถึงถึงมือรับประทานอาหารเข้ากัน.

“ คิฉินกำลังคิ่น คึกขามเสืชชะนิคใหม่ ที่
สุก — ประหลาดที่สุก แลส่วยที่สุกที่คิ่นได้
เคย เห็น มา ” ท่านเอ่ยขึ้นในขณะที่กำลัง
รับประทาน.

“ เป็นอย่างไรคะ ” หล่อนสอถาม “ ถ้า
จะมีผีประหลาดมาก ”

“ ะ ” ท่านรับคำ “ ชะนิคใหม่ นั้น มีเสื้อ
ขาวสะอาด พร้อมกับยีนลีชมพูทวยทวย
ระหว่างคอ ”

“ ท่านจะให้ ช้อว่าอะไรคะ ? ”

“ นอรา — ถ้าหากว่าเธอพอใจ แลยังมี
ช้อลาตินอันยักยาวอีก — คือ นอราไปสู่เชอร์มา
(Nora Pulcherrima)

“ หมายความว่ากระไรกันคะ ? ”

“ นอราที่น่ารัก ”

“ คิฉินคิดว่าโปรเฟสเซอร์ทั้งหลาย คงไม่
มีสิทธิอะไรที่จะชิงช้อ สิ่ง ที่พบขึ้น ตามความ
ชอบใจ ”



ท. อมาตยกุล

มิถุน

“มิชเช่ ถ้าหากว่าเขาได้พบของสิ่งนั้น
ด้วยตนเอง แลสิทธิอันนี้จะต้องเรียกว่าสิทธิ
เฉพาะ”

เมื่อรับประทานอาหารเข้าเสร็จเรียบร้อยแล้ว
ไพรเฟสเซอร์ ก็ชวนนอราไปเที่ยวชมภาพภูมิ
ประเทศที่ตนได้มาอาศัยอยู่ เถาะนี้เป็นเกาะ
ใหญ่ เต็มไปด้วยพรรณไม้ต่าง ๆ ปลูกคลุมอยู่
หนาทั้ มีชายหาดซึ่งเต็มไปด้วย หอยเปลือก
เล็ก ๆ รอยเท้าเล็กเข้าไปในใจกลางเกาะเป็นที่
พำนักของจำพวกมนุษย์ ก็นคนแลเหล่าสุนัข
จึงออกแสดงนัยว่า มีเนินหินเตี้ย ๆ เต็มไปด้วย
ด้วยพรรณไม้ในกลาง เต็มอันจะแบ่งอาณา
เขตที่ออกเป็นสองชั้นนั้น.

นอราเกรงใจไปใต้ลึกหน้อยก็ต้องหยุด โดย
เหตุที่หล่อนรู้สึกว่าคุณค่าของหล่อนอีกเสียขึ้น
อีก ต้องใช้แขนไพรเฟสเซอร์เป็นหลักพยุง
กลับไปทีเดิม.

“น่าสงสารนะค่ะ ทนเสื่อของท่านไม่มีอีก
หล่อนกล่าวในขณะที่ได้นั่งลงเรียบร้อยแล้ว.

“เป็นการที่ยังยิ่ง เพราะฉันไม่ปรารถนา
จะให้เสื่อนั้นขึ้นหน้าไปจากฉันเสีย”

“มันไม่ปรารถนาที่จะไปออกค่ะ เพราะ

ว่าจะต้องอยู่ทำกับเขาให้ท่าน — เนื่องจากเป็น
หน้าที่โดยตรงสำหรับเพศหญิง”

เมื่อเสร็จการรับประทานน้ำชาเวลาเย็นเขา
ได้มองเห็นเรือกลไฟแล่นตรงเข้ามาแต่ไกล
นอราจึงคอยมือเครื่องขึ้นด้วยความกตัญญู.

“ท่านไม่รู้สึกอะไรหรือคะ?” หล่อนหัน
ไปถามท่านไพรเฟสเซอร์ด้วยอาการตื่นเต้น.

“เปล่า!” ท่านตอบเรียบ ๆ “ฉันไม่รู้สึก
คนแค่นี้หรือจิตใจเลย เธอทราบไหมว่าเรือที่
แล่นตรงเข้ามานั้น จะเปนเหตุทำให้ไขเภาอัน
อว้อย แลแล่นเสื่อที่งามน่ารักของฉันพลอยสูญไป
ด้วย.”

“ถ้าหากว่าท่านไพรเฟสเซอร์ ได้พบเสื่อ
แล้ว — อ้า — ก็ฉันคิด — คิดว่าท่านคง — คง
จะรู้ —”

“วิธีที่จะถอนอมไว้ในฤดูที่อันที่
สุด” ท่านตอบคำพูดของนอรา พลางทอดแขน
อันยาวไปโอบรอบสะเอวหล่อน.

“แต่ — และจะบำรุงรักษามิให้กายอันงาม
กับดวงใจอันบริสุทธิ์ ของฉันเสื่อมสูญชั้หมด
คล้าไปไ้โดยในขณะที่ฉันยังดำรงชีวิตอยู่”

“พระเดชพระคุณยวดยิ่ง ถ้าท่านต้องการ



พ.ศ. ๒๔๗๑

ผีเสื้อประหลาด

ให้เป็นเช่นนั้น” หล่อนกล่าวเมื่อได้ทลยสายตา สุก — ฉันได้พบ — พบ ของใหม่ แล แปลก
ของ โปรเฟสเซอร์ แล ทอกร่าง อัน อรชร ของ สำหรับชีวิตของฉัน”
หล่อนลงในวงแขนของเขา.

ท่านก็ขยับตัวไปจ้องนอราซึ่งทำให้ หล่อน
หน้าเรอกลัวความขวยเขิน.

“ท่านทำให้เรอต้องเสียเวลาที่เท่าเทียมท่าน
สละเวลาของท่านเอง” ท่านก็ขยับตัวแก้กล่าวใน
ขณะที่พบ โปรเฟสเซอร์.

“อืม” ท่านก็ขยับตัวร้อง “ฉันคิดว่าท่าน
คง จะคงซอ ซน ภายหลังจากการที่ได้พบของ
แปลกกัน”

“ตรง กัน ข้าม ที่ เคียว” โปรเฟสเซอร์
อธิบาย “ฉันใช้เวลาของฉันในทาง ที่คุ้มค่าที่

“ถูกแล้ว” โปรเฟสเซอร์ตอบ “ฉันจะ
เรียกว่า ผีเสื้อประหลาด”



สรรพสิ่งทั้งหลายย่อมบรรลุดังแก่ผู้ซึ่งคอยได้ แต่ว่าผู้คอยก็มีอยู่ด้วยกัน

มาก.

หลวงรัชฎาภิเศก

ยอมสละ

ของ

สัณห์วรวงศ์

บ้านที่พิกมณฑลอุบล

วันที่ ๘ มีนาคม พ.ศ. ๒๔๖๘

สมพร ที่รักยิ่ง

ฉันก็เข้าใจ นิ่งอยู่ไม่ทำลาย ความเงียบ
ระหว่างเรามาเป็นเวลา ๓ ปีกับ ๘ เดือนเต็ม ๆ
บางทีเธอคงคิดว่าฉันได้สูญหายไปจากโลกนี้
หรือว่าฉันล้มเธอเสียแล้ว แต่ความจริงไม่ได้
เป็นเช่นนั้นเลย ฉันยังคงมีชีวิตอยู่และยัง
ไม่ล้มเธอ ทั้งได้พยายามเขียนจดหมายถึง
เธอคงหลายฉบับแล้ว แต่เมื่อเขียนเสร็จ ก็
ต้องฉีกทิ้งทุกครั้ง ฉันรู้สึกตัวว่าฉันเองไม่มี
สิทธิ์อะไร ที่จะเขียน ถึงเธอ หรือแม้แต่ ทำการ
ติดต่อด้วยทางใด ๆ เลย ฉันเป็นคนที่ไม่
ควรจะมีของติดตัวเพื่อการเหยียดหยามยิ่ง และ
ทั้งฉันไม่มีอะไรอยู่ในใจพอ ถ้าเขียนถึงเธอ
ก็คงออกพูดอะไรที่กระเทือนความรู้สึกไปไม่ได้
และจะยิ่งทำให้เธอเหยียดหยามฉันยิ่งขึ้น แต่บัดนี้ฉัน
มีข่าวบางอย่าง ซึ่งถือความวิเศษสำหรับเพื่อน

เก่าแก่กว่า บางทีเธอจะควรทราบบ้าง แต่ถ้า
การกระทำนั้น เป็นเหตุให้เธอหมองใจ ฉันก็
ยินดีจะรับโทษ ฉันเองได้รับทุกข์มานาน
พอแล้ว แต่ช่วงนี้ เธอจะไม่ขอร้องให้
เธอกรุณาบอก ที่รัก ชีวิตของเธอจะยอมอ่าน
จดหมายของฉันก็เป็นบุญคุณอยู่แล้ว

เธอคงทราบว่าฉันได้แก่กรรม
มาแล้วด้วยเสีย และพอเข้าใจแก่กรรมและ
ทำการฉาปนพิธีเสร็จแล้ว ฉันก็ลาออกจาก
ราชการท่องเที่ยวไปตามพระดาบธรรม สมบัติ
ของท่านมีค่าไม่มีเหลืออยู่เลยในบัดนี้ ฉันได้
ใช้จ่ายไปในการเดินทางท่องเที่ยวตามสถานที่
ต่าง ๆ ตามความพอใจ ฉันเองได้ถูกคว่ำหลอก
จากของรักยิ่งกว่าชีวิตของฉัน เงินทองที่มี
อยู่จะช่วยให้ได้เปล่า และทั้งตัวคุณก็ด้วยพ่อแม่
ก็ไม่มี จะต้องมาอาศัยยืมยืมอะไร กับ สมบัติ
นอกกาย ฉันดำรงชีวิตระหว่างที่ล่วงแล้วมา
อย่างเร้นแค้นที่สุด บางครั้งเคยถึงจนมฤตยู



พ.ศ. ๒๔๗๑

ยอมสละ

ให้มากกว่าชีวิตไปเสีย โดยเร็วด้วยซ้ำไป ชีวิต
ของคุณไร้ค่าเสียแล้ว คุณมีชีวิตอยู่วันหนึ่ง ๆ
โดยไม่รู้จักรสของความ สุข ในโลกอัน
กว้างขวางนี้เหมือน จะไม่มี ความสุข คอยยั
ยิบเหลือไว้สำหรับคุณเลย และผลแห่งเวรกรรม
อันนั้นคุณก็ไม่ได้อะไรขึ้นเองด้วย เธอทิ้งรายแล้ว
แต่จะโทษว่าเป็นเพราะอะไร ก็เหลือที่จะคาด
คงเป็นด้วยคุณพวกรักเขาแต่ชาติก่อน คุณ
จึงต้องถูกพวกรักในชาตินี้ เมื่อนกถึงความสุข
ของเราแล้วมาและที่เรา รำพึงไว้ในภายหลัง
แล้ว คุณรู้สึกได้ว่าหัวใจวมแข็งไปด้วยความเจ็บ
ปวด ถึงเธอเอง คุณก็เชื่อว่าเช่นเดียวกัน
แต่—อา! สมพร จะช่วยการกล่าวไปโย เธอ
เป็นสตรีที่ยทนให้ เลือด แห่งความ ทรมานแล่น
เชือกเดือนหัวใจอยู่ได้ และยังมีมริยความทุกข์
อันทำลายหัวใจได้อย่างไม่สะทกสั่น คุณสิ
เป็นลูกผู้ชาย จะมานั่ง คร่ำครวญเอา ประโยชน์
อะไรเล่า? จะมานั่งร้องไห้ให้ใครสงสาร?
กรรมเวรเป็น อย่างไร ก็ระยอม รับผิดชอบ ไปตาม
ยถากรรมดีกว่า แต่เมื่อนึกถึงว่าเธอต้องได้ รับผิดชอบ
ทุกข์ทรมานใจเพราะคุณแล้ว คุณรู้สึกเจ็บแสบ
ราวกับถูกทิ่มด้วยเข็ม ความสำเร็จของคุณ
จะมีใจอ่อนแอ กว่าเธอมาก คุณทุกข์เอาจน
ไม่ลืมตา ปล่อยให้ความทุกข์รุมกินหัวใจ

เสียสิ้น แต่มีคน สมพร ทัก! บัดนี้คนใกล้
ตายกันแล้ว โดยเพื่อนของคุณคนหนึ่งซึ่งเป็น
เพื่อนเก่าแก่ ตั้งแต่ เราได้เล่าเรียน อยู่ ที่นั่น
ด้วยกัน เขาได้มาพบกับคุณระหว่างทางที่จะ
ไปเชียงใหม่ หรือจะเรียกให้ถูกก็คือไปนคร
มากกว่า เพราะเวลานั้นคุณป่วยมากจนเกือบ
จะต้องจับมือกับ มฤตยูอยู่แล้ว บั้วด้วยโรค
ซ้ำใจ ทรมานจนมาเป็นเวลานาน เขาประหลาด
ใจมากที่เห็นคุณมีรูปร่างโชะและปล่อยคนให้เป็น
เหยื่อแห่งความทุกข์ ถึงเพียงนั้น เขาแสดง
ความเสียใจ แต่ก็เป็นเพียงพูดอย่างยั้ง
ที่ฉันไม่กล้าหาญพอ จะเผชิญ กับ ความ เป็นไป
ในชีวิต ในที่สุดเขาก็เข้มแข็งทนทางที่จะให้
ฉันดำเนินอาชีพ เพื่อให้พ้นจากขุมมรณะได้
ดวงตาของเขา อาจปฏิกิริยาของเขาไม่ผิดแผก
กับที่เธอได้แสดงต่อฉัน เมื่อคืนวันสุดท้ายที่เรา
จากกันเลย ที่รัก, และสิ่งนั้นแหละทำให้ฉัน
รู้สึกตัว.

เขาชวนฉันใน เชิงมัยค์ให้ ไปทำหน้าที่
ในบริษัทน้ำตาล ที่ชะวา ซึ่งเป็นของ บิดาเขา
และเขาเองก็มีส่วนอยู่ด้วย ถ้าฉันเห็นก็
จะเลยเข้าหุ้นส่วนกับเขาดูก็ได้ ฉันยอม
ตกลง เพราะไม่มีอะไรที่จะดีกว่านี้ และ
จะออกเดินทางไปชะวาในราว ปลายเดือนหน้า



ต้นท้าววงศ์

มิถุน

พร้อมกันเขาที่เขียว หวังว่าเธอคงยินดีในการ
เปลี่ยนชีวิตใหม่ของฉันด้วย.

ฉันฟังกลีบจากเขียงราย ถึงอับสวนขึ้น
เพื่อ จิตแรงสมัยที่ บางอย่าง ที่เหลืออยู่ และจะ
ออกเที่ยวทางไปกรุงเทพ ฯ ในวัน ๒ วันนั้น ถ้าเธอ
ไม่รังเกียจเพื่อนเก่า ฉันนำความระทมทุกข์มาสู่
เธอ ก่อนที่จะอำลาจากบ้านเกิดเมืองมารดร ก็
จะขอแวะไปเยี่ยม ฉันอยากพบเธออีกสักครั้ง ๑
เหลือเกิน—ครั้งเดียวเท่านั้น สมพร, เพื่อเห็น
หน้าเธอ — ฟัง คำ ตักเตือน ของเธอ เป็นเครื่อง
ปลอบหัวใจฉันไว้ด้วยสลาย แต่ถ้าเธอเดิน
ไม่สมควร ก็ขอลาเธอไปโดยไม่รบกวน
หวังว่าเธอคงสบายก็เช่นเคยพร้อมทั้งคุณอาว
ทั้งสองด้วย ไปรื้อคว้าเล่าความเป็นไปของ
ฉันให้ท่านฟังเลย จะทำให้ท่านเพิ่มความซึ้ง
น้ำหน้าฉันยิ่งขึ้น

จากเพื่อนเก่าแก่ของเธอ

วิชา สุภวัตร

แสงสว่างอันซมุกซมัวของทิวอาทิตยเวลา
สายฝนที่ส่องลอคเข้ามาทางหน้าต่างบานใหญ่
เข้าไปในห้อง รัยแขก ช่างจิต เป็นเชิง ห้องสมุด
กลาย ๆ ประทับประคาไปด้วยรูปภาพและโต๊ะ
เก้าอี้ของนางมา

ตรงมุมห้องซึ่งมี โต๊ะเขียนหนังสือตั้งอยู่ มี

หญิงสาวหน้าตาอ่อนหวานนั่งอยู่บนเก้าอี้ ทัว
ทวยอยู่บนโต๊ะเขียนหนังสือครั้ง ๆ ถัดจากหมาย
ไว้ ในมืออันสั้นอยู่เทา ๆ ริมฝีปากซีดขมขมิบ
ไปตามตัวอักษรขณะที่ย่าน จิตหมายละมุน
หล่อนไต่อ่านทวยไปทวนมาตั้งแต่ ๒ - ๓ ครั้งแล้ว
แต่ครั้งสุดท้ายเมื่ออ่าน แล้วก็ซบหน้านั่งอยู่เป็น
ครู่ พอเขยขึ้นมา หน้าอันเคยงามก็ซีดขาว
แสดงความเห็นชอบอันเป็นอย่างยิ่ง ปากเม้ม
สนิทกลางลุดขอนอันทวยซาอัน ไม่มั่นคง ตอนใจ
ใหญ่ พยักระภาค สอกลของ ซ่อนไว้ใน หนังสือ
เล่มหนึ่งทวยอยู่บนโต๊ะ แล้วก็ค่อย ๆ ออกเดิน
มาท หน้าต่าง ถึงแม้ ทวยหน้านั้น จะ มอง คู่อ้น
หวานสละสลวยก็ แต่แววตานี้ล้ำแกงความ
ซำใจอย่างลึกถ้อย

หล่อนเอามือทวยหน้าต่างพลางทอดสายตา
ออกไปข้างนอก เวลานั้นจวนจะค่ำอยู่แล้ว
พระอาทิตย์ ไกลยทิวไม้ แห่งถนนราชดำเนิน
นอกลงไปจนหมดทวย มีแสงสว่างแกงจาง ๆ
ปนม่วงจียพนฟ้าทางทิศตะวันตก ทุกสิ่งอยู่
ในความเงียบสงัด ผ่องนกกางพาทินบินคั่นรัง
ไม่มีอะไรทำลายความเงียบออกมาเลย ทวย
จันทรส่องแสงจาง ๆ ขึ้นมา ทางทิศตะวันออก
หล่อนแหงนหน้าขึ้นดูท้องฟ้า บินนั้นไม่กระตก
กระตึก คล้ายกับคนที่กำลังจมอยู่ในความฝัน



พ.ศ. ๒๔๗๑

ยอมนัสละ

สติลอยไม่รู้สึก พะวงต่อความงาม ที่ปรากฏอยู่
กับสายตา จ้องอยู่เป็นนานแล้วก็ถอนใจใหญ่
หันกลับคว้าภาชนะน้ำพิศวง งง งวย แล้วจึง
เริ่ดกลับเข้ามาในห้อง หล่อนเริ่ดซ้ำ ๆ ไปเรื่อย ๆ
แล้วก็หุบคืบครูปักคืบอยู่บนชั้นหนังสือ รูปนั้น
เป็นรูป ของ ชายหนุ่ม แต่ง ตัว แขนง ขาว ๆ ไร
หน้าในรูปนั้นยิ้มอ่อนหวาน สำแดงความงาม
ความสดชื่นเป็นเสน่ห์อยู่ในตัว ดวงตาซึ่งราว
กับจะขอร้องให้กรุณา ขนรูปนั้นมีลายมืออัน
งามเขียนไว้อย่างชัดเจกว่า “วิชา ให้
สมพร” หญิงสาวเอาข้อศอกเท้าขึ้นลงทั้ง
สองข้าง เอามือยันคางพิศครูปเป็นครูปใหญ่แล้ว
พึมพำออกมา เขา ๆ คว้าความร่ำรวยหมดหัวใจ
เป็นอย่างยิ่งว่า “วิชา ไข่เขย! วิชา...”

ดวงตาอันดำโตนั้น มีน้ำตาหล่ออยู่เต็ม
หล่อน ลากเก้าอี้ มาใกล้ หน้าต่าง ชุดตัวลงนั่ง
ตัวตรง ยัน แสง ของ ดวงจันทร์ ไข่ลึกลงไปแล้ว
แสงจันทร์ ส่องสว่าง ลอยเข้ามาทาง หน้าต่าง
ท้องฟ้าสว่างน้อยสมพรเต็มที กลิ่นดอกไม้มัน
ส่วนหอมรวย ๆ มาตามลม นาน ๆ ก็ได้ยินเสียง
รถยนต์แล่นลอบตามลมมาเป็นครั้ง ๆ หล่อน
มองชมท้องฟ้าอยู่เป็นครูป วิถีกล้านักโทษที่
เขาจะประหารชีวิต แต่ยังมีความสุขอยู่ แล้ว
ก็ทอดตัวลงค่อย ๆ นอนหลับตา ปลดปล่อยให้

น้ำตาไหลซึมออก หน้าซีดหมดกลีเหลือก
มือทั้งสองกำแน่นอยู่บนตัก ปลดปล่อยสติลอย
ไปจนถึงความสับสนหลัง ภาพต่าง ๆ ลอยเด่น
ปรากฏ ถิ่นยืนตาของหล่อนเสมือนยังจำชีวิต
เมื่อยังเยาว์ ได้

วิชาและหล่อน เคยเป็นเพื่อนเล่นกันมา
แต่เล็กแค่น้อยจนกระทั่งเขาจากไปศึกษาวิชา
ที่ ยัน และ จนสำเร็จการเรือนกลับมา ความ
สนิทสนมและความรักใคร่ต่อกัน ก็ยังมี มันคง
อยู่แต่ในที่สุดความเป็นมิตร ก็เปลี่ยนสภาพ
ไปเป็นความริษยาอันลึกซึ้งแน่นแฟ้น หล่อนยังจำ
คืนนั้น ได้ ก็ คืนแห่งความสุขของเขาและของ
หล่อน ได้ฉายแสงถึงขีดเยี่ยมยอด ภาพภายใน
ห้องเวลานั้นก็เวลานั้น ไม่ได้ผิดแผกอะไรไปเลย
ฉากแห่งความ สวยงาม ของท้องฟ้า ก็ดูเหมือน
จะมีลักษณะเช่นเดียวกัน

เขามาหาหล่อนเช่นเคย. เวลานั้นเป็น
เวลาเย็นค่ำอยู่แล้ว สมพรและวิชานั่งคุย
กันอยู่ในห้อง เด็กหญิงสาวนั่งเย็บเสื้ออยู่
ดวงหน้า สดชื่น อ่อนหวาน ราวกับ ดวงอาทิตย์
ซึ่งฉายแสงอยู่ในที่มืด เด็กชายหนุ่มนั้นอยู่
บนเก้าอี้ตรงข้ามหล่อน เขานั่งพิศหน้าอัน
งดงามด้วยหัวใจอันเต็มแรงผิพรรณมา เมื่อ



สิ้นหัวรวงศ์

มิกุล

เลยยกกันไปนานแล้ว สมพรก็เลยหนีมาจนจะพบ
แต่พอสฟสายตาของวิชชากำลังจะอยู่ หล่น
ก็รีบหลบลงโดยเร็ว วิมลปากก็กระซิบกับหุสสนิ
อย่างเก่า เลิกเล่นชนหน้า ทั้งสองต่างรู้สึกว่
หัวใจของตัวมันขึ้นมาก ชายหนุ่มเข้าใจว่
อยากจะพูดอะไรสักอย่างหนึ่ง แต่หากถ้าไม่
จึงหยิบหนังสือพิมพ์ ขึ้นมาพลิก ๆ ดู แต่
ผลที่รู้สึกข้างกระพริบตาข้างข้าง ๆ โน้มตัว
เทามือท้าวไ้ทั้งสองลงบนโต๊ะ สมพรรู้สึก
ว่สายตา ของ หนุ่มน้อยศุภสวัสดิ์ จ้องหล่นอยู่
หล่น ชยิบตัว ด้วย ความ กระวน กระวาย แต่
ไม่เงยหน้า

ทันทีเขาเอ่ยขึ้นว่า “งานของเขอนะ
สำคัญมากหรือ พร, จำเป็นต้องรีบร้อนนัก
เจียวว?”

“เปล่าค่ะ” หล่นตอบ วางเสียงลงแล้ว
เงยหน้าขึ้นสฟตาเขา “ทำไมล่ะ?”

“เพราะว่า” เขาพูดซ้ำ ๆ “ฉันมีเรื่องท
จะพูด แก่เธอ และ ต้องการความ ตั้งใจ ทั้งหมด
ของเธอ” หล่นนิ่ง เขาจับมือหล่นที่พาด
อยู่บนโต๊ะไว้ หล่นพยายามจะชักขึ้นแต่
เขาก้าวไ้แน่นเกินกว่าหล่นจะดึงออกได้

“สมพร” เขาพูดท่อกด้วยเสียงอันไม่มั่นคง
“เธอเขาไม่ถูกออกหรือ ว่าฉันจะพูดอะไร?

เชื่อว่าเธอต้องทราญ เธอคงเถาคู—”

หล่นก็มึนศีรษะ คิงมอมาจากชายหนุ่ม

“ฉันรักเธอ บางทีจะเป็นการยังอาจเกินไป

ที่ฉันจะพูดกับเธอตรง ๆ อย่างนี้ แต่ สมพร, ฉัน

ได้พยายามจะรักความรู้สึก ชะนิคน ไว้นานแล้ว

แต่ไม่สำเร็จ ฉันมีใจรักเธอเพียงไว้นั้น

ไม่มีปัญหา เธออย่ามึนใจกับนิสัยใจคอของฉัน

ก็แล้ว ฉันจะไม่ดวงเธอเลย เธอคงเป็นทองเพอน

ที่ฉันรัก ที่สุดและ ทั้งเป็น สัตว์ ที่ฉันรัก มาก

ที่สุดทวีย ถ้าเธอยังไม่รักฉันกับคนแล้ว เธอจะ

กรุณาฉัน ในวันอื่นได้ไหม?”

หล่นนิ่ง หน้าของเขาแดงเรื่ออยู่ครู่หนึ่ง

แล้วก็ชักสกลลง.

“ตอบให้ฉันทราญบ้างซี, พร เธอจะ

ไม่บอกให้ฉันรู้บ้างเจียวหรือ?”

หล่นเผยปากคล้ายจะพูดแต่แล้วก็นิ่งอก

“อา! เธอเจียบ เพราะเธอไม่รักฉัน

เกรงใจฉันนั้นหรือ ที่รัก?” เขาพูดซ้ำเสียง

สั้นระรัว “บอกฉันเถิก—บอกตามตรง อย่า

ฝืนความรู้สึกของเธอเพื่อทำให้ฉันสละบายใจเลย

ฉันได้เตรียมใจไว้ พร้อม แล้ว ที่ จะออกทน ทุก

ประการ ขอให้บอกฉันเถิก พูดออกมาทวีย

ความจริงใจของเธอ” เขาหยุดแล้วก็พูดเสียง

แผ่ว ๆ ท่อไปว่า “เธอทราญก็แล้วว่ฉันรักเธอ



พ.ศ. ๒๔๗๑

ขอมสละ

มากเพียงไร ทั่วทั้ง ” เขายืนมือข้ามโต๊ะ ไป
ข้างหน้าหล่อน และเก็บกระดาษเส้นกระดก
หล่อนไต่ ยืนมือของหล่อนออกมาสัมผัสกับเขา
นิ้วมือของเขาจับมือหล่อนไว้นั่น.

“เธอจะรักฉันตลอดไปหรือคะ วิชชา?”

หล่อนกระซิบ

เขาปล่อยมือหล่อนออกทันที พลังลุกขึ้น
มากุญแจอยู่ข้าง ๆ และดึงมือทั้งสองของ
หล่อนมาไว้ เหยยหน้าขึ้นร้องทักยืนย่นคำ
อันวิงวอน หลิงสาวหน้าซึก แต่แล้วก็กลับแกง
เรอหายใจได้ ตัวสั่น พลังเบือนหน้าหนี

“ทั่วทั้ง ฉันรักเธอเสมอ—แม้เธอจะพราก
ไปจากฉัน หรือเธอจะเปลี่ยนใจ — แต่เธอรักฉัน
บ้างไหม พร! คอยซิ”

หล่อนหันมาสบตาเขา ดวงตาของหล่อน
วาวซึ้งมีคำทอขบอยู่ในตัวทุกประการ ดวงตานี้
บอกเขาคืออยู่แล้ว ไม่จำเป็นจะต้องคอยด้วย
คำพูด เขาหน้าแดงทักด้วยความยินดี พลังถึง
หล่อนเข้ามาใกล้ พุกทักด้วยเสียงทันตั้นเกือบ
ไม่หายใจ

“จริงหรือ พร เป็นความจริงหรือฉัน เธอ
รักฉัน ฮา! เกินคาดเกินหวัง” เขาปล่อย
หล่อน ผลักลุกขึ้นยืนพิงโต๊ะ สายตาจึงจับ
อยู่คล้ายกับกลัวว่าภาพที่ปรากฏนั้นจะเป็นเพียง

ความฝัน เขาคงมือหล่อนข้างหนึ่งไปยื้อไว้ แล้ว
พุกทักด้วยการซึ้ง ๆ “บอกฉันซิ พร ว่าเธอรัก
ฉัน และฉันมิใช่ความฝัน!”

“เป็นการประหลาดนักหรือคะ วิชชา?” หล่อน
เงยหน้า แก้มแดงเรื่อพลังขมอย่างหวาน “เธอ
ไม่มีอะไรชั่วร้ายเท่าเทียมกับที่ฉันจะรักได้”
แล้วก็ยืนมือข้างหนึ่งออกไปจับเขาไว้ “แต่
วิชชา ขอให้เธอเก็บไว้เป็นความลับก่อน ก็ฉัน
ยังไม่อยากให้ใครทราบในเวลานี้ นะคะ, ก็ฉัน
เชื่อว่าคุณพ่อคุณแม่ก็คงไม่ซัดซึ้ง ถ้าท่าน
ทราบ—แต่โปรดเก็บไว้เป็นความลับก่อน ก็ฉัน
อยากให้ ความรู้สึกนี้เป็น ส่วนตัวอยู่ ก่อน สัก
๒-๓ วัน”

“แต่เธอต้องสัญญาละ พร, ว่าเธอจะต้อง
เป็นของฉัน” เขาพุก ทักขมขมกับหน้าแดงจ้อง
หล่อนอย่างจริงจัง

หล่อนหัวเราะเบา ๆ อย่างสุขใจ พลังซบ
หน้าลงกับตัวเขา “ก็ฉันไม่เคยรักใครเลย
วิชชา, และก็จะไม่รักใครอีกนอกจากเธอ”

“อาแม่เทพธิดา แม่คงใจ” เขาพิมพ์้า
ทาววาทักด้วยความปลื้ม พลังเอามือลูบผม
หล่อนอยู่ไปมา
เมื่อสนทนากันค่อไปอย่างรื่นเริง แล้ว
สักครู่ เขาก็ลากลับ.



ถิ่นหัวรวงศ์

มิกุล

วันรุ่งขึ้นเขานำแหวนเพชรวง ๓ มาเป็น ชนที่ ๒ แต่กระนั้นยังแน่นอีก

ก้านถั

“เขาคงสวมน่ะที่รัก” เขาพูด “สวมไว้เป็นประกัน และเป็นประกันแห่งฉัน จนกว่าจะจัดการแล้ว เธอจึงจะสวมแหวนที่มีเพชรเม็ดงามกว่านี้ สำหรับขวนลงแม้จะไม่มียาแก้ปวดอะไร ก็ขอให้มันเป็นเพียงของกำนัลชั่วคราวก่อน”

“เธอขออะไรไว้จริง ๆ ที่พูดอย่างนั้น” หล่อนพูด สลักเลือกเล่นชิ้นหนึ่งเมื่อเขาสวมแหวนให้ “ถึงจะมีราคาลดน้อยเพียงไร ก็ฉันก็จะสวมไว้เสมอไป”

๐ ๐ ๐

กลางเดือนกุมภาพันธ์ ถ้าจะนับทางจันทรคติก็ตรงกับเดือนสาม ในเดือนนั้นค่อนข้างชื้นแฉะ ๆ ซึ่งเป็นเวลาที่มหาชนพากันไปนมัสการพระพุทธบาทที่เมืองสระบุรี ถ้าใครผ่านไปทางสถานีรถไฟสายเหนือ อันเป็นสถานที่งามสง่าโอโง่งที่สุดในกรุงสยาม จะได้เห็นวอร์รถไฟทุกขบวนที่ระเห่ไปทางตำบลท่าเรือ แอวกไปทั่วผืนดิน มีจิตศรัทธา แก่กล้าโดยมิย่อท้อ การเบียดเสียดเบียดคยกันแห่งผู้โดยสารด้วยกัน ในบรรดาชนเหล่านั้น มีพวกวิเศษและสมพรอยู่ด้วย เขาทั้งหลายซื้อตั๋วโดยสาร

คุณหญิงมารดาวิชาไว้ชวน สมพร และมารดาพร้อมด้วยครอบครัวญาติมิตร อนุ ไปด้วย เขาทุกคนต่างพากันสนทนากันวันเวงเต็มที ขบวนรถไฟที่เขาโดยสารไปนั้นต้องไปถ่ายที่ตำบลท่าเรือในเวลากลางคืนนั้นกว่าจะไปถึงพระพุทธบาทก็ค่ำ แต่ก็ไม่เป็นการลำบากอย่างไรเพราะ ครอบครัวของฉลวย และมารดาซึ่งเป็นญาติห่าง ๆ ของวิชาได้ล่วงหน้ามาก่อน และไปจัดแจงที่พักไว้ ให้เสร็จทั้งเก้า เมื่อจัดแจงพักผ่อนเรียบร้อยแล้ว เขาก็พากันออกเที่ยวเล่นตามลานพระพุทธบาท ซึ่งมีมหาชนชายหญิงเที่ยวอยู่เนืองแน่น จนถึงเจ้านอน

วันรุ่งขึ้น เมื่อออกจากที่พัก ชนมัสการพระพุทธบาทเสร็จแล้ว คณะนายวิชา ก็ออกเที่ยวตามถนนมาเที่ยวตามหาสนุก เขาพากันลงไปเที่ยวตามดัดต่าง ๆ และจาวักซื้อไวตามช่วงอันเป็นที่ระลึกลับ แล้วก็ออกมาเที่ยวเก็บลูกกระช้ำลีลาเล่นตามเนินเขา เสร็จค่อยไปถึง ‘พุทราวง’ ซึ่งเป็นลำห้วยใหญ่มั่นน้ำใสสะอาดบริสุทธิ์ เพราะทางคันทันน้ำไหลลงมาจากใต้ภูเขา ภูมิภาพเขาแถบนั้นงามมาก ๆ ไม่จืดจาง เขาต่างชวนกันดำริบไว้มากมาย พวกที่



พ.ศ. ๒๔๗๑

ยอมนต์

ไปเที่ยวบางคนก็กินน้ำในแอ่ง ซึ่งเป็นตาน้ำ
ชั้นล่างหน้าอันชุ่มชุ่มอม แต่พวกที่ชนมาก
ก็ถึงกับลงไปอาบเล่น บางคนก็นอนพักผ่อน
ภายใต้ร่มไม้ใหญ่ซึ่งชันรอนน เมื่อพักผ่อน
กันอยู่นานแล้วก็กลับ ทุกคนต่างรู้สึกกระแฉะ
สนุกสนาน เว้นแต่ท่านมารดา สมพรและ
คุณหญิง ซึ่งออกกระฉ่อนเพลียมาก
รุ่งขึ้นอีกวันหนึ่ง ต่างก็เตรียมตัวจะไป
เที่ยวทางถ้ำวิมานจักรี ถ้าชาลวัน แต่
สมพรขอตัว หล่อนขอร้องให้วิชาไปกับ
คนอื่น ๆ โดยกล่าวว่า “ดิฉันเพลียเหลือเกิน
วิชา, คุณแม่ก็ไม่มีใครจะสบาย เธอไปกับ
พวกเพื่อน ๆ ก็แล้วกัน”

เขาย่อมแล้วสิ้นศีรษะเป็นเชิงประติเศษ “ถ้า
เธอไม่ไปดิฉันก็จะไม่ไป จะสนุกอะไรถ้าไม่มีเธอ
ไปด้วย ถึงดิฉันไม่ไปคนอื่นเขาก็จะไปกันได้”

“เหลวไหล” หล่อนพูด “เธอจะไป
สนุก ๆ มาแล้วทั้งที่ดิฉันทำมา ดิฉันจะเตรียม
อาหารไว้คอยทำทางนี้ ไปเถอะค่ะ อย่าให้
คนอื่นเขาว่าได้ว่า ดิฉันท้อแท้เสีย”

เมื่อวิชา กับพวกเพื่อน ๆ ได้เตรียมตัว
ออกเดินทางแล้ว วิชาพร้อมกับมารดาสมพรอีก
เขาย่อมมือหล่อนไว้ พลังขมแล้วพวกเขารู้ว่า

“เธออย่าเพิ่งออกไปเที่ยวไหนก่อนดิฉันกลับ

นะ ดิฉันจะไม่ไปไกลถึงไหนหรอก เจริญชัย
ช่วยคุณแม่ด้วย” กล่าวแล้วก็รีบผียาก
ออกไปด้วยอาการว่าเร่ง สมพรตามเธอออก
มาโยกมือ โยกมือลาพวกที่ไปเที่ยว ส่วน
คุณหญิงมารดาวิชาตะโกนถามว่า

“พ่อวิชา เอาเงินไปทำไป แล้วหรือ ?
เตรียมไปมาก ๆ นะลูก ไปเช้าดึก เข้าป่า
ชากเหลือจะลำบาก” ท่านหันมาฝากมารดา
ของผลวย “คุณนายคะ, ช่วยคุณ วิชาช่วย
แก่ รุณนิก ดิฉันไม่มีใครไว้ไหนหรอก
แม่ผลวยช่วย ช่วยคุณ ๆ แทนหน่อย”

ชายหนุ่มหันมายิ้ม “คุณแม่เห็นผมเป็น
เด็กเล็ก ๆ ไปได้ ว่าแต่ช่วยคุณสมพร อย่าให้
ชนเวลาผมไม่อยู่ก็แล้วกัน ลาที่ แม่หัวหน้า
สุทกรรมผู้สอนแะ” เขาหันมาโยกมือลา
คนรัก ซึ่งคนอื่น ๆ ก็ทำตาม แล้วก็ออกเริ
ทางไป

คอนย้ายสมพรกับมารดาและคุณหญิงได้
ช่วยกันจัดทำอาหารไว้คอยทำ แต่ยิ่งรอยิ่ง
หยาบ จนเกือบคำจึงกลับ สมพรรู้สึกแปลกใจมาก
ที่พวกที่ไปเที่ยวกลับมาก ด้วยอาการหน้าดำคร่ำ
เครียด และไม่เห็นพุดจาปราสัยอะไรกัน และ
ยิ่งทักใจขึ้นไปอีก ที่ไม่เห็นหน้าวิชาพร้อมกับผลวย
อยู่ในพวกที่กลับนั้น และทุกคนต่างพากันเล็ง



สันหัวรวงศ์

มิกุล

หันหลังเคาะเข้าไปในห้อง หล่นระยิบความ
กระวนกระวายใจถามคุณวิชัยสหายของวิชา
ซึ่งเลื่องไม่พ้นว่า “คุณวิชาก็คุณผลวย
ไปไหนเล่าคะ”

“ไปเล่า” เขาพุกก็กัก ทำหน้า
เลิกลี้กคล้ายกับจะหนีไปเสีย แล้วหันไปบอก
คุณสงวนเพื่อน “สงวน, แกช่วยบอกคุณพรทิ
เถอะว่า วิชไปไหน”

ทันที่เสียงของคุณหญิงก็ดังออกมาจาก
ในห้อง คล้ายกับจะร้องกรีด “วิชาหลงทาง
ไปกับแม่ผลวย!”

หล่นตกตลึงคล้ายกับไม่เชื่อตนเอง จึง
เคาะเข้าไปในห้อง เห็นคุณหญิงหน้าซีดขาว
คล้ายกับจะเป็นลม หล่นตรงไปคุกเข่าอยู่
ข้างๆ พลงถามว่า

“คุณข้าว่าอะไรคะเมื่อนี้?”

“พร, วิชาหลงทางไปกับแม่ผลวย”

ท่านพคคล้ายกับไม่ได้ยินคำถาม

“ใครบอกคะ?” หล่นถามเขาๆ พลง
หันไปถามารกาของผลวยซึ่งนั่งร้องไห้อยู่ ทันใด
นั้นเองคุณสงวนซึ่งเคาะตามหล่นเข้ามาในห้อง
จึงเล่าขึ้นว่า

“เราได้ตกลงใจไปเที่ยวถ้ำวิมานจักรีกัน
พลงถ้ำ นิ่งพักพิณัยอยู่สักครู่ ก็มีคน

ชวนไปถ้ำชาละวัน เขาบอกว่าที่นั่นงามมาก
จึงพร้อมกันว่าจะไป แต่ทางที่จะไปนั้นต้องขึ้น
ทางยอกเขาของถ้ำวิมานจักรี แล้วลอคักอื่นหิน
เคาะลัดลงไปข้างล่าง พอจะลอคักอื่นหินลงไป
ก็เผชิญคุณผลวยไม่สามารถเคาะต่อไปได้ วิช
ชวนนั่งพักอยู่ก่อนแล้วจึงจะตามลงไปภายหลัง
พวกเราพากัน ออก เคาะตามผู้นำเข้าใน ถ้ำน้ำ
ลึกแล้วจึงเรา ต้องหลงวงเวียน กันอยู่พักหนึ่ง”

“แล้วทำไมแม่ผลวยกับวิชไม่ได้ตามลงไป
หรือคะ?” คุณหญิงถามด้วยความตกตะลึง

“มีคนบอกว่าได้เห็น ๆ อยู่เหมือนกัน แต่
พวกเราถ้ำถึงระหทางออกอยู่ จึงไม่ได้เอา
ใจใส่ ผู้นำของเราที่หลงวงเวียนอยู่ในถ้ำนั้น
เป็นนานจึงออกมาได้ เมื่อออกมาได้แล้วเราก็
เคาะเลี้ยวริมเขามาเกือบ จะถึง ถ้ำชาละวัน อยู่
แล้ว จึงเอะอะรู้กันว่าวิชกับแม่ผลวยหายไป
เพราะคนมากด้วยกัน ต่างถามกันก็บอกไม่รู้
พวกเราจึงตกลงใจกลับไปค้นหาใหม่ ทางถ้ำ
วิมานจักรี แต่ทางนั้นมีทางแยกย้ายหลายตอน
และถึงจะออกจากถ้ำได้ ก็คงหลง เพราะทาง
สับสนกัน และเปลี่ยวไม่มีผู้คน รู้จัก ก็มานับ
ได้ช่วยกันหาอยู่เย็นก็ไม่มีพบ ไปทางถ้ำ
ชาละวันก็ไม่พบ ะอยู่ต่อไปอีกไม่ได้ เพราะ
แถวนี้ไม่มีบ้าน คนผู้นำทางก็บอกว่ามีสัตว์ร้าย



พ.ศ. ๒๔๗๑

ขอมสละ

ชุมแฉนั้น เพราะใกล้บ้านผู้คน ถ้าขึ้นอยู่น่า
กลัวจะเป็นอันตราย จึงต้องพากันกลับ”

สมพร ฟังแล้ว ยังเกิด สลดใจ พุกไม่ออก
คุณหญิงเองสีหน้าซีกไม่มัวเลือน แต่ท่านยัง
ใจแข็งกลั้นร้องให้ไว้ หันไปปล่อยมารดาคลวย
ซึ่งไม่พุกไม่จาอาแต่คว้าครวญร้องให้อยู่

ช่วงนั้นได้กระจ่ายไปโดยเร็ว นายอำเภอ
และ คารวไว้ จักการ ช่วยเหลือ สืบค้น อย่าง
แข็งแรงทั้งได้จ้างชาวเมืองนั้นออกติดตาม แต่
ก็ไม่ไฉน จนรุ่งขึ้นอีกวันหนึ่งเวลาใกล้ค่ำ
จึงมีคน มาแจ้งว่า ใ้พวย ๒ คนนั้น กลับมาแล้ว
แต่คลวยเคียวไม่ไหวจึงต้องมาเกวียน ทุกๆคน
ต่างรีบออกไปรับ วิชชาเองพอเห็นสมพรก็
กระโดดเข้ามาหา บินมือห่อแน่น โดย
มีรู้สึกคิดว่าใครจะเอาใจใส่มองบ้าง สมพร
น้ำตาไหลอาบหน้า แต่เท่าที่ไ้ยินเสียงคน
อื่นๆพวกราชบิณฑบาตขลุ่ยดัง ทำให้หล่อน
รู้สึกคิดว่าถ้าจะ ได้ตัววิชชากลับมาก็จริง แต่
เขาก็คงจะ ไม่เป็นสิทธิ์ของหล่อนต่อไปแล้ว

เมื่อกลับมาถึงที่พักแล้ว จึงรีบเร่งให้
คลวยผู้ซึ่งมีอาการไข้เจียนอน แต่วิชา
ไม่ยอมนอน เขาได้เล่าให้ฟังว่า เขาเคียว
ลอคเข้าไปในถ้ำกับคลวย เมื่อไ้เห็นงูพิษ
หลายเหินยอแล้วก็ช่วยกันเคียวตามลงไป แต่

ในถ้ำนั้นมีทางแยกหลายทาง กระนั้นเขาก็ได้
เคียววนเวียนตามมา จนเห็นพวกที่มาก่อน ก็
เลือนเขาสะกุกกันขึ้น เขาไปประกับคลวยเลย
ล้มพาดลงไปกับก้อนหินทั้งคู่ เป็นนานจึงจึกแจง
ช่วยกันหาได้ ได้และกว่า จะจึกขึ้น ก็เป็น เวลา
นาน พอจึกขึ้นพวกที่เคียวมานั้นหายลับตา
ไปแล้วเขาทั้งสองช่วยกันที่เรียก คงได้ยินเสียง
กันนั้นกระซิบกันกลับมาท่าน เขารีบเคียวออกมา
โดยเร็ว แต่ก็ตามหาพุกไม่ เลยหลงวนเข้าไป
ทางเก่าอีก คงเคียววนอยู่เป็นเวลานานจนได้หมก
ถึงกับต้องฉีกผ้าเช็ดหน้าออกต่อ เป็นชิ้น ๆ เพื่อ
ทำเป็นเชือไฟจึงหาทางออกได้ แต่ก็ไม่พวย
ใครเลย เขาทั้งสองต่างก็พากันเคียวไปในป่าโดย
ไม่รู้ทิศทาง ได้ก็อยู่ลอคเวลาก็ไม่พวยใคร
พยายามย้อนไปมา จนเพลยเคียวต่อไปไม่ไหว
เพราะอาหารติดไปกับคนจนหมด ไ้แต่เก็บ
มะกอกกับมะขามข้มที่หล่น ๆ กินพอประทังหัว
เท่านั้น คลวยเองเขเพลยมาก ในคืนแรกจึง
ต้องค้างกลางป่า เขาเองไ้ไ้นอนหลับเลยจน
งีบเดียว ต้องสุมไฟไว้กันสัตว์ร้ายลอคกินจน
สว่างจึงออกเคียวทางต่อไปอีก ด้วยความทิวโหย
หุยกบ้าง เคียวบ้าง จน ค่ำอีก จึงพวย กระทั่งมีคน
ตัดพินจากไฟอยู่แต่ไกล ด้วยความกลัว เขา
ทั้งสองรีบวิ่งไปด้วยความเร็ว เข้าเคาะประตู



สันทิววงศ์

มิกุล

กระท่อม เรือนอยู่เป็นนาน จึงพบชายแก่ออกมา
วัย ชายผู้นั้นอยู่คนเดียว ลูกเมียของแก่ไปค้าขาย
เสียทองหมด แกรรณาหาอาหารให้ กินตามมี
ตามเกิด แล้วเขาก็เข้านอน กระท่อมนั้นออกจะ
เล็กมาก คาถ่านอนข้างนอกเพื่อกอกระวัง
สัตว์ร้าย ส่วนเขาทั้งสองนอนข้างใน ซึ่งไม่มี
อะไรก็ไปกวาดเสื่อคนละผืน ปลูกขนพันไม้
หยาย ๆ พอรุ่งเช้าเมื่อได้หาอาหารกินแล้วจึง
วัยออกเดินทาง มาจนถึงหมู่บ้านและจึง
กลับบ้าน

วันรุ่งต่างพากันล่องกลัยกรุงเทพ ทุกคน
หมดรสสนุกซึ่งทรงกินข้ามกับชาไป ถึง
แม้ว่า จะได้ คน ทั้งสองกลัยมาโดยปราศจาก
ภัยก็ตาม เขาทุกคนก็รู้สึกอยู่ในใจว่า
เกียรติยศของคนทั้งสองนั้นได้หมดมั่งเสียแล้ว
ทุกคนต่างมองกันหน้ากันแล้วก็เขินหน้า มา
ตลอดทางโดยมิได้พูดจาถึงกันมากนัก จนถึง
สถานที่หัวลำโพง วิชชาเองรู้สึกแปลกใจใน
อาการของคนทุกคนที่แสดงเช่นนั้น เขาเอง
ไม่เข้าใจว่าทำไมทุกคนจึงเศร้า ๆ แทนที่จะ
ก็ใจว่าเขาได้กลัยมาโดยสวัสดิภาพ ต่อเมื่อจะ
จากกันเพื่อกลับบ้าน วิชชาจึงกระโดดเข้ามาหา
พลางกระซิบด้วยอาการร้อร่น

“วิช. เควระที่แก่ร้ายจริง สมพร จะต้อง

ออกแตกตาย”

“ทำไมทำไมกัน?” เขาชักหน้าจมวด
นัยน์ตาว่า

“แก่จะต้องร้ายขายทั้งหมัด กันได้ขึ้น
คุณแม่แก่ร้ายของกับคุณแม่ ๆ กล้วยไว้ แต่
คราวหลัง ค่อยพูดกันเด็กเพื่อนรัก อย่างไร ๆ
กันก็จะเป็นเพื่อนของแก่เสมอ” แล้วเขาก็

กระโดดขึ้นรถไปเสีย

ต่อมาหนังสือพิมพ์ ได้ลงข่าวการหลงทาง
ของยุคกลทั้งสองอย่างยักยว ซึ่งออกจะเกิน
ความจริงไปบ้าง และลงท้ายก็กล่าวเป็นเชิง
ตักเตือน และเตือนในการที่หญิงสาวชายหนุ่ม
หลงไปในป่าสองต่อสอง ซึ่งเป็นการเสื่อมเสีย
เกียรติยศอย่างยิ่ง เพื่อนทุกคนต่างมองหน้า
วิชชาด้วยอาการสงสัย และในไม่ช้าข่าวนั้น
ก็เล่าลือ และต่อเค็มออกไปทุกที่ ๆ จนเขาเอง
แทบจะคลั่ง เมื่อได้ข่าวการทรยศเช่นนั้น

๐ ๐ ๐

ตอนบ่าย ๓ นาฬิกา สมพรค่อย ๆ ลงบันได
ใหญ่ ลงมายังห้องรับแขก วิชชาขึ้นฟังชั้น
หนังสืออยู่ หน้าของเขาหมองคล้ำ และเมื่อ
หล่นมองเห็นก้นหอยตะขังที่หน้า วางมีเท้า
รวบขึ้นไคแน่น จึงคุกทำทางอันระทมทุกข์
ของเขา ชายหนุ่มมองหน้าขึ้นมองคุณในเมื่อ



พ.ศ. ๒๔๗๑

ยอมนัส

เห็นภาพอันเป็นเสน่ห์ชวนใจ กุมสคินั่งสงบอยู่
 หล่นสวมเสื้อใช้ไก่อ้มปกคลุมตัว แดงใหญ่
 ๒-๓ คอก ครงหน้าอกมีคอกกหลายสีชมพู
 ซึ่งเป็นสีเดียวกับแก้มอันสดใสของ
 หล่น ลมพัดต้องผมปลิวลงมายังหน้ามาก
 เมื่อเล่นแบกมินตัน และหล่นก็ไม่ได้เบียดขี
 ให้อีกใหม่ ทั้งกลับทำให้หล่นมีความสุข
 อีก วิชาดีกว่าวิชาพรของเขาค้นแรงมาก

อนิจา! นี่เขาจะต้อง พรากไปจาก
 หล่นสาวผู้มีร่างงามน่ายั่วหรือ? กรรมเว
 ไรเช่นนั้น วันไหนจะขึ้น — จะเป็นวัน
 สุกท้าย ที่จะได้พบกันฉันคู่รัก ความผิด
 ของเขาหรือ โอ! ร้ายกาจจริง ร้ายกา
 เหลือเกิน

เขาคงไปหาหล่น ด้วยกิริยาอันระย
 เปนปกติ แล้วหล่นจึงกล่าวว่า “เธอเพิ่งมา
 หรือคะ คุณวิชา? ฉันไปเล่นแบกมินตันที่
 บ้านแม่ไผ่เพิ่งกลับ”

หล่นจับแขนของเขาแล้วพูดว่า “เธอ
 เปนอะไรหน้าซื่อเหลือเกิน”

“เปล่าหรือ” เขายิ้มตอบหวานๆ “แต่
 หิวเหลือเกิน เธอช่วยหาน้ำชาให้กินสักถ้วย
 ไ้ไหม? เธอรับประทานแล้วหรือยัง?”

“ยังคะ คอยนะคะ ก็ฉันจะไปออกไปหา

จักมาให้ เข้าไปในห้องรับประทานอาหาร
 ซัก” แล้วหล่นก็วิ่งหายเข้าไปทางอีกห้อง
 หนึ่ง วิชาเคี้ยวผ่านห้องรับแขก เข้าไปยัง
 ห้องรับประทานอาหาร ห้องนั้นจักไว้อยู่รับ
 สะอา หน้าต่างเปิดกว้าง อากาศโปร่งเย็น
 ดวงอาทิตย์ทอแสงไป ทำให้ความมืดคลาน
 เขามาแทนที่แต่ยังไม่ย่ำค่ำ เขาทรุดตัว
 นั่งลงบนเก้าอี้ใกล้หน้าต่าง ทอดตาออกไป
 มองดูความขมุกขมัวอันยาวนาน สักครู่หนึ่ง
 คนไข้ ถอดกาน้ำชาเข้ามาตักโต๊ะ เบิกไฟฟ้า
 แล้วเดินออกไป ครู่หนึ่งสัมผัสพริกเข้ามา หล่น
 จักแวงรินน้ำชา พลังชวนเขาคุยถึงเรื่อง
 แบกมินตัน ไฟฟ้าฉายแสงต้องเครื่องเง
 บนโต๊ะเป็นเงาวาว

ภายหลัง นัยจาก ที่ไปเที่ยว และเกิดเรื่อง
 แล้ว เขาทั้งสองไม่เคยมีเวลาอยู่ด้วยกัน
 สองต่อสองเลย สมพรมักจะหลบหนีไปถึง
 ชั่วโง่งแห่งความสุขใจ ที่หล่นได้รับ เมื่ออยู่
 สองต่อสองกับเขา และชั่วโง่งนั้นแหละที่
 เขาทั้งสองก็จะต้องเลิกเรื่องขาดหวัง และจาก
 กันไป

ชั่วขณะ ที่ได้ นั่งคุย กันอยู่ใกล้ ๆ หล่น
 และได้ประสพร่างของหล่นความรู้สึกของเขา
 มันไปด้วยความอ่อนหวาน ความบริสุทธิ์ของ



ต้นหัววงค์

มิถุน

หล่อน เขานึกสาบาลอยู่ในใจที่โลกข้างไร
ความยุติธรรมเสียเหลือเกิน เป็นความผิด
ของเขาหรือ ที่หญิงสาว นั้นได้หลงทางเข้าไป
ในป่ากับเขาสองต่อสอง เขาเจนาพาไปหรือ
แต่ก็เมื่อเกิดข้อขัดแย้งขึ้นเช่นนั้นแล้ว เหตุใด
จึงมาหาเขาว่าเขาเป็นผู้ทำให้หญิงสาวเสีย
ชื่อเสียง

เขามั่งคั่งกันเพียงๆ เป็นเวลานาน คนใช้
เก็บเครื่องนาข้าวออกไป และทิ้งให้เขาอยู่สอง
ต่อสอง ความเงยส่งก็อย่างแท้จริงยิ่งเกิดขึ้น
สมพรมกับตัวออกมาข้างหน้าคันท้อย ตา
มองเหม่อออกไปดูท้องฟ้าทางหน้าต่าง เวลานี้
ลม กำลัง พัดแรง และ เริ่ม พัดแรงจัดขึ้น ทุกที่
ไม่ช้าฝนก็เริ่มลงเม็ดมาบาง ๆ ชายหนุ่มเอน
ตัวลงพิงพนักเก้าอี้ พิศกว้างของสมพรมวาง
คิกลงใจว่า หล่อนช่างบริสุทธิ์สวส่าเสีย
จริง ๆ หัวใจของเขาสั่นสะท้าน เมื่อนึกว่า
จะได้เป็นของเขายอยู่แล้ว และกรรมมายนึก
ให้ไปเป็นอย่างอื่น

ทันทีนั้น เขาค่อย เอื้อมมือไปจับแขน ของ
หล่อนรู้สึกว่หล่อนสั่นๆ หล่อนรู้ว่าเขาจะ
จับอะไรไว้ แต่ก่อนที่หล่อนจะพูดออกไป เขาก็
พูดขึ้นด้วยความแค้นใจว่า “สมพร ฉันอยาก
จะกล่าวอะไรกับเธอสักหน่อย เธอคงรู้ ก็แล้ว

ว่าเรื่องแม่ผัวนั้น ท่านผู้ใหญ่ได้พาทันมา
ลงโทษฉัน โดยอ้างเหตุผลต่าง ๆ นา ๆ ว่า
การที่หญิงสาวกับชายหนุ่ม ไปค้างด้วยกัน
สองต่อสอง คงเป็นเหตุให้เกิดความผิด
ได้ รับ ความ เสียหาย เสียเกียรติยศ เสียศักดิ์
ต่าง ๆ และไม่มีทางแก้ไขอย่างใดนอกจาก
จะแต่งงานกับเขาเสีย ฉันก็ยินยอมอย่าง

แข็งแรงว่า ไม่ใช่ความผิดของฉัน ฉัน
ไม่ได้เอนกายรักเล่นกลอะไรกับเขาเลย และ
ระหว่างที่ยังหลงทางอยู่นั้น ฉันก็ได้พยายาม
รักษาความบริสุทธิ์ของตัวเองไว้เท่าที่สภาพ
บุญพวาทำได้ ขอให้ คิกลงใจว่า เมื่อ
ฉันเองมีความรักเธออย่างสิ้นเหลือ ฉันจะมีใจ
ทุจริตต่อเธออย่างไรได้ ฉันได้เล่าให้คุณแม่
คุณพ่อฟังอย่างละเอียด ว่าฉันกับเธอมีความ
รักกันเพียงไร และฉันจะพรางจากเธอไป
ไม่ได้เป็นอันขาด

ฉันได้วิ่งวอนท่านมา
หลายครั้งหลายคราวแล้ว พูดอย่างไม่อาย
ฉันถึงร้องไห้กับท่านด้วยซ้ำ แต่ เธอ !
ใจท่าน ช่างแข็งป่านหินทีเดียว ท่านบอกว่
ท่านเองก็เห็นอกฉันก็ แต่จะทำอย่างไรได้
เมื่อโลกเขาแสดงความเห็นอย่างนั้น ถ้าเป็นที
ต้องปฏิบัติตาม ท่านก็อธิบายให้ฉันฟังต่าง ๆ
นา ๆ และผลที่สุดก็ให้มาขอความเห็นจากเธอ



พ.ศ. ๒๕๑๑

ยอมนัส

ท่านยืนยันว่า ถึงเธอเองก็คงลงความเห็น
เช่นเดียวกับท่าน ๆ กล่าวไว้ว่า ‘ไปเถิด วิช ไปหา
สมพร ไปเล่าให้หล่อนฟัง หญิงสาวที่มีใจ
งามบริสุทธิ์ เช่น สมพรนั้น พ่อเธอว่า หล่อน
คงไม่นึกถึง ความรักส่วนตัวเฒ่าใหญ่กว่า
เกียรติยศ’ ฉะนั้นถึงถึงเกียรติยศของหญิง
เหมือนกัน แต่, พรจำ มันไม่ใช่ความผิด
ของฉันทเลย แล้วเหตุไรฉันทจึงจะต้องเป็นผู้
รับทุกข์ โทษเล่า เธอเห็นสมควรละหรือ?”

พอเขา พุกจบ หล่อน ก็คงแซนไป จากเขา
ค่อย ๆ หันหน้ามาสบตาเขา คงคาอินคำโต
ของหล่อน มีแววแห่งความโศกขังอยู่

“วิชา” หล่อนพุกซ่า ๆ “ความเห็น
ของท่านถูกต้องแล้ว ถ้าเธอจะขอความเห็น
จากฉันท ๆ เองก็คงลงความเห็นเช่นเดียวกับ
ท่าน คือแต่งงานเสียกับแม่ฉลวย”

“ทำไม?” เขาพุกเสียงแหบห้าว “ฉันท
จึงจำเป็นต้องแต่งงานกับฉลวย มีเหตุผลอะไร
ฉันทไปทำให้เขาเสื่อมเสีย ด้วย ประการใด หรือ
เราทั้งสองได้หลงเข้าไปในป่าโคโยไฟ บริสุทธิ์
แท้ ๆ นานา”

“แต่” คงคาของหล่อนมองหน้าเขา
ราวกับจะอ่านความจริง “มีใครบ้างที่จะยอม
เธอเธอ ถึงแม้เธอจะบริสุทธิ์เพียงไรแต่สำหรับ

ตาของโลกแล้ว เธอก็ยังเป็นขุมทรัพย์
ไม่ได้ด้วยตนเอง ภายใตเธาก็กล่าวว่า ‘นี่ศาล
ใกล้มีค’”

ชายหนุ่ม ศุภวัธ ลุกขึ้นจากเก้าอี้
ไปมาในห้อง ทันทีที่เขาหยุดตรงหน้าหล่อน
ตาของเขาถูกละลายเป็นประกาย

“สมพร” เขาร้องด้วยความตกใจ
“ทำไมเธอไม่พูดความจริงใจออกมาเล่า ว่า
เธอก็ไม่เชื่อความสุจริตของฉันท เธอก็ทราบ
อยู่แล้วว่าฉันทกล่าวความจริง ถึงแม้ทั้งโลก
เขาจะคิดว่าเท็จ แต่นั่นแหละคือการ
ลำบากสำหรับเธอที่จะยอมเชื่อได้” ตอน
สุดท้ายเสียงเขาสิ้นด้วยความแค้นใจ

“คุณวิชา” หล่อนพุกเสียงถึงงานแสดง
ความเข้าใจอย่างลึกซึ้ง “อย่าพุกทั้งนั้นซะ
เธอทราบที่ว่าฉันทไม่เคย สัสเสียเธอเลยแม้แต่ชั่ว

ขณะจิตใด แต่จะทำไมยังไรได้ เธอเป็น
สุภาพบุรุษ และได้รับการศึกษาอย่างดีแล้ว
เธอจะยอมให้ โลกชี้หน้าตำราชื่อว่า เป็นคน
ซื่อสัตย์ ไร้ธรรมะ ใจโทธร้าย ยอมละสัทธิ
ให้ได้รับความทุกข์เสียชื่อเสียง เพื่อเห็น
แก่ตัวเดียวหรือ?”

ชายหนุ่มทรุดตัวลงนั่งบนกม่อขนอีกหน้า
“เราเกิดมา และมีชีวิตอยู่ ไม่ใช่เพื่อสนุก



สัณห์วรวงศ์

มิกุณ

ศิยาน และความสุขใจของเราอย่างเดียว
 ควรต้องเต็มเปี่ยมด้วยเกียรติยศ ถ้าเราละเลิก
 ทำอะไร ๆ เพื่อความสุขใจ และเพื่อความสุข
 ตามชอบใจเห็นแก่ประโยชน์ฝ่ายเดียว โดย
 ไม่นึกถึงเกียรติยศเกียรติคุณแล้ว เราจะไม่ใช้
 มนุษย์อื่น โลกควรเป็นอย่างไร ประเสริฐ! เขาก็
 ทราบดีอยู่แล้วว่า โลก จะไม่มีวัน ก็แต่ผู้ ที่ทำตาม
 "โลกนิยม" เท่านั้น

“โลก!” เขาเงยหน้าขึ้นชี้ตัวเขาขึ้นชม
ด้วยความชมชื่นเป็นเชิงเย้ย “จริงนะ เพื่อ
เห็นแก่โลก ส้มควรจะยอมตายเสียในน้ำดีกว่า
คงไม่มีใครจะมาว่ากล่าวตักเตือนได้” ฉันคิดว่า
ออกจะเป็นความประพฤติที่ไม่เหมาะสำหรับ
บรรดา นักร้อง ชีวิตคน มากกว่าความเห็น ของ
โลก!”

ลอยคำอันประชิดของเขาคือแจ่มแจ้ง
 มาก สัมผัสผลก้นจากเกาเข่าอย่างเหลือ
 ระวังใจไว้! หล่นไปหยกบนก้นทำงาเป็นคว
 ริงหินมาพัก “ไม่มีประโยชน์อะไรที่เขาจะมัว
 มานั่งก่อกวนความเป็นไปของโลก” หล่น
 พกทำให้หัวใจของชายหนุ่มเย็นเยือกเมื่อได้ยิน
 “พระผู้เป็นเจ้าทรงทราบว่า กิเลสไม่โคกหม่น
 เชอเลยคุณวิเศษ! ถ้ากิเลสเป็นเชือกก็งทำ
 เช่นเดียวกับก้น แต่เชอเห็นเป็นความฉลาดละหรือ

ที่ชายหนุ่มจะชักชวนพาหญิงสาวเข้าไปในถ้ำ
แล้วก็เลิกลาไปดัง ๒ คน ฮา! เมื่อเป็นเช่นนั้น
ก็เหลือวิสัยที่จะพ้นความควหาหนิไปได้”

“แต่ฉันไม่ได้เจนา จะทำลายเกียรติยศ
ของเขาเลย สัมพร” เขาคำน “เราต่างคน
ต่างจะเข้าไปในถ้ำกันทั้งหมด แล้วเผชิญ
แม่มดลวพลัยมาก ^๔ บันทึกลงในไม่ไหว ฉัน
จึงชวนให้น้องอยู่ก่อน และเมื่อนั่งพักอยู่สักครู่
แล้วเราก็ออกเดิน ^๕ จนเกือบไปทันคนนอน ^๖ อยู่แล้ว
เผชิญฉันสักครู่ก่อนเห็นหล่นไม้ได้ตกลงกับ ^๗ มั่วแต่
หาอยู่กว่าจะได้เขากลับหายไปหมด ^๘ ก็เรียก
ก็ไม่ไต่ขึ้น เราได้พยายามติดตามจะให้ทัน
พวกข้างหน้าแต่ไม่ทัน — และเธอ ก็ทรายเรื่อง
ที่เราหลงตลอดก็แล้ว ^๙ แต่นั่นแหละความสุข
แปลกพิสดาร ในการเที่ยวฉันคิดว่า—” เขาพูด

อย่า^๕จน^๕จน^๕ “ทำให้^๕ร^๕ยา^๕ของ^๕ส^๕ภาพ^๕พร^๕ม^๕
ตาย^๕ก^๕ัน^๕เส^๕ย^๕ เพราะ^๕เม^๕อ^๕ค^๕น^๕ว^๕ร^๕ร^๕อ^๕ว^๕า^๕จะ^๕พ^๕า^๕
เข^๕า^๕ไ^๕น^๕น^๕ ฉ^๕น^๕ก^๕ท^๕น^๕ก^๕ไ^๕ม่^๕ว^๕า^๕จะ^๕ท^๕า^๕ใ^๕ห^๕ี^๕ส^๕ภาพ^๕ส^๕ท^๕ร^๕
ค^๕ุ^๕น^๕น^๕ก^๕แ^๕ก^๕เส^๕ย^๕ช^๕อ^๕เส^๕ย^๕อ^๕ย^๕า^๕ง^๕เ^๕ว^๕ว^๕”

เลือกเล่นชิ้นหน้าหญิงสาว “อย่าพูด
อย่างนั้นสิคะ คุณวิชา เธอพูดล้ายกับว่า
คิดค้น ค้น หา ความผิดมา ยักยอก เธอใน การ
กระทำนั้น คิดค้นพูดชั่วแต่ว่าเป็นความฉลาด
ทว่าการทำงาน แ่ต้นนี้แหละอย่างไรก็เรื่องนั้น



พ.ศ. ๒๔๗๑

ยอมนิตะ

ก็ได้ฉันทไปแล้ว ทำอย่างไรเสียก็จะแก้ไขอะไรไม่ได้ มีอยู่ทางเดียวก็คือ เธอต้องแต่งงานเสียกับแม่ผัวเลย แล้วเธอนั้นทว่าร้ายอะไรต่าง ๆ ก็ระหมกไปเอง คิดกันรู้ สักว่าหัวใจแทบจะระเือนไปในครั้งนั้น แต่จะ—” เสียงหล่อนทักท้วง อาการระเือนขึ้นมาอยู่ที่ลำคอ

“มีทางเดียวเท่านั้นแหละหรือ ไม่มีทางอื่นบ้างหรือ?” เขาพูดเสียงแผ่วจนเกือบไม่ได้ยิน “เขากับฉันต่างก็ไม่ได้รักกัน เมื่อแต่งงานไปแล้วจะสุขได้อย่างไร โอ! เวรกรรมอะไรหนอ ที่มันดาลให้กันไปเช่นนั้น ฉันเหลือที่จะทนทานจริง ๆ สมพร, ที่ฉันจะต้องพรากจากเธอไปชั่วกาลนาน”

ความรักใคร่ ทั้งมวล ที่เขามีต่อ หล่อน ความรัก ที่ชายชัง เช่นเดียวกับความรัก ของชายหนุ่มทั้งหลายอันมีต่อหญิงสาวที่ตนรักทำให้เขาสิ้นสติปลุก เขาริสึกันใจและเดือดใจเป็นอย่างยิ่ง ที่โลกช่างไม่ให้ความยุติธรรมแก่เขาอย่างเลย ทันทีที่เขาผูกพันกับหญิงสาวก็เลย หล่อน “ถ้าฉันจะไม่แต่งงานกับสตรีคนนั้นแล้ว จะว่าอย่างไร” เขาร้อง “ฉันจะหนีไปอยู่เสียต่างประเทศ—ฟิลิปปินส์—ชวา—ที่นั่นคงไม่มีใครเอาใจใส่ถามถึงความประพฤติของฉัน

และเมื่อนาน ๆ เรืองนักร้องขับไปเอง เธอคอยฉันไว้หรือไม่ สมพร”

หล่อนจับไหล่ของเขาพลางปล่อยให้นั่งลง ก็เริ่มอย่างสุภาพ เลื้อยเล่นซนหน้าจนเป็นสีแฉง ท่าของหล่อนแว่ว วาวเป็นประกาย สำแดงความคึกอย่างเกรี้ยวกราด ช่างชายหนุ่มศรัทธาถึงไม่เคยเห็นมาก่อนเลย หล่อนยกตัวตรง ทำท่าทางส่งารวกับนางพญาผู้ทรงศักดิ์

“เธอพูดเหลวไหลใหญ่แล้ว คุณวิเศษ” หล่อนพูดเสียงหนักแน่น “เป็นไปไม่ได้ที่เธอจะทำดังนั้น จะได้ชื่อว่า ผู้ทำลายสตรี เธอเป็น สุภาพบุรุษ ต้อง นึกถึง เกียรติยศ เป็นใหญ่ อย่าทำตน เป็น ผู้ชาย เลว ๆ ที่ ทำให้ ผู้หญิง เสื่อมเสีย แล้วก็โทษทั้ง เธอเป็นผู้ชายผู้มียศ เกียรติยศ จึงทำหน้าที่ของผู้ชายให้สมชื่อคนเราใน โลกนี้ได้ ประสพ แต่ สิ่ง ที่ พอใจเสมอ หรือ—เปล่าเลย บางคนได้รับความก้มแค้น ยิ่งกว่า เธอ ทำไม่ เขา จึง ไม่ คำนึง ว่าเธอเล่า เธอ ต้อง รู้ จัก ทำใจให้ กล้าหาญ ผนวก กับ ความทุกข์อย่าง คนที่เอาชัยชนะ ใจได้นะเขา สรรเสริญเสียยิ่งกว่านักบุญผู้มียศ ทำใจของเธอให้ถี่ ๆ ชิดชิดวิเศษ! ทำตนของเธอให้เป็น ที่น่าสรรเสริญของโลก ถ้าจะให้ฉันได้ยิน ใครเขา เรียกเธอ ว่า เป็น คน โทษร้ายไว้ธรรมะ



ต้นหัวรวงศ์

มิถุน

ละก็ให้ คิฉินเห็นเขตกายเสียต่อหน้าก็กว่า เธอ
ลองนึกดูก็หรือว่าทุกคนเขา จะมองคิฉินด้วย
อาการขมขื่นเพียงไร ถ้าฉินระยอมแต่งงาน
กับเธอ และเธอจะทนมองดู แม่ผัวได้ โดย
ไม่สะเทือนใจเลยหรือ คิฉินให้ ๆ ๆ คุณ
วิชา”

เขาซบหน้าลงกับมือสั่นแล้วพูดเบา ๆ
“อา! เธอ — แม่เทพธิดา ฉันเองก็รัก แต่
ความรักที่มียู่ต่อเธอทำให้ฉันหมดความรู้สึก
หัวใจของฉันตายด้านเสียแล้ว คำพูดของเธอ
ลอกเข้าไปยิบยิบหัวใจของฉัน—ฉันรู้สึกอายใจ
เหลือเกิน สมพร ฉันเป็นผู้ชายก็จริงแต่ระงับ
ใจไม่ได้ก็เท่าเธอ เธอพูดถูกแล้ว เมื่อฉันมี
ข้อผิดพลาดแล้ว เธอจะรับฉันเป็นสามีก็ได
อย่างไร”

“คิฉินไม่ได้หมายความว่าฉันนั้น แต่
ช่วงเด็ก คู่ฉนิวิชา คิฉินจะไม่มีปมกับ
กับเธอ เราจะยังคงเป็นเพื่อนกันอยู่ ถ้า
เธอต้องการ—น่ะแหวนของเธอ ขอให้เรา
จากกันฉันมีครอบครัว เราไม่ได้โกรธกันไม่ใช่
หรือคะ?”

เขาเอื้อมมือไปจับหล่อนไว้ “ฉันไม่ต้องการ
แหวนของเธอ เชื่อว่าเธอคงเก็บไว้ ได้
จริงไหม? และของของเล็ก ๆ น้อย ๆ ที่ฉัน

ให้เธอกับ ถ้าสิ่งของเหล่านั้นไม่ทำให้เธอ
ต้องรำคาญใจมากขึ้น ก็อย่าส่งกลับมาเลย
จะทำให้ฉันเข้าใจ” หล่อนยื่นมือออกมาอีก
ข้างหนึ่ง เขารับมากุมไว้พลางจึงพูดหล่อน
ด้วย กว ดา อัน เต็ม ไป ด้วย ความ ระทม ทุกข์
ความรัก และความเศร้าเสียใจอย่าง
เหลือแสน

“พรจ๋า! เธอเชื่อแน่หรือที่เราได้ทำ
ถูกแล้ว ผลแห่งการกระทำนี้เป็นที่พอใจเธอ
ละหรือ เมื่อถึงที่สุด ช้อ! แม่คงใจของฉิน”
เสียงของเขาสั่นเครือ “เฮ้! ฉันกลัวทรมาน
เหลือเกิน พร, ฉันทำให้เธอเข้าใจเพียงไร
เธอคงนึกเกลียดฉันมากนัก เธอเต็มใจหรือ
ที่จะกล่าวคำอำลา และให้เราจากกันไปทั้งนี้
เมื่อเธอที่ทราบว่าฉันรักเธอ และ สวรรค์ ฉัน
เชื่อว่าเธอก็รักฉันด้วย”

หล่อนทิ้งมือมาจากเขา แล้วทรุดตัวลงนั่ง
บนเก้าอี้

“เพราะคิฉินรักเธอน่ะสิคะคุณวิชา” หล่อน
พูดอย่างมั่นคง “คิฉินจึงไม่อยากให้เธอเสีย
ชื่อเสียง คิฉินยอมรับทุกข์ได้ทุกอย่างเว้นแต่
ให้เธอทำรันทบอยู่ในเกียรติยศอันศักดิ์สิทธิ์”

คำพูดอันสำแดงความพิศวงท้ออย่างเหลือล้น
ได้แทงเข้าไปในหัวใจของเขาทุกคำ เขา



พ.ศ. ๒๔๗๑

ยอมสละ

รู้สึก คล้ายกับว่าหัวใจ ของเขาได้ถูก ทำลาย
เป็นชิ้น ๆ และ เลือกลง ความทุกข์ ไ้ ไหล
ปรืออยู่

“อา! เธอจะฆ่าฉันเสียแล้ว” เขาควาง
“ฉันเลวทรามเหลือเกิน ฉันจะคอยแทนบุญคุณ
เธอได้อย่างไร เธอไม่โกรธเคืองฉันเลยหรือ
ที่ฉันได้ทำลายหัวใจเธอ ยกโทษให้ฉันเถิดนะ
สมพร” คำของเขาเหมือนมองอย่างซึมเซา
ต่างคนต่างนั่งเงยอกันไปนาน ฟังเสียงฝนซึ่ง
กำลังตก และลมพายุที่พัดอย่างแรงครวญคราง
ทันทีเขาผลัดกลืนขนย่นหน้าซีกขวาน้ำตาหล่อตา
ริมฝีปากสัน

“ฉันเห็นจะต้องลาเธอเสียที ลาเป็นครึ่ง
สุดท้าย โดย ไม่มี โอกาส ที่จะ ได้มา นั่ง รัย
ความสุขร่วมกับเธออีก ขอเธอจงมีความสุข
และโชคดี จงลืมฉันเสีย นักเล้าว่าฉันได้ตาย
ไปจากโลกนี้แล้ว แต่ฉันเองจะไม่ลืมเธอเลย
ตลอดชีวิต อย่างน้อยจะพยายามถึงถึงความสุข
ที่แลดูมา ซึ่งบางทีอาจปล่อยใจฉันได้บ้าง”

ถึงแม้สมพรเองก็รู้สึกได้ว่าหัวใจแทบจะแยก
ตัวจากการจากกันครั้งนี้ แต่ก็ยังพยายามผ่น
สีหน้าให้เป็นปกติ

“อย่าทำอย่างนั้นสิ คุณวิธ เธอเองก็
ต้องลืมฉันเสียเช่นเดียวกัน จงทำตนเป็น

สุภาพบุรุษที่แท้ เป็นสามที่ซื่อสัตย์ต่อภรรยา
ทั้งกายและใจ ลืมคิดน้เสีย ทำลายความรัก
ระหว่างเราเสียให้สิ้นเชิง ภรรยาของเธอ
ย่อมจะหมองใจอย่างยิ่งถ้าเธอแสดงอาการสนใจ
ให้หล่อนเห็น คิดฉันเองมิได้ โกรธเธอเลย
การกระทำตนที่แกล้งจะเป็นเครื่องปลอบใจว่า
คิดฉันเองมิได้ เป็น คำรัก ที่ สอน เธอ ให้ผิดทาง
คิดฉันไม่ได้อีก เธออ่านจากความรักที่เธอมีต่อคิด
เป็นเครื่องปลอบใจเช่นเดียวกับหญิงบางคนทำ แต่เธอ
จะไปละหรือคะ ฝนยังคงอยู่ เธอจะไปส่งที่
กรมวัง?”

“ช่างเถิด อย่าให้ฉัน ระบาย เธอ อีกเลย
ลาก่อน” เขายืนมือออกมาทั้งสองข้าง

“คิดฉันจะไปส่งเธอที่ข้างนอก” หล่อนพยัก
หน้า ๆ พลางเดินผ่านห้อง รัย แยก ออกไป ยัง
ระเบียงซ้าย ๆ เขาเดินไปข้าง ๆ หล่อน พอถึง
ประตู ทั้งสองต่างหยุดชะงักอยู่ได้ซุ่มไม่ ซึ่ง
ขึ้นเป็นเชิงอยู่บนหน้ามุข ฝนกำลังตกลงมา
ปรอย ๆ อากาศหนาวเย็นเยือกจับหัวใจ ลม
พัดแรงจนต้นไม้ โอนเอนไปมา มีแสงจันทร์
วาง ๆ ส่องพอเห็นทาง ทุกบ้านต่างก็พากัน
ปิดประตูนอนเงียบ จะหาสิ่งมีชีวิตผ่านมา
ตามถนนก็ไม่มี ได้ยินแต่เสียงจกจกเรไร
เรวเรวร้องฟังวิเวกวังเวง ชายหนุ่มกับหญิงสาว



สันหัวรวงศ์

มิถุน

ยืนนั่งอยู่กันที่เป็นเวลานาน ไชยันต์ไปด้วย
ความระทมทุกข์ แต่ก็ไม่ได้อุทิศเลยสักคำ
นาน ๆ ก็ซาเลื่องมาของหนังกินเสียคราวหนึ่ง
แล้วถอนใจใหญ่ ต่างคนต่างรู้สึกว่าเป็น
ครั้งแรกที่ทะเลาะกัน

ในที่สุด ชายหนุ่ม ทำลายความเงียบสงัด
ขึ้นมาก่อน เขาก็ขอให้กระซิบตัว แล้ว
ยืนมืออื่นรื้อนผ่ามาทั้งสองข้าง แสงจันทร์
ส่องลือทใบลี้ทาคองหน้าอันขาวซีด เห็นริม
ฝีปากที่เผยยิ้มเศร้า ๆ

“อากาศก็จะเป็นมาก เธอเข้าบ้าน
เสียเถิด เกียจจะเป็นพวก ฉันจะต้องลาเธอ
ขอให้เธอมีความสุข ฉันจะพยายามทำตน
ให้เป็นสภาพพฤษ และสามทช้อสคยค่อกรรยา
คามที่เธอส่ง ลาก่อนสมพรทริก”

หญิงสาวยืนมือออกมารับสัมผัสข้าง น้ำตา
ไหลอาบหน้า หล่อนพยายามจะพูดแต่ไม่มี
เสียงออกมาจากลำคอเลย

เขาจึงคุกหน้าหล่อน รู้สึกเห็นประสาททุก ๆ
เส้นยวบยวไปหมด แต่แล้วกระบังไว้้อย
เขาผลจากหล่อนก็รีบไปตามทางโดยเร็ว มิได้
เหลียวขว้างซึ่งเขาไปเพียงอยู่เส้า และหน้า
อันซีดขาวปานกระดาษ สมพรมองร่างชายที่
คนรัก ซึ่งเห็นร่าง ๆ เกือบผ่านและพายุข้าม

ถนนไปจนล้นตา ภายใต้งามความมืดมิด
อนธกาลแห่งไปไม่อันหนาที่ของคืนมะฆอกัน

เวลาล่วงไปโดยเร็ว วสันต์และเหม็นต์
ได้ผ่านพ้นไปแล้ว ยืนถึงคิมหันตฤดู วาระ
ซึ่ง สมพรได้เคย ทวงไว้ ว่า จะเป็น ที่ใด แห่งวัน
บรมสุขของหล่อน และยืนกับความหวังอันนั้น
ก็เลือนลอบไปแล้ว

ในวันขึ้นปีใหม่ หล่อนได้พบข่าวประกาศ
การสมรสระหว่าง นายวิชา ศุภสวัสดิ์ บุตรชาย
คนเกิดของพระยาประสาธน์ และนางสาว
ฉลวย สถาปนิก บุตรสาวของคุณพระภักดี ๆ
ถึงแม้ว่าหล่อนจะได้เคยเตรียมตัวไว้ เพื่อรับ
ข่าวนี้มานานแล้วก็ตาม แต่กระนั้นก็ยังรู้สึก
ตันใจเป็นอย่างยิ่ง

ตามถนนโรยกรวดเล็ก ๆ ซึ่งซอยจาก
ถนนใหญ่ ตัดตรงไปบ้าน สมพรได้มี ชายหนุ่ม
ผู้หนึ่ง รูปร่างผอมสูงกำลังเฝ้า ๆ ไปตาม
ถนน หน้าของเขาคว้งโวย ซึ่งส่าแวงว่า
เขาพึ่งพ้นจากการขี้ขี้มาไม่นานนัก แต่ถึง
หน้าจะดูซีด แต่ ดวงตา ก็ยังมีแวว แห่งความ
รื่นเริงอยู่ ชายหนุ่มนั้นคือ วิชา ศุภสวัสดิ์
เด็กหนุ่มผู้คนองเมือ & ยทลงมาแล้วนเอง แต่



สันตวาท

มิกุณ

หล่อนยังงามสง่าอยู่เช่นเคย หล่อนก็เริ่ดออกมา
 เข้มหน้าต่าง หนาม้ออ่อนหวานโดยมีรู้สึก
 ทั่ว เธอเมื่อเข้าขอมหน้าต่างชะโงกทะโงน
 เสียงกึ่งกึ่งวาน ชาติสอคล้ายไปมา “คุณแม่!
 คุณแม่เจ้าข้า! คุณแม่อยู่ข้างนอกหรือเจ้าคะ?”
 หล่อนยืนเอียงหลังฟังคำทักแล้วก็ถอยกลับ
 เข้าไป วิชชาแทบทระโศกออกไปหาและ
 ทะโงนซื่อออกมาด้วยความรัก อันร้อนระอุ
 อยุ่ภายในอก แต่แล้วก็รู้สึกตัวคล้ายกับจะ
 เป็นลม เขาจับเสาวซึ่งทำเป็นซุ่มของพวง
 ชมพและลัดকাไวแน่น พลงเอนตัวดังฟัง
 ซุ่มไม่รู้สึก มีเสียง ร้องเพลงค่อย ๆ และเสียง
 อ่านหนังสือก็ดังออกมาอีก

“—โมหะเธย, เจ้าคือความหลงใหล
 ใฝ่ฝัน เผลออ่านทางกันจริงๆ ให้ มีมิก มีเห็น
 ผองพิศอกันวิจิตรสุดซึ้งมรรจะชมเชย ชน
 ผู้จงงวยมให้ความรักเข้าครอบงำระอุออก ย่อม
 มีวเฒ่าผู้หมกในสภาพ ของคนนั้น จนมจาย
 เจ้าและเป็นบ่อเกิดกำเนิดกภาพแห่งกองกำหนัด
 อันหนักหนา กำบังเสียซึ่งแสงสว่างของ
 ปัญญาจะหยั่งถึงคุณและโทษ ว่าจะเป็น
 ประโยชน์อันควรระจอยประจักษ์กาย เบียด
 คับเคหาสน์ ทอดฝัน ทำลาย ก็ด้วยหลังคาอัน
 สระเพร่า กว้างวิจิตรของคนเราอันมิได้ยอมรับ

ได้ด้วยความก็ ความกำหนัดทั้งหลายก็จะพา
 กันย่ำยีไปโดยมียากเย็น——”

เสียงอ่านหยุดกึกคร่งทนมเสียงพูดขึ้นมา
 แทน “คุณแม่ไปไหนมาเจ้าคะ?”

วิชชาชะเง้อเห็นมารดาของหล่อนเข้ามา
 ในห้อง ทรงไปพุดกับบุตรสาวซึ่งเอนตัวนอน
 อยู่บนเก้าอี้

“อ้อ อ่านหนังสืออยู่นะ แม่ไปเก็บ
 กุหลายมาจากหลังบ้านมาดื่มไปหมก อ่าน
 ของเจ้าต่อไปเถิด แม่จะจิกขบขี้กอกไม้”
 แล้วเสียงอ่านหนังสือก็ดำเนินต่อไป

“——ชนผู้ครอบงำกิจการมรรนิยและ
 ยกย่อง ย่อมมีน้อยในกองกศลอันกระทำ
 แล้วด้วยความขบขัน ยังความซุ่มซ้น
 เกษมสันตทั้งสองภาพ อันความรัก, หลง,
 ลบนั่นชักให้เคลือบเคลมคณังคิก หากว่าเรามี
 จิตต์แน่วแน่ เสมือนมีอันไรผลแต่ก็จพิช
 ทัมซุ่มซายเข้าเส้นขน ประมณยอยู่ดูชนอันมี
 ใจเป็นรอยระรานราว เมื่อต้องความหลงรัก
 สักครวณพินันก็จะแตกก่าซายซ่าน——”

เสียงหญิงสาวค่อยแล้วเงิบหายไ้ แต่
 ทันทีนั้น ก็ปรากฏเสียงของ มารดาหล่อน กล่าว
 อย่างอ่อนหวาน

“เจ้าสหายก็อยู่หรือลูกรัก?”



พ.ศ. ๒๔๗๑

ຍອມສະຕະ

“เจ้าคะ! คุณแม่ถามทำไมเจ้าคะ?”
เสียงหวานเย็นตอย

“แม่คิด—คิดว่าลูกยังไม่ลืม เขา และ
ลูกคงไม่มีความสุข”

“คิดฉัน จะไม่ลืมเขาเลย แต่คิดฉันก็มี
ความสุขก็อยู่ คิดฉันสละเขาไปเพื่อเกียรติยศ
ของเขาเองและคิดฉัน ไม่มีอะไรจะต้องเสียใจ
ในการกระทำนั้น” เสียงนั้นกล่าวออกมาช้าๆ
ชายหนุ่มกลืนลมหายใจ หน้ซึ่งซึ้งก็อยู่แล้ว
กลับซึ้งลงไปอีก

“แต่ลูกแม่ใจ ละหรือ ว่าลูก จะเป็น สุข
ตลอดไป?”

“ไม่มีอะไรจะเป็นสุขไปกว่าชีวิตที่เป็น
โสภะ คุณแม่, คิดฉันทรงเห็นแล้วว่า เป็น
ชีวิตที่ประเสริฐที่สุด หวานที่สุด และไต่ยกใจ
แล้วว่า จะไม่มี อำนาจ อะไร มาเปลี่ยนแปลงใจ
คิดฉันได้”

“แม่แควีซซาเอง?” เสียงท่านมารดา
พูดอ่อย ๆ เป็นเชิงถาม

แล้วก็ได้ยินเสียงหญิงสาวกล่าวขึ้นมาอีก
ด้วยเสียงอันแผ่วเบาช้าๆ แต่ชัดเจนว่า “แม่แต่
วิชาของ”

ถึนั้นไป ถึมี เสียง อ่านหนังสือ โดยเร็ว
คล้ายกับจะซึ้งไถ่ความคึกคักต่าง ๆ ให้พ้นไป

“—มีสถาน พิมาน ละหวนฤเวณ
ทะเล ฤล่ง ฌป่งล้าเคญ เพราะเมามัวๆ

ความกำหนดภัยภัยกันพ้นจะพิว
จะพ้นสนธิและคึกคักตัว ประทุเงา ๆ

สิ่งอะไรจะปรวยกำหนดหามิเยา
ประหารประพิชจักคณเขลา สว่างไสว ๆ

เวณพระขัณมิเลคประเสริฐพิไล
เลกิงณภาพและรณไตร สวรรค์สรวง ๆ

พทุชวาทประสาทประสิทธิปวง
ประชาสภกับประทัยณคง ฤคิเกียว ๆ

ຍໍມຸຫັຍ ພິຈັຍ ພິຈິຕ ເລີຍວໍ
ผลากจะคึกคักใจมิเทียบ ละเมอหลง ๆ

ข้าจะลามาราคะผลากมิคง
ถววยชีวิตมิคึกประสงคฺ จะหน่ายหนี ๆ

เป็นประทุจะเพ็ชและเกอຍທີ
มียันมิยะระค่อคิ อยนค์เอย—”

ทุก ๆ ตัวอักษรที่อ่าน ได้แทงถูกใจ
ของเขาทุกคำ ชายหนุ่มรู้สึกคล้ายกับว่าใจ

ของเขาได้ลอยไปแล้ว ทั้งไว้แต่ว่างอันมีนง
หูของเขากงได้ยินเสียงแจ้ว ๆ อยู่ แต่



สันทรวงศ์

มิกุน

ไม่เข้าใจศัพท์อะไร คำทั้งสองมองตรงไป ที่สุด เท่ากับ จึงตก ตักแก ซึ่งเป็นสัตว์ ท
ข้างหน้าโดยมิได้เห็น เขายืนฟังซุ่มไม่ มนุษย์ฟังซุ่ม

แหงนหน้าขึ้นไปบนท้องฟ้า ด้วยอาการปราศจาก ๓-๓ วันต่อมา สมพรได้วิจัยจดหมาย
ความรู้ลึกซึ้งต่อสิ่งใดๆ ในโลก แล้วก็หัวเราะ ทางไปรษณีย์ ๑ ฉะบับ ลายมือบนซองทำให้
ออกมาเบา ๆ ด้วยความชื่นชม เคียวโซเซ หล่นคว้านไปหมด หล่นพยายามสกกใจ
ลักเลาะไปตามทางที่เคียวเข้ามา โดยปราศจาก เล็กน้อย แล้วก็ลักออกอ่านด้วยอาการอันเป็น
ใครเห็น เมื่อพ้นเขตค้าย่านออกไปแล้ว เขา ปกติ ดังนี้ :

ผ่นผีเท้าชาลาง พลาตเคนหัวเราะออกมา
เบา ๆ อีกครั้ง มีถ้ำแน่นอนจนเลยจิกเข้าไปใน
เนื้อโดยมิรู้สึกเจ็บ ก็ควมผ่นแน่นอน ทุกข้อ
แต่คำพูด “—ชนผู้ก่อปร ก็ตามธรรมชาตินิยม
และยกย่องยอมตนขึ้นลงในกองกตลอันกระทำ
แล้ว ด้วยความขมขื่น ยังความชุ่มชื้น
เกษมสันต์ทั้งสองภพ—”

ความหวัง ความสุขสำราญ ความชื่นชม
ยินดีได้ปลาสนากาลไป จาก ดวง หทัย เขา อีก
ครึ่งหนึ่ง และ ไม่เหลืออะไรไว้ ให้ อีกแล้ว
หล่นเป็นผู้วิเศษทั้งร่างกาย และวิญญาณ
เป็นผู้ยิ่งใหญ่เหนือความโสโครก—ความน่าอัศจรรย์
ต่าง ๆ ในโลกอันสัน เป็นผู้สะอาทปราศจาก
มลทินโทษใดๆ เป็นผู้ถึงแล้วซึ่งความสำเร็จ
สุข เขารู้สึกว่าตนเองเป็นผู้ที่ค่าค่าแล้วทราวม

ซานสถานี่รถไฟหัวดำไฟ

วันที่ ๒๕ เมษายน พ.ศ. ๒๕๗๐

สมพร ที่รัก

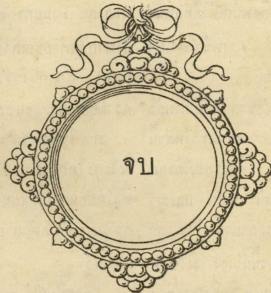
รถไฟจะออกภายใน ๓๐ นาทีนี้เอง และ
กว่าจะออกมาจะขยับขึ้น ไปถึงเธอ ฉันก็กำลังจะ
ออกจากประเทศสยามอันเป็นที่รักยิ่ง และจาก
เธอที่รักไปแล้ว ไปรักให้เธอยกด้วยที่ฉันมิได้
แหวะหาเธอ ดังที่บอก มาใน จดหมาย ฉะบับก่อน
ความหวังฉันได้ไปหาเธอแล้ว แต่สมพรที่รัก,
เมื่อฉันเห็นดวงหน้าอันมีชีวิตของเธอ ทำให้
ฉันต้องเปลี่ยนใจ หนึ่งสิ่งที่เธออ่านนั้นเป็น
บทเรียนอันดีของฉัน ถูกแล้ว! ความรักเป็น
ยาพิษอันร้ายกาจ และเมื่อสัมผัสหัวใจที่ม
รอยขาดแผลอยู่แล้วก็ซึมเข้าไปโดยง่าย ฉันเอง
เป็นคนที่มีมลทินมาแล้ว มลทินซึ่งจะหาอะไรๆ



พ.ศ. ๒๔๗๑

ยอมสละ

ทั้งหมกในโลกมาดั่งกัไม่หาย เมื่อเป็นเช่นนั้น หน้เวร จน ทรายดำเธอไปจากโลกโดยมิได้พบ
แล้วก็เหตุใดเล่าฉันจึงจะเออมมีอันใดใครก เธออีก เมื่อเวลาเธอสวคมนตรี ขอจงวิงวอน
นั้น เข้าไปดุดเธอผู้ประเสริฐวิสุทธิและจาก พระผู้ เป็นใหญ่ให้ ช่วยพร แก่ฉัน ผู้ต้องเนรเทศ
ความทุกข์ ไปแล้ว ให้กลับมาก่อโลกกถ้อยอยู่ ตนเอง ออกจาก ประเทศ อันเป็น บ้านเกิด เมือง
กับความทุกข์อีก ฉันจึงยอมออกใจลาเธอไป มารดาที่รัก โดยปราศจากการพบน้าคำตา
โดยไม่ให้พบ ขอให้เธอดำรงชีวิตอยู่ด้วย และข้าอาณัติมิตรทั้งปวงด้วย
ความสุข ปราศ จาก ภัยนั้น ทราย มา พ้อง พาน โดยความรัก
สำหรับฉันขอลาไปตามยถากรรมจนกว่าจะใช้ วิชา



ถ้าธรรมชาติทำแขนคนให้ดับหลังตนเองได้ หลังเสื้อของลูกจึงเป็นอันมาก
จะสึกใน ๑ สัปดาห์

หลวงรัชฎาภิเศก

นักสืบขโมยมหร

แปล และ เรียบเรียง โดย

ล. ทศนาถวุฒิ

“ผม คิดว่า เป็นเรื่อง ที่ น่าประหลาดขย
สักหน่อย ในการที่ผมนะสาวกเรื่องนี้ให้
คุณฟัง” นี่เป็นคำพูดของมิสเตอร์โยเซฟ
มอลโด ซึ่งกำลังนั่งเอนพิงพนักเก้าอี้ตัวหนึ่ง
ภายในห้องอย่างสุภาพมณ ตรงหน้าของเขา
มีชายหนุ่มอีกคนหนึ่งนั่งอยู่

“ความจริงก็เป็นสิ่งที่น่าสนใจมาแล้ว
แต่ผมยังมีสารพัดที่จะทั้ง ความทรงจำเหล่านั้น
ให้ลบลืมลงบ้างได้” คือผมเองได้จาก
ถิ่นฐานบ้านเดิมอันสาหัสแก่กาลก่อน และมา
ทนรับความซ้ำใจและความลำบากอยู่ในเวลา
นี้ หรือก่อนยี่สิบปีก่อนก็เคยวนเวียนเอง มิใช่แต่
ตัวผมคนเดียว ยังมีคนอื่น ๆ อีกที่พลอยต้อง
รับทุกข์ไปด้วย. การที่เป็นไปเช่นนั้น ก็เนื่องจาก
ความไม่รอบคอบ และ ปราศจาก วิจารณญาณ
ของผมเอง ซึ่งเมื่อสมนึกขึ้นมาทีไรแล้วทำให้
รู้สึกเสียใจยิ่งนัก.”

อาแลนก็ชี้ ถอนหายใจยาวออกมา
แสดงว่า เขาเองมิได้ นึกฝันเลยว่าเรื่อง
มานั่งรับเจ้า ฟังคำบรรยายของชายชรา
มอลโดชาวชนบทอยู่เช่นนั้น เขาเองยังรู้สึกสน
ใจมากในคำบอกเล่าอันมีเล่ห์เหลี่ยมเหล่านั้น และ
มีหน้า ช้าแก้มยงขอให้เขาช่วยจัดการในเรื่อง
ความขบถอันซับซ้อนซึ่งแก่อีกด้วย.

ภายในห้องเวลานั้น เงียบ.....เงียบ.....ไม่มี
อะไรระโศกระตาค นอกจากเสียงลมหายใจ
ซึ่งได้ผ่นออกมาเป็นระยะเท่านั้น แต่ในที่สุด
ความเงียบก็ถูกทำลายโดย มธุระเจ้าทุกข
เอ่ยขึ้นว่า

“ตามที่ผมได้เล่าเรื่องราวให้คุณฟัง เมื่อ
นั้น คุณคงต้องนึกแปลกใจและคงมีคแปลกใจ
ละซี อา นั้นแน่ ก่อนอื่น ผมจะเล่าเรื่องราว
อันเป็นปฐมเหตุให้คุณฟังต่อไปอีกสักหน่อย.”
เขาหยุดพอจะระบายลมหายใจครู่หนึ่งแล้ว จึง



พ.ศ. ๒๔๗๑

นักสืบพโยมหน

เริ่มบรรยายเรื่องดังต่อไปนี้:-

“อันที่จริง บ้าน ที่ อยู่ ของ ผม เมื่อ ครั้ง กระโน้น ก็ไม่กว้างขวางใหญ่โตมากมาย สำหรับผู้อื่น แต่สำหรับผม ผมเห็นว่า ก็พอ ทำให้ผม ได้ รัย ความสุข สำราญได้ เป็น อันมาก บ้านผมได้สร้างขึ้นให้ โดดจากที่ ประชุมชน จึงได้คงอยู่เสียที่ในชนบทซึ่งใกล้ กับพระนครลอนดอน อยู่ในราวรัยหล้าก เห็นะได้ ถ้าจะใช้รถไฟเป็นยานนำส่งแล้ว, อยู่ในราวสองชั่วโมงก็เห็นจะถึง รถไฟสายที่ ผ่านมาแถวบ้านผมนั้นคือรถไฟสายที่เคิระหว่าง ลอนดอนกับเวลส์ทางฝั่งตะวันตก ผมทำมา หาเลี้ยงชีพด้วยการซุกหาแร่ทองคำ แต่ต่อมา ผมประสบโชคร้ายยิ่งนัก คือการซุกแร่ของผม มีอันวายผลให้เหมือนแต่ก่อนอีก ผมก็หมดก ทางที่จะ หาเงิน มาเลี้ยงอาตมา และครอบครัว ได้. จึงได้เขียนประกาศยอมจะให้เข้าบ้านที่ อยู่ นั้น ต่อมาไม่นาน มีชายคนหนึ่ง อายุ อยู่ในราวสี่สิบ มาหาผมบอกความประสงค์ว่า บินก็จะเข้าอยู่ และจะยอมให้ค่าเช่าเดือนละ สามสิบชิลลิง ผมรู้สึกยินดีเป็นอันมาก เพราะ ผมเห็นว่า เงินค่าเช่าจำนวนนี้ อาจจะปันเทา ความยากแค้น และอาจจะทำความสุขให้ แก่ครอบครัวและตัวผมได้บ้างโดยแท้.”

“แล้วก็นั่นที่เขายกคุณลงว่ามาขอเช่า นั้นนะ เขาได้บอกความประสงค์อะไรของเขา ให้คุณลงทราบบ้างไหม? ว่าเหตุใดเขาจึง อยากจะอยู่บ้านที่เปลี่ยว ๆ เช่นนั้น?”

“อ้อ——เขายกไว้มืออื่นกัน” เป็น คำตอบ. “เขายกว่า เขาเป็นนักวาดเขียน อยากจะหาบ้านเช่าที่อยู่อันเงียบ ๆ สักหน่อย และ อ้างว่าศิลปะเขียนความเป็นไปของชนบทนั้น. ผม ยังได้ยินตามเขาบอกว่าในกรุง มีภักตาคาร และสถานท่องเที่ยว ๆ ทำไมจึงไม่ไปอยู่ เขาก็ ยกว่า ตามภักตาคารหรือสถานที่พักคล้าย ๆ เช่นนั้นใกล้ผู้คนมาก ย่อมออกหักกรักโครม เป็นธรรมดา แม้จะอยู่ในที่ ๆ สงักคนก็ตาม, ก็ย่อมต้องได้รับความ รำคาญ เสมอเหมือนกัน, ทั้งค่าเช่า ตามภักตาคาร หรือสถาน ที่อนเรยกรำคาญมาก ไม่เหมือนกับบ้านตามชนบท. ส่วนเรื่องที่จะเข้าบ้านนั้น เขายกว่าเจตนาอยู่ คู่สักสองสามเดือนก่อน ถ้าเห็นว่าจริง ก็อ ถกกับความประสงค์ของเขาแล้ว, เขาจึงจะ ให้ค่าเช่า ตามที่ ผม ได้บอก กับคุณ เมื่อก่อนเดิม ตามอัตรา ครั้นถึงวันกำหนด เขาได้นำ เอาเครื่องตกแต่งบ้านกับเครื่องวาดเขียนมาบ้าง เล็กน้อยเท่านั้น.”

“อ้อ อ้อ เขายังนำเอาเครื่องเรือนมาบ้าง



ด. ทศนาถวุฒิ

มิกุน

คุณลงจำได้ไหมว่ามีอะไรบ้าง?”

“มี คุณเหมือนรูปที่เขียนแล้วสองสามแผ่น ขาที่ยังสำหรับ ขง เขียน หนึ่งอัน กับ หีบ อะไร ของเขาก็ดึงหีบ นอกจากนั้น ผมไม่เห็นว่าเขาได้นำเอาอะไรมาอีกเลย.”

“เหตุการณ์ทั้งหมดตามที่คุณลงได้เล่า ให้ผมฟังนี้ ผมไม่เห็นมีอะไรที่แปลก นอกจาก เป็นสิ่งธรรมดาเท่านั้น ว่าอย่างไรมีสัตว์ มอลโล” เขาพูดพลางหัวเราะ “แล้วก็ตาม คุณลงจึงเสียใจใน การที่ให้เขาเข้าบ้าน ของ คุณลง ทั้งคุณลงก็เต็มใจให้เข้าด้วย ก่อนอื่น เหตุใดเรื่องนั้นจึงทำให้คุณลงร้อนใจ ถึงกับ ต้องมาทราตรับผม?” ถ้าตาม พลังจริงคุณ หนึ่งอันเหยวแห่งของบรมชระวา ซึ่งเวลานี้ กำลังนั่งชมกัมภีร์หน้าตักพินห้องอย่างเอาใจใส่

“ก็เพราะว่าผม มีความ จำใจ ที่จะต้อง กระทำเช่นนั้นจริงๆ” เป็นคำตอบที่เฉลยออก จากริมฝีปากอันเหยวแห่ง “ผมไม่เห็น ใครที่ โทณ ซึ่งอาจจะกระทำการเช่นคนใด นอกจากคุณ จริง ๆ ะครับ พุก ๆ ไปจะ ทว่าผมยกยอ.”

พอซาคคำตอบของมอลโล อาแลนก็ซาช ถัดลงขึ้น ยกมือทั้งสองเหยียบตรงหน้าเห็นอ คิริยะ เป็นการกระทำเพื่อจะบริหารความ

เมื่อยขบ ในการที่โดนฟังอยู่นาน เมื่อเห็นว่า หายเมื่อยลงบ้างแล้ว เขาก็ลงนั่งยังที่เดิมอีก พลังเขมมม้อออกไปเหยียบหีบ ที่วางอยู่บนโต๊ะ ตรงหน้า ขนหีบสับพันคว้น ขนสัฟหรานานาสัก สอง—สามนาฬิกา แล้วจึงเหยียบตามขึ้นว่า

“ตามที่ คุณลงบอกว่าเป็นเรื่องที่นำเอา ใจใส่ และเป็นเรื่องที่นำความรอนใจมาสู่ คุณลงอย่างเอก คุณลงลงเล่านั่นซึ่งของ เรืองนี้ให้ผมฟังก็สักหน่อย,”

“คือยัง” คำคว่ำมอลโลเริ่มเอ่ย “วันนี้ คือวันที่ได้ลงมาแล้วสักสามวัน ผมได้ ไป ยังบ้านเอเลียสกินส์ คนเข้าบ้านของผมนั่นเอง เพื่อจะไปทวงเงินค่าเช่าตามธรรมเนียม ผม รู้สึกอะไรยิ่งนัก ว่าทำไมประตูหน้าบ้าน ของเขาจึงมีอยู่อย่างแน่นหนา ผมจึงเลยเก็บ อ้อมไปทางสนามหญ้าหลังบ้าน ผมคิดว่าหากที่ เขาอาจจะอยู่ขณะนั้นก็ได้, โดยความหวังที่ผม จะได้อะไรเงินค่าเช่า, และความประสงค์ที่อยาก จะพิสูจน์ว่าทำไมประตูจึงปิดไว้อย่างแน่นหนา ทางหน้าบ้าน แปลว่า...ตรงกันข้าม ประตูกว หลังบ้าน หากได้ ปิดไว้ก็ประตูหน้าบ้านนั้นไม่, กลับเปิดทิ้งไว้อย่างปกติ ความอะไรของผมนั้น ได้ยิ่งเกิดขึ้นอีกทั้งสองเท่า ผมจึงได้ควย โอภาสอันนี้ ลงเก็บเข้าไปภายใน เลือยงที่



พ.ศ. ๒๔๗๑

นักสืบพโยมหน

อาจะพบเขาก็ได้ แต่ก็เปล่า ไม่มีอะไรเลย นอกจาก เห็นมีโต๊ะหนึ่งกึ่งกลางห้องอยู่ริม โต๊ะนั้นข้างละสองตัว บนโต๊ะ มีจานอาหาร และ มีเศษอาหาร ก็คืออยู่ในจานข้างเท่านั้น มีหน้ายังมี ด้วยเหล้า ซึ่งมักกลืนเหล้าแซมแปะอยู่ ก็คืออยู่อก แต่สิ่งที่ผมเห็นเหล้า นั้น ยังไม่ทำ

ความ ประหลาดใจ ให้มากเท่าเศษ กระดาษ รกทราย ซึ่งผมได้พบทั้งอยู่ใต้ โต๊ะอาหาร เชิญคุณลองอ่านดูซิ ผมเองไม่ได้นึก ผันเลยว่า คนที่ ๆ หน้าตาเช่นนั้น จะกลายเป็น อัยมหาโจร และเป็นผู้ที่ลือเลื่องกันอยู่ต่อ ทรัพย์สินของผู้อื่นยากจน!" เมื่อชายชะราพกระโดด แล้ว แยกไปหาเมื่อสองคนลงไปยังหีบยา กระดาษ แผ่นหนึ่ง ขึ้นมาจากกระเบื้องข้างกอง ขึ้นไปแก้อาสา

รอกหมาย ฉะนั้น เห็นที่จะทำความสว่าง ยังเกิดขึ้นแก่ก๊าซเช่นนี้ ซึ่งอาจเห็นได้ โดยที่ เขาได้ ร้อง อ่านดู อย่าง พิธี พิธีกรรมที่ ลายลักษณ์อักษร ที่ปรากฏ อยู่บนแผ่นกระดาษ นั้น ได้ ใช้เขียนด้วยดินสอชนิดซึ่งลึบยาก, มีตัวหนังสือเรียงรายอยู่สองสามบรรทัดว่า

"กนิหนพวกรเรา จงรับมาประชุมกัน ทันตามนัดเดิม คือ ๑๐-๔๕ อย่าให้ช้า อย่าให้เร็ว เพราะรถไฟคันซึ่งบรรทุก

เครื่อง เพ็ชร คัน นั้น จะมา ภายหลัง เรา เพียง ๒๕ นาทีเท่านั้น ตามที่พวกแก คัดค้านและตักเตือนว่าอย่าให้เงินค่าเช่า ห้องแก่ตาเผ่าอันนี้, ดีเหมือนกัน เพราะ ที่จริง, ข้าเองก็ดูเหมือนตงใจเช่นนั้นแล้ว; อย่าลืมนะ คำสั่งต้องเป็นคำสั่ง—อ."

สีหน้าของก๊าซในขณะนั้นชดแต่แว้งก็กลับ แสงขึ้นมากริมอกในเมื่อได้อ่านข้อความจาก ในรอกหมายนั้นหมดแล้ว เขารับม้วนรอกหมาย ฉะนั้นที่ถ่ายในมือ ให้เป็น ถังกลม ๆ ยาว ๆ คล้ายยี่หระ และบันจุลงไว้ในช่องของหีบของเขา, พลังของเขาคิดว่านั่นยังอันสั้นรวดเร็วเล็กน้อยว่า:

"ข้อความในรอกหมาย ฉะนั้นนั้นยาวสำคัญ มาก ถูกแล้วทำให้คุณลึกลับใจโดยที่ คุณนึก ผมออกเห็นใจคุณลึกลับมาก แต่จะทำ อย่างไรได้เล่า มัน! ข้ายี่สัญญาที่คิดพาล แต่เขาเด็ก นี้เรารู้ได้รอกหมายสำคัญไว้ในมือ แล้ว ยังแค่ตัวมันผู้กระทำการที่ต่อกรรอกหมายของ บ้านเมืองเท่านั้นซึ่งเรายังคิดว่ามันไม่ได้ ผม คิดว่าผมอยากจะไปสืบสวน ทางบ้านเดิมของคุณลงลึกหน่อย หนทางจากบ้านของคุณลง มาถึงที่นั่นสักเมื่อไร?"

"ราวสัก ๖๐ ไมล์เห็นจะได้ แต่คุณควรระวัง ระวังไว้ ด้วย ว่าระหว่างนี้ ถึงโน้น ไม่มีรถไฟ



๓. ทักษิณายุติ

มิถุน

สายไฟหรือสถานีรถไฟเลย ท่อยุโกลีฟอที่จะนำ
คุณไปไว้."

"อ้าย...หนทางเพียง ๖๐ ไมล์เท่านั้น ผม
เห็นว่าเราควรจะไปให้ถึงได้ โดยกินเวลาไม่ถึง
๒ ชั่วโมง."

"แหม ---- บังนี้แน่หรือ? อาไร! คุณ
อย่าพูดเป็นเล่นไปหน่อยเลย หนทางระยะนี้ผม
เห็นว่ามิใช่โกลี หรือคุณจะมีวิธีอะไรสักอย่าง
กระมังที่จะทำให้ทางโกลีเป็นโกลี?"

"ก็เครื่องบินในละครัย!" ก๊าซคอยพลาง
หัวเราะ "คุณลงลิ้มเสียบแล้วหรือว่าเครื่องบิน
อาจ ทำความสำเร็จให้ ได้ โดยรวดเร็ว อย่าง
ประเสริฐสุด."

"อ้อ! นั่นคุณจะพาผมไปกับเรือบินด้วยหรือ?
แหม! ไม่ไหว ผมยังไม่เคยขึ้นเลย ผม
เห็นจะใจทวิวนั่นเอง การลอยอยู่กลางหาว
ผมเห็นว่าไม่ใช่เล่นของสนุกของคุณ."

"ก็ผมเห็นว่าไม่มี ทางไร ซึ่งอาจจะทำ
ความสำเร็จ และ รวดเร็ว เหมือนทางนี้ น่ะ ครัย
เถอะ อย่าเพิ่งทำใจเสีย ไปก่อนเลย เชื่อว่าคง
ไม่มีอันตรายอย่างใดเกิดขึ้นหรอก มาที่คุณลง
อย่าให้เสียเวลาเลยแม้แต่วินาทีเดียว."

พอก๊าซกล่าวจบแล้ว ก็รีบเหินนำชายชรา
ไปยังรถยนต์ซึ่งจอดอยู่หน้าบ้าน

บนรถยังมีชายหนุ่มอีกคนหนึ่งนั่งอยู่ด้วย แต่
พอเขาเห็นก๊าซก็รีบตรงเข้ามา ก็รีบลงมา
ปราลึงกับเขา.

"คุณนี่ใครกันคุณ?" มอลโลเป็นสุภาษิต
จนก่อนในเมื่อเห็นเขาเหินมาต้อนรับก๊าซ

"อ้อ คุณนี่ เขาเป็นผู้ช่วยของผม เขาชื่อ
โยมอร์ตัน."

"ผู้ช่วยของคุณ?" แถทวนคำ "แหม
หน้าตาไม่ผิดกันกับคุณเท่าไหร่นักเลย." ข้าง
ฝ่ายโยมอร์ตันเมื่อได้ยินมอลโลกล่าวเช่นนั้น
ก็ไม่ค่อยปากพุดว่าอะไรเลย นอกจากยิ้มอยู่
ในหน้า

"อ้อ! นั่นคุณจะใช้รถยนต์คันนี้เป็น
พาหนะหรือครัย? ไหนคุณบอกว่าจะไปโดย
เครื่องบินล่ะ?" แถถามต่อไป.

"ไม่ใช่หรอก คุณลง นี่เป็นแต่เพียง
คันคันที่จะนำเราไปยังเครื่องบินเท่านั้น."

"ยังงั้นก็อกรั! ก็เหมือนกัน"

ภายในเวลาครู่หนึ่งคนทั้งสาม ก็ขึ้นไปนั่ง
อยู่บนรถ พลาโย ซึ่งรับหน้าที่เป็นคนขับ ก็
เอนเครื่อง เร่งจักรขยับตรงไปยังที่ประสงค์
โดยเร็ว.

๐ ๐ ๐

รถยนต์ ของ ก๊าซ เป็น รถยนต์ ที่แปลก



นักสืบพิโยมหน

พ.ศ. ๒๔๗๑

น้ำมันน้อย เพราะฉะนั้นแทนที่กาซจะขึ้นเรือน
ไป เขากลับขี่รถไปเรื่อย มุ่งไปยังตำบล
ฟอร์ตแฮมลิงตัน ซึ่งเคหะของโยเซฟมอลโล
ตั้งอยู่ กว่าจะมาถึงก็ต้องเปลืองเวลาไปถึง
สามชั่วโมงเต็ม ๆ เหตุที่นักเพราะถนน
แถวนั้นขรุขระมาก ยากที่รถยนต์จะขับให้เร็ว
ตลอดไปได้ พอมาถึงที่แห่งหนึ่งรถยนต์
ของนักสืบก็พลันหยุดลง โยเซฟมอลโลนั้น
เล็กมาก ไม่สามารถจะแล่นต่อไปได้ คนบนรถ
ทั้งหมดจึงพากันเดินต่อไปอีก มีซากสัตว์รูปร่าง
ที่ทรมานโดยสัตว์เลื้อยคลาน พอมาถึงประตูบ้าน
ประหลาดนั้น ฝูงนกทั้งหลายก็พากันบินขึ้น
อยู่อย่างอัดแน่น ซึ่งทำความอึดใจให้
แก่นักสืบรวมทั้งคนอื่น ๆ ด้วยเป็นอันมาก คง
อาทิตย์ ซึ่งเมื่อก่อนกำลังขึ้นสูง ลดต่ำ ๆ ลงไป
ทางเขาพระสุเมรุมาศนั้น นักสืบก็ให้ท้ายขับ
ลงไปเสียแล้ว ความมืดอันเป็นธรรมชาติก็เข้า
มาปกคลุมแทน บรรดาบุคคลที่พากันมานั้น
ต่างก็รีบคลาหาห้องประตู เมื่อพบแล้ว จึงพา
กันเดินเข้าไปภายใน โยเซฟมอลโลเป็นผู้ไปคลำ
พบปุ่มไฟไฟฟ้า ซึ่งมีขั้วนำที่ความสว่างแห่ง
ดวงประทีปซึ่งแขวนอยู่เหนือเพดานนั้นนักสืบมี
ริศมึสว่างไสวตลอดทั่วในบริเวณห้องนั้น

“แหม! นี่เรามาถูกยุคใกล้เข้ามาแล้ว”

กาซเริ่มเอ่ยขึ้นก่อน “และคนที่ตกลงมอลโลว่า
เป็นช่างวาดเขียนนั้น คงจะอยู่ใกล้ ๆ นี้เอง.”

“อ้อ! ประเด็น” เป็นเสียงของโยมอร์ตัน
เอ่ยขึ้น “ผมอยากจะทราบสักหน่อยว่าชาย
คนนั้นมีรูปร่างเป็นอย่างไร และมีลักษณะการ
แต่งกายด้วยเสื้อผ้าชนิดไหน?”

“คุณหมายถึง เจ้าเอชกินส์ น่ะหรือ?”
มอลโลยืนยันถามอย่างไม่แน่ใจ “มันเป็นคนที่
มีรูปร่างสมทรง หน้ามันชี้คิ้วเล็กน้อย ชอบ
แต่งกายด้วยเสื้อผ้าชนิดที่ขำขุกยาก และ
มักชอบสวมหมวกกระบังอยู่ด้วยเสมอ.”

“อาคุณลง!” โยร้อง “คนนั้นดูเหมือน
ผมได้เห็นยืนอยู่ท่ามกลางถนนในเมื่อผมกำลัง
ขับรถออกจากกรมไปรับมีสเตอร์กาซ เพื่อมา
ยังบ้านขอของคุณลง”

“หา! มอลโลนั้นไหนกัน?” กาซร้องถาม
สหาย “หรือถนนแถวบ้านมีสเตอร์มอลโล?”

“พีโฮ! แกล!” โยตอบ “ถนนที่
เรสเตอร์สเค้ทำงานจากกรมเรามาไม่ถึงครึ่งไมล์
ไกลแล้ว.”

“อ้อ แล้ว...” กาซเอ่ยยังมีทันจบ
มอลโลก็เสริมขึ้นว่า

“ผมคิดว่าอย่างไรเสีย มันคงจะไม่กลับ
มาทันอีกในคืนวันนี้”



ก. ทศนาญชลี

มิกุน

“แน่นอนซิคุณลุง” ก๊าซลงความเห็น
ด้วย “ผมคิดว่าจะต้องรีบไปชะโมยฟ่งเครื่อง
สาธารณวิทยุ ที่สถานวิทยุสักหน่อย ผม
เชื่อแน่ว่าการกระทำของมันเป็นในครั้งนั้น จำจะ
ต้อง อาศัย เครื่อง วิทยุ ส่ง คำสั่ง ให้ เร็วไปยิ่ง
พรรคพวกของมัน”

พอก๊าซพูดจบแล้ว ก็หยิบหมวกขึ้นสวม
และกล่าวต่อไปอีกว่า

“คุณลุงกับโย จรจรสอยกันก่อน ผมไป
ราว ๑๕ นาทีเท่านั้น” พอพูดจบ อาแลนก๊าซ
ก็รีบถลันออกประตูไป

“เฮ้! นิสเตอร์ก๊าซจะไปฟ่งเครื่องวิทยุ
ที่ฟอว์คแฮมสตันนี่ทำไมกันนะ? ผมไม่เข้าใจ
เลย” มอลโลพูดกับโย ภายหลังเมื่อ
อาแลนก๊าซไปแล้วสักครู่หนึ่ง.

“จะยังงี้ก็ไม่ทราบ” โยตอบพลางสัน
คีระะ “แต่ผมเชื่อว่า เขาคงจะมีอุบายอะไร
สักอย่างกระมัง?”

๑๕ นาทีให้หลังไปสักครู่ อาแลนก๊าซ
ก็นำคนมาปรากฏขึ้นที่ช่องประตู อาภักิรียา
และหน้าตาของเขาค่อนข้างดี เขารับเครื่องมา
ยังคนทั้งสองทันที พลางเอ่ยพูดขึ้นก่อนว่า

“มีเวลาเหลืออีกไม่นาน รถไฟคันนั้นก็จะ
มาถึง ผมไปแอบฟ่งที่เครื่องวิทยุ ได้ยินว่า

อ้าย พวกมัน จะใช้ เครื่องบิน เป็น พาหนะใน
การปล้นคันนั้น.”

“ยังงั้นเราจะต้องทำอย่างไรกันเล่า?” โยเอ่ย
ถามสหาย

“จะทำอย่างไร?” ก๊าซทวนคำ “เรา
ก็ต้องรีบไปยังเครื่องบินของเราเท่านั้น เร็ว
เข้าเถิดโย เปิดไฟเต็มไฟเถิด อ้อ! นิสเตอร์
มอลโล คุณลุงไม่ต้องไปกับเรารู้ได้” ก๊าซ
หันมาทางชายชะวาทีกาลังยืนคั่งอยู่ “คุณลุง
อย่านึก โกรธ ว่าเราทิ้งให้คุณลุงอยู่ คนเดียว
และ-----”

“อ้อ! เปล่าเลย ผมไม่ได้นึกเช่นนั้น
ก็เสียอีก เพราะถึงแม้ว่าผมจะไปกับคุณ ก็
ไม่มีประโยชน์อะไร เชิญเถิด รีบไปช่วย
ผมขออวยพรให้ทำการเป็นผลสำเร็จเถิด.”

เมื่อเสร็จ จากการ ว่าลา จึง มีคน ตาม
ขบวนเรียบร้อยแล้ว ก๊าซกับโยก็รีบตรงมาขึ้นรถ
โย เริ่มเปิดเครื่องแล้วไปตามถนนอันปราศจาก
แสงสว่างนั้น.

พระ จันทร์ ซึ่ง ก่อน หน้า รถยนต์ ของ
สองหนุ่มจะเริ่มออกเดินทางนี้ ได้ถูกเมฆหมอก
มายกบังรัศมีเสียสิ้น แต่พอรถเริ่มออกเดิน
เมฆหมอกเหล่านั้นก็ถอยถอยไปตามลม นัยว่า
เป็นโชคดีของเขา ซึ่งจะได้อาศัยแสงเป็น



พ.ศ. ๒๔๗๑

นักสืบพโยมหน

มรรคเทศน์นำไป.

“กันคิดว่าความสำเร็จคงจะประสบแก่เรา
เช่นนั้นคง.” ถ้าชกล่าวก่แก่สหายเรื่อย ๆ ขณะ
เมื่อรถกำลังแล่นในซีกหัวโม่ละ ๕๐ ไมล์ ผ่าน
ตำบลต่าง ๆ มาอย่างรวดเร็ว.

“เรื่องนี้ออกจะเป็นเรื่องสำคัญ สักหน่อย
คือกันได้อธิบายตามไ้ความมาจากนายสถานีที่
ฟอร์คแฮม เล่าให้ กันฟัง เหมือนกับที่กันได้อธิบาย
ให้แกก๊วยมอดโลฟเมื่อสักครู่มานี้ แต่ยังมี
อีกหน่อยหนึ่งทักกันยังไม่ละเอียด คือ เครื่อง
เพชรนั้นมียาค้างสองแสนปอนด์ และเมื่อ
มาถึงโดยขบวนรถวันนั้นแล้ว จะไ้ยื่นทัก
ต่อไปอีกโดยเครื่องบินไปรษณีย์ถัดๆ กัน
เชื่อว่าทำอย่างไรเสีย อ้ายพวกเฮียสก็นส์คง
จะไ้กระแวงหุคยพั้ง และก้างเฮียมมอเข้ามา
เกี่ยวข้องด้วย เพื่จะชิงเอาเป็นกรรมสิทธิ์

ของตนเสีย ไม่ต้องสงสัยละ ถ้าเครื่องเพชร
นั้นตกไปอยู่ในมือของพวกมันแล้ว ความเป็น
มหาเศรษฐีของมัมแก่พวกมันเป็นของแน่นอน”

“แล้วเกร็ดใหม่ว่า อ้ายพวกมันมันทำ
อะไรกันที่ยานของมิสเตอร์มอดโล?” โยถาม
ขึ้นบ้าง พลังแห่งหน้าขึ้นไปตบวงจรชนกร ที่
กำลังเปลี่ยนแปลงอยู่นั้น.

“จะมีอะไรเล่า ก็ใช้เป็นข้อสำหรับ

ปรึกษากิจการของมัมนี่ซึ.”

“กันเชื่อว่า” โยกล่าวต่อไป “อ้ายพวก
เหล่านี้นั้นคงจะต้องจัดการทำลายรถไฟคันที่
บรรทุกเครื่องเพชรนั้นมาเป็นแน่ และถ้าเป็นจริง
ตามคำกัน ก็คิดว่าความคิดและการที่เราจะ
กระทำในเวลาใดก็จะต้องเป็นอันล้มละลาย.”

“แต่กันคิดว่ามันคงจะไม่คิดที่จะกระทำ
เช่นนั้นเป็นแน่” ถ้าชทอยเรื่อย ๆ แก่สหาย
“เพราะการกระทำ ชะนิกนั้น ต้องเปลือง เวลา
มากอย่างหนึ่ง อีกอย่างหนึ่งในใจและความคิด
ของมัน กันคิดว่ามันคงจะไม่อยากเสียเวลาที่
จะมานั่งคอยทำลายรถไฟ มันคงจะกระทำ
แต่เพียงวัดที่มันพึง ประสงค์ โดยเร็ว เท่านั้น
หรือถ้ามันจะกระทำเหมือนอย่างเก่าว่า เรา
อาจมีโอกาสที่จะจัดการกับมันไ้อย่างรวดเร็วโดย
เครื่องบิน และ———”

“เฮ้! นั้น มองคูลี อะไร?” โยร้อง
ขึ้นเขา ๆ พลังยกมือช้อออกไปตรงหน้าให้ก้าช
ดู “กันมันมีรถจักรยานยนต์คันนี้”

แสงสว่างอย่างแรงแห่งไฟฉาย อันปรากฏ
อยู่หน้ารถจักรยานยนต์คันหนึ่ง ซึ่งกำลัง
แล่นส่วนมาอย่าง รวดเร็ว จากลุ่มพักนั้น เป็นเหตุ
ให้ยรรยทั้งสองเกิดความพิศวงขึ้นในทันที.

“หรือจะเป็นอ้ายคนทีกันบอกเก่าไ้พัย



ด. ทศนาถุชาติ

มิกุณ

ทิมมณณโน่น” โยกล่าวต่อไป พลังชล
ผิวกวลง.

“อา! แน่แล้วแกเอ๊ย” ก๊าซเขี่ยขึ้นข้าง
“ถึงแม้จะไม่ใช้คนที่เคยออกก็เลิก เราที่ต้อง
จัดการได้ตามทูล ใช่แน่, แกทชี่ มันกำลังซบ
มายังเรา และทางนั้นเป็นทางไปบ้านของ
มีสเตอร์มอลโล อ้ายคนนั้นมันคงเป็นพรรคพวก
ของอ้ายเอี้ยสกินส์ หรือไม่ก็คงเป็นตัวมันเอง
ด้วยซ้ำ.”

“บ๊วยั้นเราจะต้องจัดการจับกุมในเวลา
แหละ” โยเอี้ยขึ้น พลังลุกขึ้นยืน “เร็ว!
ความมีไซ้มาถึงเราแล้ว”

“จัดการ หมดพวก มาลัย แอ็บ ข้างทาง
เร็ว!” ก๊าซร้องขึ้นดูชา พลังลุกขึ้นยืนข้าง
ทูลโย

มีข้าราชการของมรยทงสองก็ซลสเครือง
และเบนหน้าแอ็บไปข้างทาง แชกไปยังพุ่มไม้
ซึ่งขึ้นระกระอยู่ริมมรรคานัน.

ณนั้นเป็นถนนที่แคบมาก ซึ่งถ้ารถจะ
แล่นหลัดกันได้ ก็ต้องค่อยๆ แล่น เพราะฉะนั้น
ในเหตุเหล่านี้ รถยนต์หรือจักรยานยนต์
ประหลาดกัน พอแล่นมาถึงที่ ๆ รถยนต์
จอดอยู่ก็พ่นต้องซลสเครืองลง.

“รถคันนั้นต้องหยุดก่อน จะแล่นต่อไป

อีกไม่ได้!” เป็นเสียงของก๊าซทะโกนออกไป

“ฉันเป็นเจ้าหน้าที่คนหนึ่ง จะต้องตรวจงาน
ซบรดิในเวลาอีกคนค่าฉัน” เขาพคพลัง
กระ โทกลเรากรร แะเลื้อออกให้เห็นตรา
ตำแหน่งก็สยประจำกรมตำรวจด้วย.

ผู้ซึ่งซบรดิในเวลาคือเอี้ยสกินส์ชายคนที่
ต้องถูก ทว่า เป็น หัวหน้าผู้ร้าย จะปล้นเครื่อง
เพชรนั้นเอง.

ความโกรธและความโมโหได้บังเกิดขึ้น

ในควงกมลของเอี้ยสกินส์อย่างแรงกล้า เมื่อ
มันเห็นผู้มาชักขวางทางดำเนินของมัน จึงควัก
ปืนพกออกจากกระเป๋ากางเกงรถเร็วทูลฟ้าแลบ

เปรี้ยง! เปรี้ยง! ลูกกระสุนขึ้นอันมีอานุภาพ
อย่างแรงกล้าได้หลุดออกจาก ปากกระบอกปืน
ของอ้ายผู้ร้ายใจอ่วมทิดสองนัดตรงไปยังนักสย

ทั้งสองฝั่งถนน ทวีบริเวณ อันเปลี่ยววณอย่างน่า
สยดสยอง พอมันยกปืนจะยิงซ้ำ ในเมื่อมันเห็น
กระสุนขึ้นของมัน มีท้าวอันตรายแก่ปราชัย ของ

มันคุกจากหมาย หนีก็อันวิ่งไว และแข็งแรง
ก็กระดลยทวยว ก็พ่นพุ่งมาที่กระโถกคาง
ของมัน โดยก๊าซเป็นผู้จ่ายมาให้อย่างเต็มรัก
จนร่างของมันกระเด็นจากรถล้มฟาดลงไปในถนน
เมื่ออยู่กลางวิดิอย่างไม่เป็นท่า.

แทนที่มัน จะวิ่งกระ โทกลลุกขึ้นมาแก้มือ

พ.ศ. ๒๔๗๑



นักสืบพโยมหน

มันกลับค่อย ๆ ทรงกาย ขึ้นปราศจากเว็วแรง
จนกระทั่งนัย แต่ยังมีทันตังตัว ความเข้แห้ง

หมักของกำซ ไคยงคัยให้ว่างมันลัมฟยลงไคย

“ไจละเพอนยาก ทำไมไจงนอเนยเสียเล่า

เราคนเก่งมิใช่หรือ มาซ ลกชนช ขาเรไม่ทำ

อะไรก่อนเทองระลกชนตังตัวไค” ก๊าซเขย

“อัยคนนแหละทกนพมมทกนตามท

กันไคยอกแกแล้ว...” เปนเสียงของ โยพคชน

แกก๊าซ ในมือของเขาเมียนก่ายไคยทำ

ดมมทง.

“มันก่ายเอยสกินสนนช” ก๊าซเสริม

“ก็แล้วเราไคยอัยหัวโงไคแล้ว พวกลก

นียงของมัน เราเป็นคองไค้หมก.”

“เราจะต้อง จัยแถกน เปนผัวยสำคัญ

จำไว้” ก๊าซหันไปกรรโชกเอยสกินส์.

“โย” ก๊าซหันไปทางสหาย “แกงไป

เอาเชือกทกรของเรามาผูกกันเสีย” มีพก

ตองเคอนเปนค้ำรสอง ผัซงดกกล้วนนาม ก็

รยว้งไปย้งวด หยัยเอาเชือกมาไค้เส้นหนึ่ง

พลางสั่งให้แกก๊าซ.

ภายใน ๕ นาที ร่างของเอยสกินส์ดก

ทรงไปค้วยเชือกอย่างแข็งแรง แล้ววกถกนา

มาย้งวด “เราจะต้องจัดการนำมันไปกัยเรา

ไคยเครื่องบิน” ก๊าซพุกแกโยในเมื่อไค้จัดการ

วางเอยสกินส์ย้งท้งแล้ว “เร็ว, รีบยกเครื่อง
ไปย้งเครื่องบินเราเร็ว”

พอคำสั่งท่ายของกำซหลกออกมา รยอนคร์

ก็เริ่มแล่นค้อยไคยอย่างรวคเร็ว ส่วนรด

จักรยานยนคร์ ก็ท้งให้เป็นหมันอยู่ข้างทางน.

รยอนคร์ของนักสืบแล่นมาไค้ล็กหน้อย ก็

หยุกลงย้งท้งหนึ่ง ณท ไค้ซุ่มคนไค้กม

เครื่องบินลำหนึ่งคองอยู่อย่างสง่า นักสืบท้งสอง

พร้อมค้วยร่างของเอยสกินส์ไค้มาประคัยฐาน

อย้งบนเครื่องบินอกคองท้ง เสียงคำรณท้ง

โยพคไค้เริ่มค้งขึ้นเปนจ้งหระ ๆ มีซ่านก

ค้วเครื่องบินก็เริ่มวงออกจากท้ง พลางค้อย ๆ

เผยอหัวข้นทลนอัย ๆ จนในท้สคไค้ล้งลอย

อย้งเมองบนพนพัสซา.

ความเร็ว ท้ง อากาศยาน ของ นักสืบ

สามารถท้งสองซ้งก่าล้งขยขอย้งน แล่นรวคเร็ว

คล้าย ๆ กัย จะเจ้งกับ ความเร็ว ของ พระพาย

ก่าล้งแล่นคักคองไปย้งท้งหมาย.

“นี่ไจเล่า. ทางรลไฟ” โยร้องบอกกำซ

ซ้งก่าล้งชะโงกหน้าลงไปมอญค้อยงลางพร้อม

ค้วย คอกไม้ ไฟซ้งโยไค้ จุกท้งลงไป เพอเปน

มรรคเทคให้แล้งท้งท้งหมาย

“แน—ค้เหมือนรลไฟก่าล้งมาแล้ว”

กำซร้องบอกโย พลางยกมือช้งลงไปย้ง



ถ. ทศานัญชลี

มิถุน

เบื้องล่าง ตรง รุกแดง ๆ รุกหนึ่ง อันปรากฏแก่
 คลองรัญของเขาให้สท่าย

ถูกแล้ว รดไฟอันมีค่า ซึ่งบรรทุกเครื่อง
 เพชรมานั้น กำลังแล่นปล่อยลงจรมาอย่าง
 เต็มที่, ทั้งกองมาตามวลี รุกแดง ๆ ทันกลีบ
 แลเห็นนั้น คือดวงไฟฟ้า อันมหัศจรรย์ ประการ
 อยุ่ที่หน้าตวรถจรอนคามันนั้น.

เครื่องบินชนิดกึ่งคนกึ่งสัตว์ ของนักสืบใน
 เวลาอัน กำลังลอยอยู่สูงจากพื้นดินประมาณ
 ๓๐๐ ฟุต

ท่ามกลางแห่งทิวทัศน์อันรื่นรมย์เปลี่ยนอยู่นั้น
 ทางเบื้องรูกฤตในเวลานั้น ได้มีเครื่องบิน
 ประหลาดออกไล่ทันกำลังแล่นเสียงเครื่องยนตร์
 ครางกระหึ่มตรงมายังเครื่องของนักสืบ

เครื่องบินที่ใหม่คือเครื่องบินของพวก
 ผู้ร้ายที่จะมาปล้นเครื่องเพชรนั้นเอง การที่
 เครื่องบินของมัน แล่นตรงทอมานักเพื่อหวังจะ
 ชนให้เครื่องบิน ของปรักษ์ ทำลายลง เท่านั้น
 อนิจจา! ความหวังของนักสืบโหมหนจะไม่
 สัม ความมุ่งหมายเสีย แล้วใน ครานั้น กระมัง
 หนอ?

“เร็วโย! เครื่องบินด่านนั้นมันกำลังแล่น
 จะชนเรา เร็ว-เร็วเหลือ!” ก้าวร่งขอกโย
 ้วยความตกใจ.

หวิว! เสียงเฉียดของเครื่องบินลำที่ใหม่
 ภัยเครื่องบินของนักสืบ ซึ่งหล่นกันอย่าง
 หลุกหลิกเพียงระยะศอกก็เหวเท่านั้น เป็นการ
 นำหาวกเสียวที่สุด.

เมื่อความไม่สมประสงค์ ได้บังเกิดขึ้นแล้ว
 แก้ว โศก ผู้คนที่ยอมต้องจัดการกระทำอย่างอื่น
 ต่อไปก็ถามกันว่า จะสมความปรารถนา และ
 ไม่ต้องถาม ถึงว่า ความโกรธ และความมานะ
 จะไม่บังเกิดแก่ผู้คนที่เครื่องบินลำที่ใหม่
 ซึ่งเมื่อ ไม่สมความตั้งใจแล้ว แสงประกายอัน

ววยววยซึ่ง ไต่หลุดออกจากปากกระบอกปืนพก
 ของผู้ ทออยู่ใน เครื่องบินลำใหม่นั้นก็พลันแล่นมา
 ทางเครื่องบินของนักสืบ รวดเร็วทำสายสน.

เบรียง! เบรียง!! เบรียง!!! เสียง
 กระสุนปืนออกจากปากกระบอกปืนพก ของฝ่าย
 นักสืบอย่าง ดังสนั่นแว่ว มาขึ้นการสังคราม
 ขนอากาศ ก็พลันบังเกิดขึ้น อย่างนำหาวกเสียว
 และสยดสยองยิ่งนัก.

เสียงปืนจากเครื่องบินทั้งสอง ซึ่งกำลังยิง
 ไต่ ตอข กันไปมา นั้น ได้แล่น มากระแทกโศก
 ประสาทของเจ้าพนักงานรถ และผู้ โดยผ่าน
 ทั้งหมด ซึ่งเวลานั้นกำลังสนิทรรมณ์ มาใน
 ขยวนรถไฟที่วนสายนั้น ต่างก็คนลุกขึ้นจาก
 ที่นอน พวกนั้นวิ่ง ออกมาชะ โงกดูความ หนาตา



พ.ศ. ๒๔๗๑

นักสืบพ โยมหน

และ ระเบียง วดอย่าง ล้น หลาม และ โกลาหล
นักสืบ พักไว้ รวดคว้น สาย พอร์คแฮม สืบนัก ก
พลันหยุดกึกก้อง ผู้โดยสานทั้งหมควมทั้งเจ้า
พนักงานวด ไกล้งมายืนออกกันอยู่เป็นหมู่ ๆ ยัง
ริมทางวด แหงนหน้าขึ้น ไปมองควบน อากาศ
ทวงเมยงบนด้วยอาการอันตกใจ.

การสงครามบนอากาศในเวลานี้ มีข้าก
ประสพผล โดยกระสุน โทกลูกหนิงของฝ่าย
นักสืบ ได้แล่นมาตองเครื่องบนครของฝ่าย
เครื่องบนลำที่ใหม่ ทันใดนการระเบิก
อย่างร้ายแรงนำหาวากเสียวที่สุดก็บังเกิดขึ้นแก่
เครื่องบนที่ใหม่ มีข้าเครื่องบนลำที่ใหม่
บังเกิดแสงเพลิงลุกรุ่ง ไรน ชนทางห้องเครื่อง
แล้วก็ตกลงไปเบื้องล่างแถบย่านแฉวนอย่างน่า
สยดสยอง!

เมื่อปราศจากศัตรูมารบกวนแล้ว เครื่องบน
อันประสพชัยของนักสืบก็ ค่อย ๆ ยักหัวต่ำลง
มาสู่ เบื้องล่างใกล้ ๆ กับ ขวบน รวดไฟ ซึ่งจอด
อยู่นั้น.

“มีเรื่องอะไรก็เกิดขึ้นหรือครับ?” เป็น
เสียงของพนักงานวดคนหนึ่งถามขึ้น ในเมื่อ

ได้เห็นมีคนกระโดดลงจากเครื่องบินและกำลัง
เคียวเข้ามาอย่างวิวย่ง.

“อ้อ นพวกเรายังอยู่ที่นี่หรือ? เครื่องเพ็ชร
ยังอยู่หรือเปล่า?” ถาซเป็นผู้นถามขึ้นในเมื่อ
เคียวมา หยุดอยู่หน้าคณหมู่.

“ยังอยู่ครับ” เป็นเสียงของพนักงานวด
อีกคนหนึ่งตอบ “นี่คุณเป็นเจ้าหน้าที่หรือ?”

“ถูกแล้ว เป็นเช่นนั้น” โยตอบ “ข้าพเจ้า
ได้ข่าวว่า จะมีผู้ร้ายปล้น เครื่องเพ็ชร ที่ รวดไฟ
ขบวนนี้ จึงได้ รัยพากันมายังกัน และ
เครื่องบินลำที่ตกไปนั้นเป็นเครื่องของพวกผู้ร้าย
รายนี้ นับว่าเป็นโชคคิของพวกท่านและข้าพเจ้า
อย่างเอกซงได้แก่ ใจทันกับเวลา โดยยัง
ไม่เสียที.”

“นับว่า เป็น พระเดช พระคุณ แก่พวกผม
อย่างเอก” เป็นเสียงของช่างกลรูดก็รัคนหนึ่ง
เขยขึ้น “ถ้าแม่ ไม่ได้คุณมาช่วยแล้ว พวกเรา
น่ากลัว ะ ต้อง ถูก ตัก เงินเดือน กัน ขึ้น อย่าง
แน่แท้.”

“เปล่า! หามิได้” ถาซตอบแล้วก็ยิ้ม
เป็นหน้าตาของข้าพเจ้าที่จะต้องกระทำเช่นนั้น.”



ด. ทศนาญชลี

๑๖๖๖ มิกุน

“อ้อ,” ถ้าชกล่าว่าต่อไป “นี่เรายังจับ
เจ้าหัวหน้าของมันไว้ได้คนหนึ่ง ข้าพเจ้า
อยากจะให้พวกท่านควบคุมไว้และช่วยจัดการ
ส่งตัวมอไปให้แก่เจ้าหน้าทักการซึ่งจะพบใน
เวลาข้างหน้าด้วย เพราะการที่เรานำไปโดย
เครื่องยนรถนั้นเป็นการลำบากมาก ทั้ง
จะได้ใช้เครื่องยน เป็นพาหนะ สำหรับยังกัน
เหตุร้ายอันอาจเกิดมิได้ทางอากาศต่อไป”

“ครับ คุณคิดเช่นนั้นก็แล้ว วิทยักการ
กันเถิด.”

หลังจากการมอตัวเขี่ยสกินส์ไว้ในรถไฟ
แล้ว อาณัติสัญญาณเคลื่อนรถก็ถึงงานจน
ผู้โดยสารทั้งหมดต่างก็ร่ำพากันจนรถ มีชา
นัก รถด่วนสายฟอรัคแฮมสย่นยัก็เริ่มใช้จักร
ออกวิ่งต่อไปพร้อมกับตัวเครื่องยน ซึ่งวิ่งหน้าท
เป็นกองวิ่งขงกันเหตุอยู่เบื้องหน้าอากาศ คอย
พิทักษ์รักษาตลอดจนบรรดาที่ระไปนั้น.

๑ ๑ ๑

หลังจากการผจญภัยบนอากาศมาแล้วนั้น
ใกล้หัววัน ขณะเมื่อทวงอาทิตย์ ใกล้
ความร้อนให้เขาขางลงแล้วนั้น ณะท่าเรือ

จังหวัดลิวอร์อยู่ มีเรือโดยสารไปยัง
สหปาลิรัฐ อเมริกา ทอคสมออยู่ ลำหนึ่ง
บนหลังมีชายหนุ่มสองคน แต่งกายชุดเกราะทาง
กำลังยืนสนทนากันอยู่ ที่ข้างตัวมีกระเป๋
เกราะวางอยู่สองสามใบ ชายหนุ่มทั้งสอง
คือ อา แลนกาซ และโย มอร์ตัน นักสย
พโยมหนผู้สามารถนั่นเอง การที่เขาพากันมา
ณะที่นักเพื่อจะไปตากอากาศ และพักผ่อนยัง
ประเทศสหปาลิรัฐอเมริกา โดยได้รับคำสั่ง
จากท่านอธิบดีให้ลาพักราชการ และเนื่องที่ไ
รับพระราชทานเงินเดือนขึ้น พร้อมด้วยเหรียญ
บำเหน็จความชอบด้วย.

“คึกๆ คุณก็ออกแปลกใจมาก” เป็นเสียง
กาซเอ่ยขึ้นแก่สหาย “ทำไมหนอโชคและ
ลาภของคนเรา ย่างที่ ก็ได้มาอย่าง มีรู้ตัวเลย
สุขก็สุขแสนสุขทั้งเรื่องละคร” พลา
หวั่วเราะ.

“การที่เราประสบสุขในครั้นนี้ นับว่า
เป็นโชคก็ของเรอย่างเอก” โยคอย “เหตุ
ทั้งหลายแล่น ก็เนื่อง เพราะ มีสเคอร์ มอลโด
แถมมาได้ให้พองเรื่องความประหลาดของบ้าน



พ.ศ. ๒๔๗๑

นักสืบพโยมหน

ของแก และประกอยกับที่เรายังไต่หนึ่งสี่ เกลือบេះ?” ถ้าชเอนขึ้นเป็นเชิงฉะพลาง
สำคัญไว้ด้วย เราควรระวังสักขอยใจอย่าเสีย หัวเราะถึงขั้นกว่าเดิม
กระตายนันให้มาก เพราะมันนำผลนำโชค “พิชั นั้แกจะเก็บเอามาเป็นอารมณ์ทำไม
มาให้เราเป็นอย่างยิ่ง. กันอีกนะ” โยตอย พลางหัวเราะ “แล้ว
“แต่ถ้าเอียสกินสัมันทำลายเคยกระคาย ไปแล้ว หมกกันที่ เรามาพูดกันถึงเรื่อง
ที่แกว่านั่นเสียละ หรือต่างว่ามีสเตอร์ มอลโล ความสุขในอนาคตกะดีกว่า แน่ แน่ เรา
ไม่พวยเคยกระคายนั้น ความมีโชค มีลาภ ควรจะไปลงเรือกันเสียทีเถอะ เพราะนี่กระวน
ว้อยแปกพันประการ จะมีแก่เราได้หรือ เวลาที่เรือจะออกจากท่าแล้ว.”



คนทีเล้าความผิดของผู้อื่นเสมอๆ เตอนใจข้าพเจ้าให้หนักถึงคนหน้าออกผิ
ที่หัวเราะเขะคนหน้ามีไฟ.

หลวงรักษาการโกศล

นางสุปรีชา

เรื่องต้นได้จากบทประพันธ์ของ

ท่านจินตกวัรพินทรนาถ



โดย

ม. ถ. ฉ้วน ชิศรศักดิ์ ณอยุธยา

๑ ปางเมื่อ กรุงสวตถิ เกิด ทุพภิกขภัย ข้าวยาก หมา ก แพง สมเด็จ
พระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสแก่บรรดาบริษัทของพระองค์ว่า, “ในบรรดาพวก
ท่านเหล่านี้, ผู้ใดจะรับหน้าที่ทำผู้หิวให้อิ่มได้บ้าง?”

รัตนการณายชนาคร คอ ตกและทูลว่า, “อันบรรดาทรัพย์ สมบัติทั้งหมดที่
ข้าพระพุทธเจ้ามีอยู่ หากพอจะ แจกให้แก่ผู้หิวเหล่านั้นได้ทั่วถึงกันไม่”

พ.ศ. ๒๔๗๑



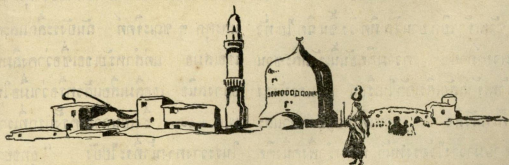
นางสุปรีชา

ชัยเสนผู้เป็นแม่ทัพของพระเจ้าแผ่นดินทูลว่า, “ข้าพระพุทธเจ้าย่อม
เต็มใจสละโลหิตแห่งชีวิตของข้าพระพุทธเจ้า, แต่ในบ้านข้าพระพุทธเจ้าไม่มี
อาหารแจกพอ”

ธรรมบาลผู้มั่งคั่งนักกว้างใหญ่ ถอนใจยาวแล้วทูลว่า “บิศาจากความเล็ง
ได้ดูดีหน้าของข้าพระพุทธเจ้าแห่ง. ข้าพระพุทธเจ้าไม่ทราบว่าจะชำระค่าช่วย
สาอากรได้อย่างไร”

นางสุปรีชา ลูกสาวจากจึงลุกขึ้น,
นางกระทำการระแกว่าทุกคนแล้วทูลว่า, “ข้าพระพุทธเจ้าจะทำให้ผู้หิวให้อิ่มได้”
ทั้งนั้นต่างร้องพร้อมกันโดยประหลาดใจ. “ด้วยอย่างไร นางจึงหวังว่าจะ
ทำได้สำเร็จตามที่พูดนั้น.”

นางสุปรีชากล่าวว่า, “ข้าพเจ้าเป็นคนยากจนที่สุดในบรรดาท่าน. ที่
หวังว่าจะทำได้ก็เพราะกำลังของข้าพเจ้า ข้าพเจ้ามีที่เก็บเงินและที่เก็บอาหาร
(ที่จะนำมาจ่ายแจกแก่ผู้อดหยา) อยู่ในบ้านของท่านทุกบ้าน (เพราะเมื่อท่าน
ทุกคนเต็มใจ สละทุกคนแล้ว เมื่อมารวม กันเข้าทั้งหมด ก็พอเพียง แก่ที่จะ
จ่ายแจก)”





เจ้าหล่อนฉลาด

๒. ประเสริฐธรรม

ในยามหมั่นตสมัย—ราตรีนี้เป็นราตรีที่
อากาศปลอดโปร่ง บนท้องฟ้าอากาศจะแล
เห็นก้อนเมฆน้อยใหญ่ เรียงราย สลับ ซับซ้อน
บ้างก็เกาะ กันเป็น ก้อนเกล็ดเล็กใหญ่ น้ำสฟ
ซมยิ่งนัก อันยามนี้ พระพายุได้ค่อย ๆ
โสมมา ท้องกาย ของ ข้าพเจ้า ซึ่ง นั่งเฝ้า มอง
พระจันทร์เจ้าอยู่ดะระเยี่ยงเรือน กระทำ
ให้ร่างกายสั่นท้านหนาวระเขยอกเย็น ดะระยกัน
เอง ความ คึก อื่น ทนงัก แล่น ชน สุ่มอง ของ
ข้าพเจ้า เป็นความคึกอันสุขุมซึ่งระคนไป
ด้วยรสหวานฉ่ำเยิ้มซึ่งน้ำอ้อย จิตที่ ใจ
ของ ข้าพเจ้า เบิกบาน โลหิต วัง ชื่น ผิด ไป ทัว
สรรพางค์กาย ความคึกอันนี้เร็วและชวน
ให้ข้าพเจ้ากลับเฝ้าเข้าในเรือน และนั่งลง
ยังโต๊ะหนึ่งคือ ข้าพเจ้าหยิบปากกาและ
กระดาษมาวางไว้ตรงหน้า พิจารณาพังกังคก
จิตที่ ใจ ใครจะแถลงสำนวน ขางอย่างลงไปใน

หน้ากระดาษ
ข้าพเจ้าเฝ้าคิดเพื่อค้นแลสรรหาคำพดอัน
จะวางเป็นอักษร อยู่ใน ประมาณ สัก ๑๕ นาที
ในช่วงขณะนั้นเอง ข้าพเจ้าก็เริ่มทำนึ่งการวาง
อักษรลงปรากฏเป็นจกหมวย มีความว่า
บ้านววิทย์ กรุงเทพมหานคร
คุณละม่อม ที่รัก
นานแล้วเธอมิได้มี ททหมาย ไป ตาม ชาว
คราวถึงฉันบ้างเลย เหตุนี้ชวน ให้ฉันคิดไปว่า
ซวยเธอจะลืมฉันผู้ ซึ่งเป็น มิตร คี ของเธอคน
หนึ่งเสียแล้วกระมัง ? โอ ! เธอจำทุก ๆ วินาที
และทุก ๆ ขณะจิตที่ ฉันยังระลึกและคำนึงถึง
เธอเสมอ แต่สำหรับเธอเชื่อว่าฉันลืมฉันเสีย
อย่างสนิท เธอลืมเสียแล้วหรือว่าเมื่อในกลาง
พ.ศ. ๒๕๐๐ ซึ่งเป็นกาลครั้งแรกที่เราพบกัน
ในระหว่างทางน้ำทะเลไปยัง “อุทยานพระ
ภักดิ์” เราต่างมองกันด้วยสายตาอันแสง



พ.ศ. ๒๔๗๑

เจ้าหล่อนฉลาด

ความในแก่กัน ฉันเชื่อที่เกี่ยวกับเธอจะรู้สึก
ประการใด พอเรือของเราถึงประตูน้ำ เวลา
นั้นมเรือก็แล่นมาก ฉันได้แยกพายเรือ
ลำที่ฉันนั่งอยู่เข้าใกล้ลำของเธอ แลได้ใช้
พายวกน้ำให้กระเด็นไปเปียกเครื่อง นุ่งห่มของ
เธอ โอ! ฉันแรกฉันคิดว่าเธอคงโกรธ
แต่เธอกลับขม แล้ว แกล้ง เอาพาย ตีน้ำให้น้ำ
กระเด็นมาตึงกายของฉันเหมือนกัน ฉัน
รู้สึกพอใจมากที่เธอทำเช่นนั้น

ขณะที่เรากำลังภายในหอพระภิกษุ
ด้วยกันทั้งคู่แล้ว ก็เหมือนกันกับเสียงจาก
ลำเรือของเธอมาบอกว่า—ทำแข่งกับฉัน และ
เรือของเราต่างก็เทียบเข้าแข่งกัน ระหว่าง
เธอยังจำได้ว่าเรือลำที่เธอนั่งอยู่ได้ลัดลง
ฉัน เชื่อ ที่เกี่ยวกับ เธอ คง ว่า ย่น น้ำ ไม่ แข่ง จึง มี
อาการร่อแร่คล้ายจะจมอยู่ฉะนั้น และฉัน
ได้กระทำหน้าที่ของ ขุนนาง เข้าช่วย เธอ อย่างไร
เธอก็ไม่ปฏิเสธว่าลัดเสียได้ ขณะที่ฉันอุ้ม
เธอขึ้นมาบนตลิ่ง ร่างอันแน่นน้อยน่ารักของ
เธอก็ได้ทอดเหยียดอยู่ บนแขน ทั้งสอง ของฉัน
ฉันเข้าใจว่าเธอเป็นลมจึงได้แน่นิ่งอยู่ ซึ่งเปิด
โอกาสให้ฉันพยายาลเธอได้เต็มที่ แต่ก็มี
ได้ ทำอย่างใดให้เย็นที่ล่องเกินเธอเลย ทั้ง
เธออาจถามได้จากผู้ที่มาในเรือลำเดียวกับเธอ

และนอกจากนั้น ยังมี คนอื่น ล้อมรอบ เธอ อยู่ แน่น
หนา

ด้วยคำอันฉันรลึมเลื่อมไต่ ก็คือ คำ ที่ เธอ
ได้พูดขึ้นเมื่อเธอได้สติ เป็นด้วยคำที่เย็นและ
สุภาพมาก นอกจากเธอจะแสดงถึงความขอยใจ
แก่ฉันด้วยดีแล้ว ก็เหมือนสายเนตร
อันคมของเธอยังแสดงถึงความกรุณาอย่าง เธอ
มายังฉันด้วย

คราวนี้ ฉัน มา ความ สนธิสนม ของ เรา ก็
ทำให้นึกขึ้นสู่จิตเจริญ ด้วยความที่หมายไป
มาหาสั กัน อยู่ เสมอ แต่ โคน หนอง รัน เมื่อ
ต้น พ.ศ. ๒๔๖๗ นั้น ชาวควรวจากเธอจึง คง ยับ
เขยิบไป เธอ จำ—โอ! หัวใจของฉันรุ่มร้อน
ก็จะเพลิงเผาผลาญ วยเวลานั้นประมาณ
ถึง ๓ ปี เทียวเธอที่เรารู้จักกันมา พิไซ! ฉัน
สู้ บิด ปาก แน่น เหมือน ลูก ตึง มี กลัว เสีย
เผยความลับให้เธอทราบเลย ฉันอยากจะ
ระเบิดความ ในใจ ของฉัน ให้ เธอ ทราบ นั้น มา
นานแล้ว แต่ก็มีจากกลัวอะไรให้เธอทราบ
ได้ มา บัดนี้—ฉัน ขอ บอก ด้วย ความ จริงใจ
ที่ รู้สึก ว่า ฉัน ทน เกีย ความ ในใจ ของฉัน ไว้ ให้
ทราบแต่ลำพังต่อ ไปมิได้แล้ว แน่นอนที่เกี่ยวกับเธอ
ที่ฉันจะ ต้องบอกกับเธอ ให้ทราบไว้ อีก ผู้หนึ่ง
แม้ว่าจะทำให้เธอไม่พอใจหรือระคายเคือง ก็มิ



ข. ประเพณีธรรม

มิกุล

ทำให้ฉันขี้ขลาดความลับไว้ได้ โอ! เธอที่รัก ฉันรักเธอกว่าสิ่งใด ๆ ทั้งหมกในพิภพนี้ ความรักของฉันเป็นความรักที่บริสุทธิ์

สกิดเสียดายยิ่ง เพราะเป็นความรักครั้งแรก อันเกิดแก่ดวงจิตต์ที่มีศรัทธา เธอเป็นสตรีคนแรก ที่ทำให้ฉัน ต้อง ขบชา—และเธอ จะเป็นหญิงคนเคียงเท่านั้นที่พระผู้ทรงอธิการไคเสก สร้างเสริมสร้าง ให้มาเป็นผู้มอบความสุขให้แก่ฉัน แต่เป็นสิ่งที่ชวนให้น่าคิดเหลือประมาณว่า เธอจะมีความรัก—ความรู้สึกเช่นนี้กับฉันแก่ตัวฉันบ้างหรือไม่ เธอฉันคิดจะเล่าคอยคำตอของเธอกับความกระเหือกกระหายแต่จะวันจวนเป็นคืนไป

โปรดไ้ระลึกถึงความหลังบ้าง และจงเหลียวแลเอ็นกต่อ ความหวังดีของฉัน ซึ่งได้มีต่อเธอด้วย เพื่อหวังด้วยความเมตตาไมตรี จึ่งเชื่อว่าเธอคงจะมีสติหรือศกตเยอ โย ชงอาจทำให้ฉันน้อยใจได้

จากฉันผู้หวังด้วยความรักอันบริสุทธิ์

สุวรรณ

พอเขียนจบ ข้าพเจ้าก็ลงอ่านบททวนกลอุกวาระหนึ่ง เมื่อเห็นว่าคำพูดได้จารึกไปนั้น ไม่มีการคายแก่ใดหรือประสาทแล้ว ข้าพเจ้า

ก็เก็บพิณใส่ซองและฉีก จ่าหน้าซองและปิดดวงตราไปรษณีย์เสร็จ ทั้งได้ทำการส่งไปในวาระนั้นเรียบร้อย

ต่อจากนั้นข้าพเจ้าก็เสาะหานั่งคอยนอนคอย เพื่อจะ ได้ รับ คำ คอย อัน เป็น ที่ ประสงค์ ของข้าพเจ้า ในวันพฤหัสบดีที่แห่งสัปดาห์นั้นเอง ข้าพเจ้าก็ได้ รับ คำ คอย ของ ลม่อม — หญิงที่ข้าพเจ้าบูชาแลดมม ความรัก ของ เจ้าหล่อน เจ้าหล่อนเขียนมาว่า :—

บ้านสุกิดกิจ, กรุงเทพ ฯ

คุณสุวรรณ ทราบ

ก็ฉันได้รับจดหมายของคุณและอ่านทราบความตลอดแล้ว ก็ฉันรู้สึกขอบพระคุณคุณมากที่คุณได้พยายาม เล่า ความที่ล่วงแล้ว มาให้ ก็ฉัน ทราบออก เพื่อย้ำ ความ ทรงจำ ของก็ฉัน เปร่าเลยคุณโปรดอย่าเข้าใจผิดก็ฉันมิได้ คิดว่า จะลืมคุณ ก็ฉันยังระลึกถึงคุณและบุญคุณที่คุณได้สร้างไว้แก่ก็ฉันเสมอ ๆ กิริยาทำทางของคุณ ที่เล่า ไปอยู่ ที่ อยู่ ข้างกาย ของก็ฉัน ในยามนั้นก็ฉันก็จะมิลืมได้เลย และจะตราไว้ใน ดวงจิตต์ ของก็ฉัน ทราบ จน วาระ สุกท้ายแห่งชีวิต ก็ฉันยังเล่าก็คอยอยู่แทบทุกขณะจิตต์ ว่าก็ฉันยังมีได้ชกเซย ทดแทนคุณความชอบของคุณเลย และถ้าก็ฉัน



พ.ศ. ๒๔๗๑

เจ้าหล่อนฉลาด

ยังคงชีวิตอยู่มี วันหนึ่ง วันใดคืนคงไ้มี

โอกาสคอยแทนบุญคุณแก่คุณข้างแน่น

ด้วยคำในท่อนท้ายจดหมายที่คนสวาท

ความดีให้กินฟั่นนี้ ทำให้กินปล้ม

มาก แต่คุณหา! โปรดอย่าก็อย่างหนง

อย่างใดเลยนะละ จึงถือว่ากินเป็นน้องสาว

ของคุณผู้หนึ่งก็แล้วกัน กินขึ้นกินขึ้นของคุณ

ถาน เป็นพี่ ประจักษ์ได้ ร่วม สายโลหิตเกี่ยวกัน

ใช้คุณพี่! โปรดเห็นใจน้องด้วยเถิด จริง

อยู่ เมื่อแรกที่เราพบกันน้อง เคย ประวัติก็คิดแล้

ความรู้ สัก เช่น เกี่ยวกัน ต่อ คุณพี่ เหมือน กัน

แต่โอ! น้องเป็นหญิงใดจะกล้าพูดขึ้นก่อน

เมื่อได้รอให้คนพี่โอกาสแลงก็ เวลานั้นสาย

ไปเสียแล้ว โอ! สายเสียแล้วคุณพี่ น้อง

เสียใจแทนคุณพี่มาก ทำไมคุณพี่จึงมา

พบกันเมื่อเวลาและ โอกาสอันงามไ้ผ่านพ้นเกิน

ไปเสียนานแล้วเล่าคุณพี่หา? น้องรู้สึกทน

ทนใจและมีอาขยีนด้วยคำต่อ ไปไ้มาก กว่า

นี้อีกแล้วละ

โดยความรักคอยฉันทัญญา

ลม่อม

๐ ๐ ๐

“โอ้อ่านถวสาสนาของข้าเอย กระไรเลย
ข้าจะอาภัพแสนยิ่ง” ข้าพเจ้าว่าฟังจนเมื่อ

ไ้อ่านจดหมายของเจ้าหล่อนจบลง จิตใจ

ของข้าพเจ้าหิววีย บนหน้าผากปรากฏมี

เม็ดเหงื่อเกิดขึ้น ร่างกายสั่นเทิ้มกระดูก

อานาสะนิทหนึ่งมายังกับ พลาตชัคควัง

นั่งบนเก้าอี้ มองไปทางหน้าต่างเห็นพื้นแผ่นดิน

ที่เรายืนหมุนตัว ชลเนตร์แห่งความอาลัย

รักก็คลออยู่กับท่อนว สมหทัยใจของข้าพเจ้า

สิ้นเข้าๆ เหนคล้ายกับมีอาการสอ่ก แต่ก็

ไม่ใช่ เห็นจะเป็นการ สอนนั้นแหละมากกว่า

“สายเสียแล้ว” เจ้าหล่อนพ้ง่าย แต่เข้าใจ

ยากจริง หรือจะแปลว่าเจ้าหล่อนไ้ถูกให้

อยู่ในความอรวิภาของชายอื่นแล้วหนอ โอ!

เจ้าหล่อนก็เหมือนจะขอมเรามากอยู่นา ยิ่ง

คิดยิ่งกลุ้มใจ

ขณะที่ข้าพเจ้ากำลังปล่อยสติให้หมกหมุ่น

ครุ่นคิดซอ้แม ในเรื่องส่วนตัวของเจ้าหล่อนอยู่

นั้น ก็เหมือนมีเสียงหนึ่งแว่ววนทางเบื้องหลัง

ของข้าพเจ้า เสียงนี้เป็นเสียงที่ระคนกับความ

เศร้าซึ่งลดยตามลมมา และสำเนียงนั้น

คล้ายจะแว่วว่า “เจ้าหล่อนมีเจ้าของเสีย

แล้ว”

ความกลุ้มกลุ้มจึงเป็นเหตุให้จิตใจของ

ข้าพเจ้าก่นตันไปด้วยความโทมณัสวันทกโค

เศร้า อา! ความรัก — ความรักอื่น ข้าพเจ้า



ข. ประเพณีธรรม

มิถุน

เกือบจะได้ รัชความ มีชัย อยู่ แล้ว แต่กลับ ไม่ไปมาอยู่นานเช่นนั้นอีก แม้ที่เกือบหมด
อันตรายไปซิหนอ จึงเป็น เหตุ ให้ เจตสิก ของ
ข้าพเจ้า ผูก พัน เอา ความ ระกำ ลำเค็ญใจ ไว้
โซ่เดียว! ข้าพเจ้าจะทำอย่างไร?

ต่อมา อีก หลายวัน ข้าพเจ้า ก็ เผลอ แต่หา
โอกาส ไป เหว่เล่น ทาง หน้ำบ้าน ของ เจ้าหล่อน
เสมอ เพื่อจะ สืบเสาะ ให้ทราบ เรื่อง ส่วนตัว
ของเจ้าหล่อน ได้บ้าง และ ในยาม โกลธราตรี
กาลวันหนึ่ง ขณะ ที่ ข้าพเจ้า เหว่ลัดเลาะ ไป มา อยู่
แถบนั้น ข้าพเจ้า เห็น บุรุษ หนึ่ง แต่งกาย
สัอาดเรียบร้อย สวมเสื้อชั้นนอก ท่อนว่าง
สวมกางเกงแบบชาวต่างประเทศ เหว่อย่าง
เรียบร้อย เข้า ไป ใน บ้าน ของ เจ้าหล่อน ข้าพเจ้า
ก็ รอ คอย นาน ก็ ไม่ เห็น บุรุษ นั้น เหว่ กลับ ออก
มา อีก ยึดใจเอง ความ คึกคัก หนึ่ง ก้ เข้า ถึง
สมอง ของ ข้าพเจ้า ข้าพเจ้า เหว่ คิด คัด กลับ
บ้าน ด้วย ความ ละห้อย ละเหี่ยใจ เหลือ ประมาด

“หรือว่าบุรุษนั้นคือสามีของหล่อนหนอ”

ข้าพเจ้า ต้อง คง ญัตติ ขน ขมุก การ ที่ เขา
เหว่ กวี่ย ความ รื่นเริง เข้า ไป ใน บ้าน คง เนือง กวี่ย
ความ หิวอาหาว ซึ่ง ต้อง ตรากตรำ ทำงาน มา เป็น
แน่ เอ๊ะ! ชักเข้าที่ละซี แต่ ถ้า หาก เขา
เป็น แหก แผลก หน้ำ หรือ คั่น เคย กัน ก้ ตาม คง

ไม่ไปมาอยู่นานเช่นนั้นอีก แม้ที่เกือบหมด
คนนั้นต้องเป็น สามีของหล่อน นั้นแหละ
อย่างไรก็ เรา ต้อง ตาม เจ้าหล่อน หนี ให้ ประจักษ์
เสียก่อน

เมื่อ คึก คั่น แล้ว ข้าพเจ้า ก็ เริ่ม เขียน
จดหมาย อีก ละห้อย หนึ่ง ส่ง ไปยัง เจ้าหล่อน มี
ความว่า:—

น้อง ที่ รัก ของ พ
พี่ รัย นั้น ยัง เป็น น้อง ของ พ โดย ความ เติ้มใจ
อย่าง ยิง โดย ทาง สันนิษฐาน ตาม ข้อ ความ ใน
จดหมาย พ เหว่ ทัก เกี่ยว ว่า น้อง คง เชน คัพ แต่
เหตุ ไฉน น้อง จึง พัก ว่า น้อง เสียใจ แทน พ
เพราะ สาย เสีย แล้ว นั้น แปล ว่า น้อง มี เจ้า ของ
แล้ว เชน นั้น หรือ? ชาย หนุ่ม ที่ อยู่ ใน บ้าน น้อง
คือ ใคร กัน? ถ้า น้อง ไม่ รัย เกย คง กรุณา คอย
ให้ พ ทราบ เป็น แน่

ทั้ง แต่ พี่ รัก มี ความ ระแวงใจ ขึ้น มา ทำ
ให้ ความ ยืน เติ้มใจ ของ พ ลิด ลิง ทุก ที่ ๆ จน กลาย
เป็น ความ กลุ้มใจ และ ความ เศร้า นัย แต่ นาน นั้น
มา พ หาคำ ความ สุข ไฉน ยิง ที่ สุข หรือ อาจ ไม่ มี
เสีย เลย ก้ แต่ พ จะ ถ่ ล่าว ได้ พ หมก ความ
อิสระ ภาพ ในใจ แล้ว และ ยอม ปล่อย ให้ จิต
ใจ ค่อย ระบาย ได้ อำนาจ แห่ง ความ รัก และ ขุน
น้อง น้อง จะ ให้ พ เลิก คึก จาก ความ รัก นั้น ยิง



พ.ศ. ๒๔๗๑

เจ้าหล่อนฉลาด

ถาน——คงเป็นไปได้ และทั้งเพงก็มี
ยอมเล็กถอนเป็นอันขาด พิโซเฮ้ย! น้องรัก
พี่แสนจะกลัว—กลัวจนหัวอก จะย่นหนองแล้ว
น้องจะไม่ส่งสารไปยังเจียวหรือ? ขอน้องจง
ไต่เมตตาแก่พี่ข้างเด็ก ถาน้องส่งสารพี่จริง ๆ
แล้ว พี่ขอพบน้องเพื่อให้ ไต่เห็นหน้าน้อง
ถนคอกักควรทวง บ้างทีอาจะทำให้พี่
ไต่รักความชื่นใจ เพื่อบรรเทาความระทม
ตรมตรอมไต่บ้าง

โอ! ขอน้องไต่ทราบไว้เป็นครั้งสุดท้ายอีก
ด้วยเด็ก ทรายกับความร่นรมยแห่งชีวิตคู่ของ
พินัยแต่จะปลดเปลื้องลงไต่ทุกที ๆ และความ
ระทมทุกขกรรมตรอมใจกันขยันแต่จะทวงขึ้นเป็น
ลำดับ และผลที่สุดหัวอกของพี่จะต้องระเือก
แยกออกเป็นเสี่ยง ๆ เท่านั้น เพื่อดูเห็นแก่พี่
และกรุณาต่อพี่ ฉะนั้นจึงขอวิงวอนให้น้อง
ปฏิบัติตามสิ่งที่พี่ได้ ให้ ความ จ้าง มาน ด้วย
นะน้อง

จากพี่ผู้ห่วงความเอ็นดูของน้อง

สุวรรณ

๐ ๐ ๐

โอ! ข้าพเจ้าแสนจะปลาบปลื้มยินดีกับ
ข้าพเจ้าปลื้ม—ข้าพเจ้าปลื้มสิ่งต่าง ๆ ล้ม
ความทุกข์ — ล้มความระทมตรมตรอมใจไต่ได้

เป็นมาแล้วแต่เบื้องหลัง ในเมื่อไต่รับจดหมาย
คอยพ้องด้วยความเห็นของข้าพเจ้า ฉะนั้น
แหละคือขณะแรกซึ่งข้าพเจ้าจึงได้ซึ่งความ
สุขอย่างเล็กและพร้อมมูล เป็นความสุข
อย่างทีระหาสรพสิ่งที่ไต่มา เปรียบปาน อีกมิได้
แล้วแหละท่านเฮ้ย ตามใจความที่เจ้าหล่อน
ไต่ตอบมีว่า:

คุณพิทรา

น้องไต่รับจดหมายของคุณพิแล้ว รู้สึก
สังสารคุณพิมาก น้องขอแนะนำว่าคุณพิ
อย่าทราบคร่ำ ร่างกายให้ เกิดอึดกล้วด้วยสิ่ง
ทุกขเข็ญนิกเลว เพราะอาจะเป็นภัยแก่คุณพิได้
และเพื่อเห็นแก่คุณพิ ด้วยความเต็มใจของน้อง
น้องจะยอมให้คุณพิพบน้องไต่ ทีหลังยานใน
สวน ฉะนั้นมาวไต่ ชุ่มชื้นไม้ใหญ่ เวลา
๒๐ นาฬิกาทวง และขอให้คุณพิทราว่าพะพ
กับน้องไต่เป็นเวลา เพียง เล็ก น้อย เท่านั้นเอง
เพราะน้อง กลัว ว่าท่าน ผู้ใหญ่ ของน้อง อาจรู้
เข้า แต่แท้จริงนั้นน้องอยากพกับคุณพิ
โดยแท้ เนื่องด้วยคุณพิได้ มีพระเดชพระคุณ
อยู่เหมือนกัน ขอคุณพิได้เห็นใจน้องบ้างเล็ก

ลม่อม

“เท่านั้นดีกว่า” ข้าพเจ้ารำพึง แต่
แปลกใจนัก ไฉนหล่อนจึงไม่ยกตอบให้รู้



ข. ประเสริฐธรรม

มิดุน

ว่าฉันนี่ใครกันแน่ แต่คงทราบจากหล่อน
ในคราวได้พบกันหล่อนคนนั้นเป็นมันคง

อนันต์คิดกลั่นนั้น—จากาศักดิ์มกลอนธกาล
บรรดามะหมอกบยั้งนบของทมิฬพรภาคมิให้
กระจำงไถ่เลย แม้แต่แสงอันยิธรยั้งแห่ง
ดวงการาน้อยใหญ่ก็มีได้แพร่พรายปรากฏแก่
จักขุ ลำคายน้อยในเวลาใกล้ ๒๐ นาฬิกา
เศษ ข้าพเจ้าค่อยขยับขึ้นลัดทางเคียวไปยังทันที
พบโดยรวดเร็ว ต่อมามิช้าก็บรรลุลงที่หมาย
ข้าพเจ้ารู้สึกหวาก ๆ โดยเกรง ว่าคนในบ้าน
จะเห็นเข้า เพราะแสงไฟที่พวยพุ่งรุ่งโรจน์
ออกจากหน้าต่างตรงมายังทันที ข้าพเจ้ารู้สึก
อกใจเงินเมื่อการสิ้นสุดไปทั่ว ๆ สรรพางค์
กาย แต่สักครู่หนึ่ง ก็ค่อยมีความสงบลง
เพราะบานหน้าต่างที่เบียดอยู่นั้นได้ปิด และ
คดลึกลับคล้าย คล้ายคลาว่า ผู้ที่ปิด หน้าต่าง นั้น
คือ เจ้าหล่อน — ผู้สวดสวาท ปานจะซาใจ ของ
ข้าพเจ้านั่นเอง

ยักกลภาพแห่งสาวน้อยรูปร่างแจ่มชัดผู้
หนึ่งก็ปรากฏขึ้น แก่ คลอง จักขุ ของ ข้าพเจ้า
ครั้นแล้วภาพนั้นก็ค่อย ๆ โผล่เข้ามา ๆ จน
ข้าพเจ้าจำได้ มันว่าคือใคร และได้มีเสียง
แผ่วเบาใจความประหลาดดังออกมาว่า :

“นั่นคุณพี่หรือคะ ?”

“ใช่หรือ—พี่เอง” ข้าพเจ้ารับคำ “ขอยิน
น้องมากที่ออกส่าห้มาหาพี่”

ขณะที่เราหล่อนเคียวใกล้เข้ามา จนซิก
อยู่กับกายของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าสังเกตเห็น
ใบ หน้า อัน งาม เปรียบ ประคอง ดวงจันทร์ ของ
เจ้าหล่อนได้ อย่างก็ ริมฝีปากของเจ้าหล่อน
เผยออก น้อย ๆ ทำให้ เห็น ไวทอง อันขาวผ่อง
ได้ทันที ส่วนนั้นต่างทางส่องก็เพ่งดูข้าพเจ้าด้วย
สายตาอันคมมีแววแห่งความสนิท ซึ่ง
ข้าพเจ้ารู้สึกน่าเอ็นดูจนกระไร

“น้องจำ!” ข้าพเจ้ากระซิบเรียกพลาง
ยกมือขึ้นจยคั่นแขนของเจ้าหล่อน “น้อง
เต็มใจแล้วหรือที่จะมาพบกันบ่อยครั้ง ?”

“ค่ะ” หล่อนตอบแล้วก็มีหน้าแดงของคำ
ทักด้วยความประหลาดและขวยใจ

ข้าพเจ้าแทบยั้งสติไม่อยู่ ทางแขนออก
โอบรวกกายเจ้าหล่อนให้เข้ามาชิด และ
เองความรู้สึกชนิดที่มิได้เคย เกิดแก่ ข้าพเจ้า
เลยก็ไถ่แล่นเข้าหัวใจ สิ่งนั้นคือความรัก
ความพิศวาทอย่างยอศสวาทนั่นเอง ร่างกาย
ของข้าพเจ้าก็เริ่มสั่นอยู่เท่า ๆ ข้าพเจ้ารู้สึก
ว่ามือที่ข้าพเจ้ากำแขนของเจ้าหล่อนอยู่นั้นเพิ่ม
ความขยับรคั่นกัน แต่มาถึงกับทำให้เจ้าหล่อน
ต้องร้องขึ้นเพราะความเจ็บ เจ้าหล่อนค่อย ๆ



พ.ศ. ๒๔๗๑

เคลือบมือทั้งสอง ขึ้น มา ประทับไว้ กับอีก ของ ตระกั๊กกว่า

เจ้าหล่อน พลาดเมียงหน้าหันด้วยความกระดาก

อาย

“โอ! นื่องรักพี่แสนจะปลื้มแล้ว แต่ เหตุใดน การ ที่เราไ้มีความ รักรัก รัง ค่อกัน แล้วเรายังมี สัพซัง ความสุขได้อีก เล่าย่อกรัก พี่ังใจเร่สุขอน้องต่อท่านผู้ใหญ่วิ่ง ๆ ไคย แท้ คอยพียงซัง ว่านื่องรักพี่และขอม เห็นด้วยพี่”

เจ้าหล่อนก้มหน้านึ่ง และพยายามเมียง บ่ายท่าทีด้วยความขวยเขิน แต่ข้าพเจ้ากลับ รวบ ภาย ของ เจ้าหล่อนให้ กระซิบ ยัง ชน ด้วย อากาณณมเนอ

“คอยพี่จะ คุชทำค่อไปไ้—คอยพี่ เลิกนึ่ง” ข้าพเจ้ากระเซ้าหนักชน

“รักคะ” สำเนียงอันเขาเก้อมิไ้ ยิน ไ้หลุดจากริมฝีปากของเจ้าหล่อน

อา! ข้าพเจ้ารังสติไม่้อยแล้ว แต่ข้าพเจ้า ก็มิไ้ อาจ จำมาแดงไ้ว่าข้าพเจ้าไ้กระทำ อะไ้แก่หล่อนไปยั้ง ข้าพเจ้ามารู้สึกตัว เอาเมอระบะที่สัดแห่งอากาณณสคสมหายใจของ ข้าพเจ้า และยักนเองข้าพเจ้าก็ดูเหมือนว่า ถูกมือของเจ้าหล่อนกั้นและผลักตัวไ้แล้ว ก็ไ้ ยินคำพุกของเจ้าหล่อนกล่าวขึ้นอย่างตะกุก

“แต่—แต่—แต่ ๆ”

“แต่อะไรจะ?” ข้าพเจ้าซัก

“แต่—แต่—อย่าลืมน้องมีเจ้าของแล้ว”

เจ้าหล่อนคอบอย่างเร็วปรือ

“ไหน?—โอ!” ข้าพเจ้าร้องขึ้นด้วย

ความประหลาดใจ รู้สึกสทึงคล้ายถูกหลอก

หล่อนของอสุระกาย คอหอยคืบตันไปหมด

มีรูว่าจะกล่าวอันไ้แก่เจ้าหล่อนอีก ข้าพเจ้า

พยายาม—พยายามจะพุกแต่พุกไม่ออก คีระะ

เว้นใจทิวทำให้ทรงกายแทบไม่้อย ข้าพเจ้า

ถอยหลังไปหนึ่งก้าว แล้วพยอน ตัวลง บนม้านึ่ง

แต่ขณะนั้นถ้าข้าพเจ้าจะ ไซ้ ความ สักเกต คุไ้

ก็อกสัก น้อยแล้วจะ เห็นว่า เจ้าหล่อนไ้ แอ

ก้มหน้าลงยอมอย่างมนยอะ ไรสักอย่างหนึ่ง

“โอ! นื่อง, นี่เป็นครั้งแรกที่พี่ไ้สพความ

ไม่สมหวัง” ในที่สุดข้าพเจ้าไ้หักใจ

กล่าวขึ้น “ขอขอยไ้ น้องมากที่ไ้เย่ความ

จริงไ้ให้พี่ทราบ มาครว่าความรักของพี่จะไ้

สมหวังคะนึ่งก็จริง ครายไ้ที่พี่พียงคงชีวิตไ้

อยู่พี่ก็ยังคง รัก นื่อง อย่าง สุกสวาท ขาคไ้อยู่

ครายนัน” ข้าพเจ้าหยุดถอนหายใจยาว

แล้วกล่าวค่อ “เป็นวาศนาของพเพ่งที่อาภัพ

พนักแล้วและ ไ้ไ้จะถามนึ่งเสียแต่แรก ที่เรา



ข. ประเสริฐธรรม

มิกุล

พยกนัด้วยซ้ำ แต่ในที่สุดก็ประจักษ์แล้ว
ว่านี่คือใคร ชีวิตของพระนางอยู่เพื่อ
ความสุข โดย ปราศจาก นื่อง คง เป็น ไป ไม่ ได้
พิฬหาความสุขมีไ้แล้ว, นื่องรัก”

“เวรกรรม—เวรกรรมของเรา” เจ้าหล่อน
สนอง “ใช่! คุณพิกเห็นอกนื่องแล้ว
มิใช่หรือคะ? นื่องแสนรักคุณพิกเพียงใจจะ
ขาดอยู่รอน ๆ แต่การที่นื่องต้องทำให้คุณพิกไม่
สมหวังครั้งนี้คงมิใช่เป็นความโง่เขลา ของนื่อง
โดยไม่เห็นต่อกับคุณพิกคนนั้นเลย นื่องกรรม
เวรของเราทั้งสองทีมความรักต่อกันแล้วจำต้อง
เลิกร้างเพราะเวรสนอง”

“น้าคำทาทองพร้าพร้องเมือกนพยอมเห็น
ด้วยแล้ว” ข้าพเจ้าพูดแล้วก็ช่วยหน้าลง
บนไหล่ของเจ้าหล่อนด้วยความอาทร

ขณะนั้นดวงจันทร์ขึ้นระยิบระยับแสงกำย้อยภายใน
กลีบเมฆเมฆแรกนั้น ก็ค่อย ๆ ไหลแผ่เยิ้ม
กรวย ออก มา ฉายระยิบ ่อัน สดใส สงบ ค่องกาย
ของเรา ทั้งสอง ก็ ตั้งระ เยียหยัน ความ
เศร้า สดใจแห่ง สภาพของ ข้าพเจ้า ขณะนั้น
ข้าพเจ้าค่อย ๆ เคลื่อนอริยาบถ แล้วงยหน้าขึ้น
มองนัยน์ตาของเจ้าหล่อนอย่างละห้อย ไร้อัย
เจ้าหล่อน คง กรวดา ข้าพเจ้าไม่ ใ้ อย่างไรอีก
แล้ว น่นอน—เพราะเจ้าหล่อนมีเจ้าของ

เสียแล้ว! ด้วยความจำเป็นของเจ้าหล่อน
คงทักแล้วแล้ว ข้าพเจ้าระคำหิทธิไทย
เจ้าหล่อนมิได้โดย และควรระนัยว่าเป็นความ
กตัญญูและสัจยข้อคำสามของเจ้าหล่อนอย่าง
เอกโดยต้องแก้เสียอีก แต่นั่นแหละข้าพเจ้า
ก็จำเป็นจะต้อง รู้สึก ไม่ พอใจในองคัยมุลเหตุ
เหล่านี้เป็นสิ่งที่ ขัดกับความ ประสงค์ของ ข้าพเจ้า
ทำให้ข้าพเจ้า หมกหวัง — หมกหวัง ะได้รับ
ความสุข และหmkหวังต่ออะไร ๆ อื่น ๆ อีก

๐ ๐ ๐

นับจำเนียรกาลแคว้นที่ข้าพเจ้าได้ทราบ
ระหิทธิของเจ้าหล่อนกระนั้นแล้ว ต่อมาข้าพเจ้า
ก็ตั้งใจระ ช่ม สติ ใ้ อยู่ใน ความ ยั้งคัยมิใ้
ฟังช้าน ข้าพเจ้าพยายามแล้วพยายามเล่า
ก็ระลึมเจ้าหล่อนเสีย และพยายามคึกว่า
พฤติกรรมที่เป็นไปเช่นนั้นเท่ากัยผันไป แต่จะ
เป็นผลบังเกิดขึ้นก็ทำไม่ ความรักของ
ข้าพเจ้าที่มคัยเจ้าหล่อนคง บังทวิ ขึ้น ๆ ทุกที่
ทั้ง ๆ ที่ข้าพเจ้าทราวยอว่าเจ้าหล่อนมีเจ้าของ
เสียแล้ว ก็ทำใ้กระทำให้ข้าพเจ้ารู้สึก
รังเกียจหรือทนายระสยคแสงนนั้นมิได้ และ
บัคนี้ชีวิตของ ข้าพเจ้า ถัดถูก ทยัณมิใ้ เต็มไป
ด้วยความครมครมใจ ระหาความระนเรึง
เยิกยานจิตต์ แม้แต่สัจนิตก็แสนยาก าน



พ.ศ. ๒๔๗๑

เจ้าหล่อนฉลาด

เป็นเหตุให้บิดาและมารดาผู้บังเกิดเกล้า ของ
ข้าพเจ้าต้อง ชักถามเรื่องราว เสมอว่า เหตุไฉน
ข้าพเจ้าจึงชกชวยชกกลงไปไม่นานย และยัง
กว่านั้นไปอีกก็คือ ข้าพเจ้าได้ ปลอ่ยให้ เจตสิก
ล่องลอยไปใ้ล่คึกสัง โน่นสัง นั ประท่ง
คนทั ปราศจาก สติ หรือไม่มี ความ ยง คึกเสย
ท้เกยว

ประมาณหนึ่งสัปดาห์ต่อมา ในยามเย็น
วันนั้นขณะที่ข้าพเจ้ากำลังเฝ้าเล่นอยู่ ภายนอก
บ้าน ข้าพเจ้ารู้สึกว่ามีสิ่งมาเรยชชอ
ข้าพเจ้าอยู่ดเมยของหลัง ข้าพเจ้าจรวยหัน
ตัวกลับไปยังที่บังเกิดเสยนั้น ก็พลันสภาพ
ของบรุษไปรวดเมย ผู้หนึ่ง เกรเข้ามาใกล้
ข้าพเจ้า บ่นจกทหมายให้ดะยบหนึ่ง แล้วเกร
ผ่านข้าพเจ้าค้วไป พอข้าพเจ้าเหลอยชกตัว
อึกยว ท้เขียน จำ หน้าชอง อยู่แต่ เพยงเมย ๆ
เท่านั้น ข้าพเจ้าก็ตระหนักไ้แก่ว่าเป็นจกทหมาย
ของใคร ลายม่อนนคอสลายม่อนของเจ้าหล่อน
หญิงที่ข้าพเจ้าบชชา ความรัก คอเจ้าหล่อน นั้น
เอง ข้าพเจ้ารวยเกรเขยชาน โดยรว่แล้วนง
ลงยง เก้าอ ตัว หนึ่ง ภายใน ห้อง ส่วน ตัว ของ
ข้าพเจ้า พลงข้าพเจ้าก็ฉกฉกจกทหมาย
ดะยบนั้นออกอ่าณ ท้มมกระทายจกทหมายนั้น
ปรากฏตัวอึกชรอยุ่โต ๆ ว่า “จกทหมายดะยบ

สทท้ายเพยพิสฐานความรักของคุดพ” และ
ค้อจากนั้นค้อใจความจกทหมายว่า :—
วันนั้นนงค้องชอชกยค้อคุดพท้ค้อกล่าว
ถ้อยคำอันเหลวไหลให้คุดพฟัง คุดพเชย
หรือคระว่านอ้งมีเจ้าชองแล้วจรง ? โอ! นอ้ง
สังสารคุดพเสยเหลือเกินแล้ว นอ้งจำค้อง
เขียนจกทหมายดะยบมาเพยลแก่โทษท้นอ้งไ้
พคปคโยไป ความจรงนั้นยงเป็นโสคพรวม
ชายที่คุดพกล่าวถาณถึงนั้นค้อพชาย ชองนอ้ง
เอง เขามไ้เป็นอย่งที่คุดพควระระแวง
คึก และเหตุไฉนอ้งจรงค้องกล่าวคำปราศจาก
มูลจรงค้อคุดพเมยชานนั้น นอ้งเชยว่าคุดพ
คงสังสย แต่คุดพจำไ้โต โหมคระว่าเลาณ
คุดพท้อะไรแก้นอ้ง คุดพ——นอ้งเกรว
ว่าจะเกิดการมีคชนแก้นอ้งอึก นอ้งจรงไ้
คำพชชะมคคชนช้เพยชองกันการกระทำอันชว
เป็นนัยแก่ความเป็นโสคคของนอ้งเสย เพราะ
นอ้งเห็นชกักปกริยาของคุดพยงคยสคให้ปคก
อัย มิไ้ นอ้งจำเป็น จรง ๆ ที่ค้องช้
เช่นนั้น ถาณคระนั้นนอ้งเกรวว่าความเสย
เปรยบคงตคอช้กยบอ้งฝ้ายเกยว นอ้งรู้สึก
ช้นมากเมื่อเห็นคุดพท้อหน้าคระาและยบะไร
พมพ้า คุดพอัย่าโกรชนอ้งนระ และ
โยรคท้อความเข้าใจเสยใหม่



๗. ประเสริฐธรรม

มิถุน

คุณพ่อกำลังจำไว้ว่าคุณพ่อได้สารภาพต่อ
น้องไว้ว่าหากน้องยังเป็นโสเภณี คุณพ่อจะ
ให้ลูกต้องตามลัทธิ และยึดคุณพ่อที่ทราย
แต่น้องยังเป็นโสเภณี เป็นโสเภณีคอย
คุณพ่อ และคุณพ่อควรจะทำหน้าที่
อย่างไรก็ตามแต่เห็นควร เรืองราวต่าง ๆ
ระหว่างเรา ทั้งสอง ผู้ปกครอง ของ น้อง ทราย
โดยสิ้นเชิงแล้ว ตลอดจากหมายของคณพ
ทุก ๆ ละขัณฑ์มาถึงน้อง ท่านก็ได้ อ่านทราย
ตลอดแล้ว แทนที่ท่านจะคิดเขียนว่ากล่าว
น้อง ท่านกลับชมเกียติคุณเป็นอันดีของ
คณพให้น้องฟังอีก น้องก็คิดว่าถ้าคุณพ่อรัก
น้องจริง — สงสารน้อง และจะกรุณาน้องจริง
ดังที่คุณพ่อได้สารภาพ กับน้อง เมื่อวันนั้นแล้ว
น้องก็คิดว่าคุณพ่อคงคิดรักการหาผู้ ใหญ่ มาพบ
จากฝ่ายผู้ปกครองของน้องเป็นแน่ และน้อง
เชื่อว่าผู้ปกครองของน้องคงยินดีด้วย และ
ความฝันทุก ๆ สิ่งที่คุณพ่อเมื่อนั้นคงปรากฏ
เป็นความจริงขึ้น ทั้งน้องก็จะรัก รักผู้
ปกครองใหม่ที่มีความเอ็นดูและอาทรยิ่งความ
สุขให้แก่ น้อง ได้มากจน กว่า ที่เคย อยู่นาน
อีกเป็นแน่แท้

น้องหวังว่าหากน้องได้พบตามแล้วคงทำ
ความพอใจ และความดีที่คุณพ่อ ย่าง เป็นแน่

และน้องก็จะเล่าคอยรับความสุขซึ่งคุณพ่อได้
ประสิทธิ์ ให้แก่ น้อง ในกาลต่อไป

จากน้องที่รักของคุณพ่อ โดยแท้
ลม่อม

“เจ้าหล่อนฉลาด!—เจ้าหล่อนฉลาดมาก
ทีเดียว” ข้าพเจ้าพิมพ์อยู่ในลำคอเมื่อได้
อ่านเจตนาหมายของเจ้าหล่อนมาลง มื่อทอด
เจตนาหมายอยู่นั้นสันติด้วยความคิดปราโมทย์
ทุก ๆ สิ่งทุก ๆ อย่างเนื่องในเรืองการตกลง
กับฝ่ายผู้ ใหญ่ ข้าพเจ้าได้ตกลง แล้ว ทั้ง สัน
และท่านผู้ ใหญ่ฝ่ายเจ้าหล่อนก็ได้ยินยอมเห็น
พร้อมด้วยฝ่ายข้าพเจ้าแล้วทั้งสัน และ
ความไม่คิด ชะนิทเชก ระหว่าง เราได้ ทำเนิ
ไปโดยสวัสดิภาพ

ข้าพเจ้าไม่อยากจะกล่าวอะไรมาก
มายต่อไป เพราะหวังว่าท่านทั้งหลายคง
ทราบแล้วทั้งสัน นอกจากจะขอเสริมไว้ อีก
สักเล็กน้อยเพื่อเป็นเกียรติแก่ข้าพเจ้าว่า ใน
สัปดาห์หน้าคงกับ วันจันทร์ ข้าพเจ้าขอเชิญ
บรรดา ท่านทั้งหลาย ที่ อ่านทราย ความเป็นไป
ของ ข้าพเจ้านี้ ings ชั่ว กันไป อ่านว
อวยพรให้แก่ข้าพเจ้าเนื่องในการสมรสข้าพเจ้า
กับแม่ลม่อมหญิงยอคนเสนาหา ของ ข้าพเจ้า ด้วย
เทอญ

สุ. จ. ป. ล.

โดย สุวรรณ

๑ เสนาะศัพท์สู่โนกจ้อ

แสงทองอุทัยสง

ขึ้นเหยียดยุคลบาท

เมื่อยร่ำระอาปอง

ล้างพักตร์ระผ่องพิศ—

งามสรรพพระองค์เรา

ยามเช้าสมองไปรุ่ง

รมณ์หนึ่งเสนาหา

หวนหากระดาน้อย

วานท่านข้าเลื่องมอญ

เริ่มเรียน วิ ริงศ์

ฟังฟัง สุ เลี่ยหู

ฟังแล้ว จิ ปองจิต—

ใดข้องก็อย่าวาท

เจนแจ้งคดีศาส—

ตราในสมุทคยาม

พิศอ้อ! จะรุ่งราง

รุจีเหลือง ระเรื่อรอง

นรชาติมีนหมอง

มนะคัตตสะสงมา

ะพินิจจะโงกเงา

ศิริแจ่ม จำเริญตา

ฤติโล่ง ประเทืองา—

ศุภสาร สุมาลัยกรอง

ลิขิตถ้อย ลุทำนอง

นยน์เนตรระพิศดู

นิตินันะบัศครู

คณะข้อครุบรรยาย

ตพินิจ คะนิงหมาย

ป จ ฉาพะจงถาม

ตร มาตร์ ลิ ขิตความ

ขณะกั้นสะดวงตาบ



เรียนไคสมองเตียว
ไปฟังฤตามทาย
ใครอันบปฤกษา
โดยเตียนะเทียวัน
ไซ้โลกจะไร้ปราชญ์
จึงเตาระหัสทำ
โลกนี้ธรรงค์หมั่น
ตำหรับละบบวร
มากคิตก็มากเล—
สมมุงผดุงเรียน
สมหวังลุดังจิตต์
หมั่นเพียรพยายาม
ดีกว่าจะเพลันเตา
คิตเองระเวงวน
เรียนพิศสภาพถ้อย
จบดลสุริย์ยาม
อ่อนเพลียละเหี้ยมาน
หยุดคิตก็หยุดแสดง

มนะเคียวระหัสหลาย
นรปราชญ์วิจารณ์ บัญญ์
วิริย์กล้าประดิษฐ์สัน —
ก็จะพลาตจะเพลงพลา
ธิรชาติก็ควรกรรม
ผิ่วกระนั้นก็พลันควร
คณะคั้นประดาหมวล
ผิ่วจะพากก็เกินเพียร
หกระเท่ผลาเกียรติ์
วิธแบบระเบียบงาม
เพราะพินิจประกอบความ
กิจรักษะธัมม์ปรน
ประจุเอาวิชาตน
สติมิตสมองทาม
ขณะร่อยระเบียบความ
จกรกล้าพระพรณ้แรง
มละการขยันแจ้ง
ยุติสารทำการ นอน ๙



ตาโถมอดห่วย

ของ

นายสว่าง

ตาโถม ที่โยฆ่าหาไม้ ไล่ไล่ตะเข้พามาค้า
ที่ท่าทะเลานั้น ก็เห็น อีก คนหนึ่ง ที่รู้จัก
ข้าพเจ้าที่ ทว่าก็นั่งเพราะตาโถมเจ้ารูป
ร่างหน้าตาข้าพเจ้าได้ว่าเป็นข้าพเจ้า ถึงแม้
ว่าแจะจำข้าพเจ้าได้แม่นถึงอย่างนั้น แะ
ก็ยังเรียกชื่อข้าพเจ้าผิด แต่ตัวแะนก็แม่น
เท่า ๆ ก็ยังทำข้าพเจ้าได้ว่าเป็นข้าพเจ้า คือ
แะนคิดว่าแะนเรียกชื่อข้าพเจ้าถูกแล้ว

ทันเหตุที่แะนรู้จัก ข้าพเจ้านั้น คือวันหนึ่ง
ข้าพเจ้า กับเพื่อนผู้หนึ่งชวนกันไปเที่ยวดูคนบ้า
ที่โรงพยาบาลคลองสาน และได้พบตาโถม
ซึ่งคงใจ มาก คนบ้าที่นั่น เพื่อน จึง แนะนำ
ให้ข้าพเจ้ารู้จักกับแะน แต่เพื่อนข้าพเจ้าผู้นั้น
จะเมาสุรา หรือเขาจะมี ๘๘ สติทางค้ ข้าพเจ้า
ไม่ ทราบ ทั้ง สองอย่าง เขาบอก กับ ตาโถม
ภายหลังที่บอกนามตาโถมให้ ข้าพเจ้าว่า

“---และนี่ นาย รุท ฏ ฅ ม ห ”
ตาโถมแล้วทำอย่างฝรั่งหก โยฮู ค้อ
เอา มือซ้าย ของแะน จับ มือขวา ข้าพเจ้า มี
ทำนองคล้ายกับจะเล่นลิเก และจับมือออก
แะน มลายูใส่ คัม หูระยา (เรียก ตาม เสียง
ร้อง) ลา และพูดอย่างฝรั่งที่ชาวพริกกับ
เกลอจิมเจียวว่า

“อ้อ, นาย รุท ฏ ฅ ม ห ” ย้มนึกหน่อย
แต่อาการยิ้มของแะนเหมือนไม่รู้จักยิ้ม เพราะ
อะไร “บ๊นค้ที่รู้จักกับคุณมาก ๆ ”
ข้าพเจ้า จะ ชื่อ “รุท ฏ ฅ ม ห ” หรือไม่
ข้าพเจ้าก็จำไม่ได้ แต่ลักษณะหลายอย่าง
ที่ข้าพเจ้า กล่าวมา คง ทำให้นาย เนียน
พันธุศรี นึกสยผู้มีนามออกโฒยของกรุงสยาม
จับเค้าเงื่อนได้ว่า ข้าพเจ้าไม่ได้ชื่อทวี
ชื่อ “รุท ฏ ฅ ม ห ” ที่เพื่อนข้าพเจ้า บอก



นายสว่าง

มิกุน

กับ คาโถกัน ถ้าท่าน จะอ่าน อย่าง มคธ,
สันสกฤต, หรือ จินตามลยาณพม่า หรือ ฯลฯ
ก็ คงไม่ นึก ว่า ข้าพเจ้า เป็น กบฏ หรือ เขยยก หรือ
ข้อ ทรมาน เพราะ อาศัย ทาง เสี่ยง ที่ ท่าน อ่าน
ทุก ๆ ภาษา นั้น เป็น แน่

เพื่อน ข้าพเจ้า ที่ รู้ ว่า ข้าพเจ้า ชื่อ “ฐาณ
มท” นั้น ข้าพเจ้า ขอ เล่า ให้ ท่าน ฟัง ว่า
แท้จริง เขา เป็น อย่าง ที่ นึก ใน สมอง อย่าง ที่ ว่า มา
คือ เขามี ๘๘ ศตางค ไม่ รู้ ว่า เขา ไป ไหน เสีย
ศตางค ที่ นึก เหตุ ที่ ข้าพเจ้า ว่าย ไกล นั้น คือ วัน
นั้นเอง เมื่อ คาโถกัน กลับ ไป แล้ว ข้าพเจ้า
กับ เขา จึง เกิด ชุม คน ๓๓ ศตางค ไม่ ถึง เพียง
(ข้าพเจ้า ให้ วิชา คาถา ถ้อย โนบ เพราะ คน เหล่า นั้น
ไม่ ได้ รู้ จัก ว่า ข้าพเจ้า ชื่อ “ฐาณ มท”)
ต่อไป และได้ เห็น ชาย คน หนึ่ง นั่ง สะโพก
ปลา เต่า ๆ มี ฝ่า ขาว ฝ่า พาก ใหญ่ นิ่ง ซัด สมาน
มือ หนึ่ง ถือ คิน สอ กำลัง จก คิน สอ ลง บน
กระดาน พาง กล้วยา ของ นาย ๓๓ ศตางค
คน นั้น ขยับ ขัน แข่ง ต่อ การ เขียน มี ท่วง ที่ ให้
เห็นว่า เขา ใจ ใส อย่าง ยิ่ง และ ขณะ ที่ ข้าพเจ้า
เห็น แก่ นั้น แก่ กำลัง ใช้ มั่น ขม ของ อย่าง
พิมพ์ เพียร

ข้าพเจ้า จึง พก กับ เพื่อน ว่า “นี่ เห็น จะ
เป็น นอก คน หนึ่ง ใน ทาริ ยอ จำ พวกระ”

เพื่อน “เปล่า — เปล่า ท่าน แก่ คิด ว่า
ตัว ของ แก่ เป็น สุนทรภู่ ต่าง หา ก”

ข้าพเจ้า “อ้อ — — —”

เพื่อน “แต่ ท่าน ย้ำ จัง แก่ รู้ ไหม ว่า
ตัว กับ ต่าง หา ก คือ สุนทรภู่”

ข้าพเจ้า “----- !”

ข้าพเจ้า ตก ใจ เหมือน กับ สุนทรภู่ เพราะ
ไม่รู้ ตัว ว่า กำลัง นั้น มี คน ย้าย อยู่ ใกล้ ๆ (ใกล้
กว่า พวก นาย ๓๓ ศตางค ทั้ง หลาย) เขา ว่า เมื่อ
อยู่ ใกล้ คิน ย้า ถิ่น นอก จาก เห็น เป็น ของ สุนทร
แล้วยัง นึก ถิ่น อื่น ทราย อีก เพราะ คน ย้าย ย่อม
ทำ อะไร ย้า ๆ (คือ ทำ หลาย อย่าง ที่ มนุษย์ ไม่
ทำ เช่น ว่าย แล่น วัน ถิ่น) เพื่อน ข้าพเจ้า
คน นั้น แม้ จะ ยัง ไม่ ทำ ย้า กั จัง แต่ ถึง เพียง คำ
พก ก็ เป็น ทน ที่ ๆ ข้าพเจ้า ควร จะ ระวัง ถึง ไม่ ทน ก็
ก็ต้อง ให้ ทน ก็ เพราะ คน นั้น ข้าพเจ้า จึง มอง

เห็นอะไร ไม่ ก็ เท่า ที่ ตัว ออก หาง เขา เสีย ภาย
หลังจาก วัน นั้น ข้าพเจ้า ได้ คุย ขาว ว่า ใน โรง
พยายาล นั้น เกิด มี สุนทรภู่ ขึ้น ถึง ๒ คน

ข้าพเจ้า เล่า ดัง เรือง บาท หนึ่ง ย่อม มี ศตางค
แดง เกียว ของ เพื่อน จน เพลิน จน ลม นก ถิ่น
คาโถพอ คำ ไม่ ใฝ่ และ ลม นก ว่า ยาก ที่ ท่าน
จะ นึก ว่า ข้าพเจ้า นึก ตัว ข้าพเจ้า เอง ว่า เป็น
สุนทรภู่ และเป็น ข้อ ร่าย ที่ ทำให้ ข้าพเจ้า รัย



พ.ศ. ๒๔๗๑

คาโงทอทห่วย

ออกตัวว่า ข้าพเจ้าไม่ได้นึก — ไม่ได้ฝัน
ไม่ได้ทำอะไร ต่ออะไร วิจารณ์ว่าข้าพเจ้าเองเป็น
สุนทรภู่ หรือกึ่ง, แชนง, สะเก็ดของสุนทรภู่
เพราะถ้าข้าพเจ้านึกว่าข้าพเจ้าเป็นสุนทรภู่แล้ว
ข้าพเจ้าก็คงขอยใจเขียนนิราศ “เมืองกระดัง”
มากกว่าที่จะเขียนเรื่องคาโงทอทห่วย แลพอ
เริ่มต้นแทนที่จะเขียน “คาโง —” ก็
เขียนว่า

๑ นิราศรักหักใจไม่หายทวน มาคิดถึง
คงเห็น ว่า แกรงขวน แมว จะทวน กินหมด
หรืออย่างไร เมืองกระดัง ๆ ก็หรือมีซาก ถ้า
มีอา ร่มมีให้ก็ ที่ไหน แกรง จะ อยู่ คอย
ท่าเมื่อ ข้าไป เจ้า แมวใหญ่ คง กิน จนสิ้น
ซาม — ๑๑ (เพราะ กระดัง ที่ไม่รู้
ว่า ก็หรือซากนั้น ภริยาข้าพเจ้าใช้ครอย
สำรับ แทน ข้าวอ่างสังกะสี และ แมว ที่ ซอ
ทรพัย ของข้าพเจ้าผิด กว่า แมวของท่าน มาก
มันไม่ซอมกินปลาเลย)

เมื่อท่านอาจนึกว่า ข้าพเจ้านึกว่าข้าพเจ้า
เป็นสุนทรภู่บ้าง ข้าพเจ้าก็อาจนึกว่า ท่าน
นึก ว่า ตัวท่านเอง เป็น สุนทรภู่ บ้างเหมือนกัน
ถามจริง ๆ ละเถท่านไม่คิดบ้างหรือว่า ท่าน
เป็น สุนทรภู่ แต่ก็นึกเหมือนกัน ท่านอย่าคิด
เลย เพราะถ้าช่วงเวลานั้นสุนทรภู่เพียงสอง

คนเท่านั้น เจ้าหน้าทีโรงพยาบาลก็ยังร้อง
ยาว ๆ ว่า ที่อยู่สำหรับพวกนายแพทย์ย่อม
สะดวก ค่ะหมดแล้วเจ้าข้า!

ข้าพเจ้าขอจบเรื่องต่อไปว่า

คาโง ที่รู้จักข้าพเจ้าว่าชื่อนาย “รูท
คม” นี้ แต่ก่อนเด็ก ๆ แลเราท่านที่ผ่าน
วัยเด็กมาแล้วคงจำได้ว่า แก่เข้าข้าหาไม้ ไม้
ใส่ตะเข้พามาค้าที่ท่าทะเลา เวลาเข้าคาโง

ก็เข้าข้าหาไม้ ไม้ แกมาต่อค้า ๆ เวลาแ
มา ถ้าแกไม่เมาเล่า (“เล่า” เขียนอย่างนี้
ถูกหรือผิดข้าพเจ้าก็ไม่ทราบ) แกก็ใจดี ถ้า
แกเมาเล่าโซเซเมา แกก็ เขาไปตแ แก
ก็เอาไม้ ใส่ก็เขาล่ะ ๆ — ๑๑ แต่
เมื่อคาโง พกกับข้าพเจ้าคราวนี้ แกเลิกค้า
ไม้ ไม้ เสียบแล้ว เพราะ แก ว่า ซากทวน และ
เห็นอยแรง (แกเห็นจะไม่รู้ว่า สมัยนี้ ถ้า
แกเอาไม้ ไม้มาเหลาทำเป็นไม้ค้ำจิม คงได้
ถ้าไร รว ชั่งหนึ่ง แต่ ซากไป ยาท เกียว)
ทั้งเหล้า แกก็เลิกดื่ม เพราะ แก ว่า แก ฝัน ว่า
ไปประเทศอเมริกา (หรือ แก ไม่ มี สดาง ค์
ข้าพเจ้าก็ไม่ทราบ) ตกลงเวลานแใจก็ ถ้า
ใครไปตแก็จะไม่เอาไม้ ใส่ก็ล่ะ ๆ เลย (ที่
แกล็ก คิม เต้า แกลงไป ถึง อเมริกา จริง ๆ
เพราะเรือทะเลาทแใจไปนั้นใช้ โย แล่นไป



นายสว่าง

มิกุล

ถึงท้าย ข้าพเจ้าก็คิดว่าแกคงไม่ไถ่ (แต่ที่อยู่ของแกก็ไม่ไถ่อยู่ทำท่าจะเอาแกย้ายไปอยู่เมืองจัวโตเมืองเดียวกับท่าข้าที่ขายหมูแลยกัน แกก็ไม่ฟังแทนไม่ไถ่

ข้าพเจ้า พยแก นั่งหน้าเข และเปลี่ยน เป็น หน้าข่า และ เปลี่ยน เป็น หน้าอะไร ๆ อีกหลายหน้า ซึ่งรวมความว่า หน้าของแก คล้าย ๆ คน โทนหนวด โทนเครา

“อ้อ, นาย สุทธา คุมท” แกทักข้าพเจ้า แลหน้าของแก เปลี่ยนจากข่าเป็นเขย เพราะ ยมแหย ๆ “ท่านมาเที่ยวเมืองหรือ ?”

ข้าพเจ้า “ยะ แต่ฉันแกเป็นอะไร ไม่สบายหรือ ?”

คาโล “เต็ม ๆ”

แกส่ายหน้าแล้วชี้ให้ ข้าพเจ้าดูไม้พุงซึ่ง กองเป็นพะเนินอยู่ข้างทาง

ข้าพเจ้า “ทำไมเล่า ? นั่นมันไม้พุง ยาวหกศอกหน้าห้ากำ ฉันทูละ”

คาโล แกเล่าเรื่องให้ข้าพเจ้าฟัง และ ข้าพเจ้าขอเขียนเป็นเรื่องเสียดเกี่ยวกับว่า

คาโล และพวกอีกหลายคน ได้ ทราบข่าว แน่ว่า จะมีผู้มาซื้อไม้พุงเป็นจำนวนมาก

แต่ให้ราคาแพงด้วย คาโลและพวก พวกนี้ ก็จ๊วยเข้ายักโค่นไม้พุงเป็นอันมาก แล้ว จึงเกวียน บรรทุกมาในเมือง แก และ พวก พวกนี้ อมใจ เพราะความคึกที่ จะขายไม้ไค

ราคาแพงมันเพียบแปด อยู่ในอก

ระหว่างนั้นนายแญ่ได้ซื้อซื้อไม้พุงเหล่านั่นต้นละ ๓๐ บาท แต่มันขายเจกซึ่งต้องการ ไม้มันเหมือนกัน ขอซื้อต้นละ ๓๘ บาท นายแญ่ขอยากได้ ไม้มันจริง ๆ ก็ยอมซื้อให้ ๓๘ บาท ย่าง แต่พเจก นั้นว่า จะต้องการ ไม้มันทั้งหมกรับชวราคาให้เป็น ๕๐ บาท

นายแญ่เห็น ว่า เพียง ต้นละ ๕๐ คงจะมี ถ้าไรอยู่ จึงขึ้นราคาเป็น ๕๓ บาท

แต่นายเจกให้ราคาขึ้นอีก ๕๒ บาท

นายแญ่เห็นว่าถึงต้นละ ๕๒ บาท เมื่อคนซื้อได้แม้จะไม่ได้อีกมากน้อยก็ยังอยากได้ เพราะไหน ๆ ก็เปลืองค่าพาหะมาทางที่ จึงขึ้นราคาให้เป็น ๕๓ บาท

ตอนนั้นคาโลกับพวก คงรู้สึกเหมือนได้ขึ้น สวรรค์ ทั้งเป็น

แต่ที่นั่นนั้น พเจกก็ทำใจนิ่งลง ต่อไปอีก คอขึ้นให้ อีกเป็น ๕๔ บาท

พ.ศ. ๒๔๗๑



คาโถกตู่ห่วย

นายแฉะปดใจเมื่อเห็นเจ๊ก ใจนักเลงกึ่งนั้น และรีบขยี้เกวียนหนีไป เพราะถ้าจีนรอ
และเมื่อตนมาถึงบ้านจากราคา ๒๓ บาท แล้ว ชยก็เสียเวลาหากินของเขา
ตนจะมีแค่ซากทุน ก็เลยท้อใจ ไม่ยอมขึ้น ตกกลางคืนกับพวกจีนนั่งตหน้าเหมื่อนคน
ประมุขอีก จึงต้องกลัย โจนหนวก โจนเคราอยู่กึ่งนั้นข้าพเจ้ามาพบ
คาโถกกับพวกชากรัน ต่างก็ผ่านเห็นภาพ ต่อมาข้าพเจ้าได้รับข่าวว่าพวกคาโถกต้อง
ต่าง ๆ กัน ซึ่งล้วนแต่ภาพเมืองสวรรค์ทั้งนั้น ยอมขายไม้ ให้กับนายเจ๊กเพียงตันละ ๑๔ บาท
แต่ที่ไหนได้ เมื่อการประมุขเสร็จลงแล้ว ทำให้ข้าพเจ้าต้องออกปากว่า “โฮ้, สง
นายเจ๊กกลับให้ราคาไม้เพียงเพียงตันละ ๑๔ บาท ช้วน — สงสรว” แต่ข้าพเจ้าไม่มีอำนาจ
เท่านั้น ฝ่ายเจ้าของเกวียนที่คาโถกและพวก อะไรจะช่วยเหลือได้ เพราะข้าพเจ้าไม่ได้
จ้างบรรทุกไม้มาเห็นเรื่องมันสนุกอย่างนั้น ก็ ชื้อข้าพเจ้า และไม่ได้ ชื้อทรัพย์.
ช่วยกันถึยไม้ พียงลง เสีย จากเกวียน จน หมก



เมื่อพูดถึงนายของ บริษัท ของ ท่าน กับคนแปลกหน้า จงพูดถึงนายว่า
“The old gent” หรือ “The old man” จะทำให้เพิ่มกิตติศักดิ์ขึ้นมาก ท่านรู้ไหม
ว่าฉันหมายความว่าอะไรในข้อนี้ ?

หลวงรัชฎาภิเศก

สองพี่น้อง

โดย!

“บุญนันทน์”

โซคลาภของไสลยิด

ไสลยิดพี่ชาย เมื่อสืบทอดชานชาลาไป แล้ว คนก็ออกเคียวไปทางแพ่งซึ่งมีค่าจากรัก ห้าหมื่นให้ไป เขาเคียวทางรอนแรมอยู่หลายวัน ก็หามัวแหว่งย่นครายอันใดเกิดขึ้นไม่ เวลาเช้าคนนอนชนก็พบเงินหมื่นมูอยู่ใต้ที่ ๆ คนนอนทุก ๆ วัน ไสลยิดก็คิดว่าจ้างคนมาช่วยแยกเงินซึ่งได้มานั้นหลายคน

เมื่อไสลยิด เคียวทางเงิน กระทั่งมาถึง ส่วนแห่งหนึ่ง มีพระบรมมยุลาชาตินา ๆ ชะนิค แดกก็ออกออกโยงามสะพร่ง กลางสวนมีตึกหลังหนึ่งตั้งอยู่เด่นกลางมาตา เสาและฝาแล้ว ล้วนไปด้วยโลหะเงินและทอง ยามเมื่อต้องแสงอาทิตย์ก็เกิดเป็นเงาแวววาว ทั้งนั้นเขาจึงคิดว่า ค่าจากรักนั้นหาควรกับความจริงไม่ เป็นคำที่หลอกลวงเล่น เมื่อไสลยิดได้เคียวชมความ

สวยงามอยู่ในขณะนั้น ก็เห็นหญิงชราคนหนึ่ง จึงตรงเข้าไปกระทำการชะแล้วถามว่า “ท่านผู้เจริญ สถานท่านเป็นท้าวนักของ ท่านผู้มีบุญญาภาพลู ไก่”

หญิงชราตอบว่า “เป็นท้าวแห่ง นายหญิงของยาย ยายสังเกตเห็นว่าเจ้าพิศวงในความสวยงามนั้นมาก นายของยายยังมีตกอันสวยงามไม่แพ้ตกกันอีกหลายหลัง”

ไสลยิดถาม “นายหญิงของยายอยู่หรือ ? ฉันอยากทราบว่า ฉันจะมีโอกาสพบกับ หล่อนได้หรือไม่ ?”

หญิงชราตอบ “ใคร ๆ จะพบท่านได้ทุกคน ถ้าหากเขามีเงินพอที่จะนำไปเป็นกำนัน แก่เจ้าหล่อน หมั่นมูร์ ทุก ๆ ครั้งที่เขาต้องการพบ”



พ.ศ. ๒๔๗๑

สองพี่น้อง

ในการที่ จะ ได้ มี โอกาส ได้ พบ หญิงสาว
ที่สวย ก่อปรทวยทรัพย์สมยศอันมั่งคั่งเช่น
โสยิกจึงมิได้ปฏิเสธอันใด

“เฮีย! เฮีย!” เจ้าหล่อนกล่าว เมื่อ
โสยิกได้เริ่มรับร้อแล้ว หญิงสาวจึงกล่าว
ส่ายไปว่า “ท่านคงจะทราบกิจการจากคนใช้
ของข้าพเจ้าแล้วว่า ทุก ๆ วันที่ท่านมาพบ
ข้าพเจ้า ท่านจะต้องนำเงินมาให้ข้าพเจ้า
หมื่นมูร์ ถ้าวันใดท่านไม่ปฏิบัติตามกติกานั้น
แล้วไซ้ ท่านจะต้องถูกฆ่า”

เขาว่า “ตกลง! แน่, ข้าพเจ้าจะ
ยอมให้ท่านหมื่นมูร์” การที่โสยิกประมุขขึ้น
เช่นนั้นเพราะความ ลุ่มหลง และบูชาใน ความ
สวยงามของเจ้าหล่อน

โสยิกปฏิบัติตามคำมั่นสัญญามาเป็น
เวลานานวัน เจ้าหล่อนรู้สึกแปลกประหลาด
ใจมาก จึงได้พยายามสังเกตรอยเคาเงิน
ในไม้เท้าเจ้าหล่อนจึงจับเคาเงินได้ โดย
เจ้าหล่อนเป็นแม่มก อาจสามารถล่วงรู้กิจการ
อันซ่อนเร้นใด ๆ ทั้งหมด ทั้งแต่บัดนั้น
เจ้าหล่อนจึงพยายามจะทำลายความศักดิ์สิทธิ์
ของเขาเสีย

วันหนึ่ง เมื่อเจ้าหล่อน จิตหาเหตุระงับที่
โสยิกชอบได้มาแล้ว จึงชวนโสยิกให้ดื่ม เขา

ดื่มเข้าไปในก้นอ้อย ก็ดื่มเมาหลับไหลไม่เป็น
สมปกติ เพราะเจ้าหล่อนได้ผสมเชื้อเพิ่มให้
แรงกล้า เมื่อโสยิกดื่มเมาไม่รู้สึกตัว ทวนก
อันศักดิ์สิทธิ์ ซึ่งเขากลั่นกินเข้าไปก็ อยู่เพียง
อกนั้น จึงสำรอกออกมา เจ้าหล่อนรีบเก็บ
ทวนกซ่อนไว้เสียในหีบโดยมิคิด

ครั้นโสยิกได้สติ ตน ชื่นในเช้า วันรุ่งขึ้น
ไม่เห็นเงินหมื่นมูร์ อยู่ใด ๆ เขาอน เหมื่อน
อย่างทุก ๆ วัน จึงมีความประหลาดใจและ
เศร้าสลดอย่างสุดซึ้ง เพราะเขาไม่สามารถ
ปฏิบัติตามสัญญา เขาจึงขับประตอหนึ่ง
อยู่ในห้อง ฝ่ายเจ้าหล่อนเมื่อเห็นโสยิกหายไป
จึงได้ ไปเตือน แต่ได้รับคำตอบว่าเย็นวันนั้น
เขารู้สึกไม่ใคร่จะสบาย ครั้นแล้วภายหลัง
โสยิกก็ไต่ตรงไปหาเจ้าหล่อน แล้วพูดว่า
“วันฉนั้นไม่มีเงินจะให้ตามสัญญา และ
ไม่สามารถจะตอบได้ว่าทำไมจึงเป็นดังนี้ เพราะ
เช่นนั้น จึงมีความเสียใจ จนถึง กับไม่สามารถ
ยับยั้งกลืนได้”

“ข้าพเจ้าก็เสียใจด้วย” เจ้าหล่อนพูด
“แต่ข้าพเจ้าจะเลิกสัญญา เสียทีเดียววันนี้
ไม่ได้ เขาเถิก! เพื่อความปราชัยในการที่ท่าน
สามารถปฏิบัติตามมาได้เป็นเวลานาน ข้าพเจ้า
จะไม่ฆ่าท่านละ แต่ท่านจะต้องออกจากบ้าน



บุญญนันท์

นิพนธ์

นัยโดยเร็ว ทราบไว้ที่ท่านไม่สามารถ
ปฏิบัติตามกติกาของข้าพเจ้า ก็จงอย่าพบน
หน้ากันอีกเลย”

ไสยิก ก็ย้ายหน้ามุ้งกระเช้าผ้ากลงไปตาม
บรรดากรรม จนกระทั่งถึงทวายเป็นหนึ่ง พบ
ชาย ๓ คนกำลังถ่มถุยกันอยู่ ไสยิกแอมฟ้ง
พอทราบตระหนักแล้ว ก็ออกจากที่ซ่อนตรง
เข้าไปหาชาย ๓ คน แล้วกล่าวว่า “ท่าน
ทั้ง ๓ มาทะเลาะวิวาทกัน ด้วยเรื่อง อันใด
ข้าพเจ้า สามารถจะช่วยเหลือ ท่านได้ อย่างไร
บ้างไหม?”

“พวกข้าพเจ้า ทะเลาะ กันโดยไม่มีเหตุ
ชักจูงกันไว้ เพราะไม่สามารถจะแบ่งมรดก
๔ อย่าง ซึ่งเป็นของอาจารย์ ของเรา ทอดทิ้งไว้
ให้” ชายคนที่ ๓ กล่าวพลางแก้ห้อยยเอา
เก้าวิวเศษ ๑ ตัว ถากิวเศษ ๑ ใบ หีบยาวเศษ
ห้อยอกคา ๑ หีบ กับเสื้อผ้าเก่า ๆ ๑ ตัว
ออกมาให้ไสยิกดู

“ภูละ” ไสยิกพูด “ฉันคงไม่เห็นเป็น
ของที่มีค่าเท่าใด จนถึงกับจะต้องมาทะเลาะ
วิวาทกันเลย”

“ท่านยังไม่ทราบคุณค่าของ ๆ เหล่านี้”
ชายคนที่ ๒ แฉ่ง แล้วชี้ไปที่เก้าวิวเศษ “ของ
สิ่งนี้ ถ้าใครหนึ่งแล้วปรารถนาจะไปอยู่ที่ใด

เกาอื่นก็จะลอบไปตาม ความประสงค์ ของผู้นั้น
นั้น”

“และนี่อีกอย่าง ๑” ชายคนที่ ๓ กล่าว
พร้อมกับยกถากิวเศษขึ้น “ถ้าผู้ใดเป็น
เจ้าของคองการจะรับประทานอาหารใด ๆ จะได้
ทุกสิ่ง”

“ยาน ถ้าผู้ใดเอาห้อยอกคาเข้าแล้ว จะ
สามารถมองเห็นสิ่งต่าง ๆ ได้ ถึงแม้จะมีอะไร
มาขังขังอยู่” ชายคนที่ ๑ บอก “และเสื้อ
ตัวนี้ถากิวเศษ ไม่แพ้ของทั้ง ๓ ถ้าผู้ใดประสงค์
เงินทองและเพชรนิลจินดาที่อาจะควักได้จาก
กระเป๋าสีเสื้อทั้ง ๔ นี้

“ด้วยเหตุนี้แหละ” เขาทั้ง ๓ กล่าว “เรา
ไม่สามารถจะแบ่งปันกันอย่างไร จึงจะหาได้
วิธีส่วนแบ่งให้เท่ากันไว้ ขอท่านผู้มีปัญญา
จงช่วยวินิจฉัยให้เป็นยุติธรรมด้วยเถิด”

ไสยิกกล่าวว่า “ถ้าเช่นนั้นนั้นก็แล้ว
ข้าพเจ้าจะเอาลูกศร ๓ เล่มนี้ ขว้างไปทาง
ข้างหน้าคอง ขว้างไปทางข้างหลังคอง ๑ และ
อีกคอง ๑ ขว้างไปทางข้างนี้ ทั้ง ๓ จงออกวิ่ง
พร้อม ๆ กันไปเถิดลูกศรแล้วกลับมาหาข้าพเจ้า
ถ้าผู้ใดมาถึงก่อน ผู้นั้นจะเป็นผู้ได้ของวิเศษ
นี้ ๒ สิ่งนอกนั้นก็ใครคนละสิ่ง”

เมื่อชายทั้ง ๓ ปรึกษากันเป็นที่ตกลงแล้ว



พ.ศ. ๒๔๗๑

สองพี่น้อง

ไสยก็จัดการทำตามทศนแข็งแรง เมื่อให้
อาตมทิศัญญาณแล้ว ชายทั้ง ๓ ก็ออกวงไป
ยังที่หมายพร้อมกัน ครั้นกลัวยังที่เคม
ก็หาพบชายแปลกหน้า พร้อมทั้งของวิเศษ
ทั้ง ๔ อย่างไม่ เขาทั้ง ๓ จึงร้องให้สอกลอน
อาตมในมฤคกทั้ง ๔ นั้น ก็เห็นกันไปว่า ทั้ง
เป็นทวยหาญ โกรธเขาทั้ง ๓ ที่ไม่มีความ
ปรองดองกันทั้งให้สอกลอนมา จึงได้ยรวทาล
ให้เกิดอันเป็นเช่นนั้น

เมื่อไสยึกพาของทั้ง ๔ อย่างนั้นมาพันชาย
๓ คนแล้ว จึงให้หยกพักและลงมือรับประทาน
ของในถาดบนอ้อมหน้าสำราญ และในทันที
นั้นเอง ทวงจิตตะระหวัดระลัดไปดังหญิง
สาวร้องถามที่ตนจากมา และใครจะกลัวยไป
หาอีก จึงได้รวบรวมเข้าของทั้งหลายนั้นไว้
บนเกาอี้ และทรุดตัวลงนั่ง เกาอี้ก็พาให้ระเหว
ไปยั้ง หลังคาบ้าน ซึ่งเต็มไปด้วยเงิน และทอง
หลังเก้านั้น เมื่อไ้ชักซ่อนเข้าของไว้เรียบร้อยแล้ว
ไสยก็จึงเก็บเข้าไปหาหญิงแก่ในลานสวน
ขอร้องไห้แก่ไปแจ้งแก่หญิงสาวนายของแก่ว่า
ตัวเขาได้กลัวยมาแล้ว

หญิงสาวเมื่อทราวยเช่นนั้น ก็ตระหนักใจ
แน่ว่าไสยก็จะมีเงินเพิ่มพูนมาอีกมากมาย จึง
ยลสืบฐานที่อันรับเป็นอย่างนี้

ไสยก็ตอบว่า “ฉันกลัวยังบ้านยังมีของ
เพื่อจัดหาเงินตรามาให้หล่อน เมื่อไ้สัสม
ประสงค์แล้ว จึงไ้รับกลัวยมาหา”

ตามที่ไสยก็เฝ้าพบไปโดยหาความจริง
มิไ้เช่นนั้น เป็นเพราะไสยก็ไม่มีปรารถนาจะ
ให้หญิงสาวนั้นทราวดังสาเหตุที่มั่งคั่งขึ้น

ทุกวันที่ไสยก็ไปหาหญิงสาวนั้น ไสยก็
สวมแต่เครื่องแต่งกายที่ชาวภูเขาย่อมทวย
เงินตราพอกับความต้องการเท่านั้น เหตุการณ์
ไ้ถึงยศยณัฎฐาพมารวยชวยเกิดขึ้น ยังไ้ญให้
ไสยก็บังเกิดสังหรณ์ใจว่าจะมีผู้คอยสกลรอยดู
เท้าของตนของคนอีก เพราะในยศไ้กลั ๆ กัน
ไสยก็ไ้รู้สึกลึกซึ้งการคล้ายไ้ยินเสียงสไ้เท้าใคร
ย่ำอยู่แทบยรรไ้และเห็นใครอย่บนหลังคา จึง
ถามหญิงสาวว่า “ฉันอยากจะขึ้นไปนอน
บนหลังคา จึงขอเชิญหล่อนไปนอนบนนั้นด้วย”

หญิงสาวไม่ทักท้วงอย่างไร และไ้ร่วม
หลับนอน อย่บนหลังคาเช่นนั้น เป็น เวลาหลาย
ราตรีกาล แม้กระนั้นก็ยังททำให้ความ
เคลือบแคลง สงสัยในข้อที่เรากลสกลรอย ราง
หายไปไม่ ไสยก็จึงนั่งรำพึงแก่ตนเองว่า
“สมมติว่ามีใคร มาดลยลก็เอาทรัพย์ สมยัค
และเครื่องนุ่งห่มของเราไปหมดกลัแล้ว เรา
จะทำประการไ้ใด? เราจะต้องไ้ให้เขาร้าย



มิกุณ

บุญญนันท์

ถึงเช่นนั้นไม่ได้ จะต้องพาหญิงผู้หนึ่งไปกับเราเสียก่อน”

ในคืนวันนั้นเอง ไสยิกได้นำเกาหมามาให้คนหลังคา กับเชื้อเชิญให้เจ้าหล่อนร่วมนั่งบนเก้าอี้เคียงตัวเขา เจ้าหล่อนก็ปฏิบัติตาม ไสยิกจึงนำ อธิษฐานให้เกาหมันลดยพาไปยังค่ายลอนซึ่งไกลจากผู้คน จนที่สุดเกาหมันลดยไปยังเกาะร้างอันสงคามแห่ง ๓ ไสยิกจึงพุกกับเจ้าหล่อนว่า “เราย้ายที่อาศัยมาอยู่กันที่นั่น ยอกรัก”

เจ้าหล่อนตอบ “ความประสงค์ของท่านและข้าพเจ้าตรงกันทีเดียว ถึงข้าพเจ้าจะอยู่กับท่านช้านานเท่าไร ข้าพเจ้าก็หาไม่มีความเยอหยานอย่างใดมิได้”

ไสยิกได้สละนาคำซึ่งเจ้าหล่อนได้ตบแต่งแปล่ให้ ชนเช่นนั้น ให้มีความเต็มตนไปด้วยความปรึคาแปล่กันพื้น ทั้งได้ทำความไว้วางใจมอบสรรพเรื่องราวต่าง ๆ ที่ตนเก็บพินาปักษ์ไว้วันแก่เจ้าหล่อนจนสิ้นเชิง อยู่มาจนวาระ ๓ เจ้าหล่อนจึงถามว่า “อาหารอันโอชะที่เรากินกันอยู่ทุก ๆ วันนี้ ท่านได้มาโดยวิธีไหน?”

ไสยิกตอบว่า “พระเป็นเจ้าทรงประทานให้ สำหรับตัวฉันกับแม่เพียงฉกา และคอย

อธิษฐานของที่ต้องการเท่านั้น”

เจ้าหล่อนถามต่อไปว่า “ก็ในค่ายลอนปราศจากผู้คนเช่นนั้นท่านได้เงินมาโดยประการไรเล่า?”

ไสยิก “ถ้าฉันล้งลงไปในกระเช้าเสาคร่ำเครื่องตัวและอธิษฐานแล้ว แก้วแหวนเงินทอง ก็จะไหลเข้ามาเต็ม”

เจ้าหล่อน “เกาหมันมีความศรัทธาอย่างไรจึงสามารถพาเราเหาะเหิรไปได้เช่นเดียวกับนก?”

ไสยิกตอบว่า “ฉันไม่อาจอธิบายได้ เพราะฉันทราบดีเพียงว่า ถ้านั่งบนเกาหมันแล้วอธิษฐานไปณที่ใด เกาหมันก็จะพาฉันไปยังทุกที่หมายนั้นตามประสงค์ และยังมีของวิเศษอีกสิ่ง ๓ ที่หล่อนยังไม่เคยเคยของสิ่งนั้นถ้าหากาทอง ๒ ข้างแล้วสามารถให้แลเห็นทุกอย่างที่เพนอยู่ได้โดยซัดเจน”

เจ้าหล่อนตอบว่า “ที่รักของข้าพเจ้า! ข้าพเจ้าปลายปลมใจมาก ที่ได้รู้เห็นในของวิเศษต่าง ๆ ตามที่ท่านมีแก่ใจบอกเล่า เราจะไปลัดอะไรกับความยากจน ข้าพเจ้ารู้สึกเป็นลาภอย่างยิ่งที่ได้ท่านเป็นสามี! แต่ก็น่าประหลาดว่า ทำไมแต่เดิมมา ท่านจึงไม่ซื้อของให้ข้าพเจ้าได้คุ้นเคยรู้จักกับของวิเศษเหล่านี้?”



บุญญนันท์

๑๖๖๘ มิดิน

บินโดยฉวยอยู่แต่ทำยลนั้น ไสยก็มีความ
ตกใจกลัวเป็นอย่างยิ่ง จึงวิ่งเข้าไปอาศัย
แสงตัวซ่อนอยู่ในโพรงไม้ แม้กระนั้นนก
ตัวนั้นก็หาบินไปก่อนไม่ คงเฝ้าบินวนไปวนมา
จับตาอยู่เฉพาะไสยิกเท่านั้น

ไสยิกรำพึงแก่ตนเองว่า “นกตัวนี้จะมา
ทำอะไรแก่เราหนอ หรือว่าจะมาจิกกินเรา?”

ขณะที่ไสยิกยังไม่ตกลงใจไปบนประการไถ
นั้น นกนั้นก็เฝ้าบินลงมากที่พินดินตรงก้นโพรงไม้
ที่ไสยิกซ่อนอยู่ แล้วพูดเป็นภาษามนุษย์ว่า
“คนที่มาบนเกาะนี้ จะต้องได้รับทรมานและ
ถึงแก่ความตาย เว้นเสียแต่จะเชื่อฟังคำของ
เรา จึงมาเกาะหาเรา แล้วเราจะพาไปส่งยัง
บ้านเมือง”

ไสยิกจึงรีบออกจากที่ซ่อน และรีบวิ่ง
ชนก้นไถไว้แน่น ครั้นแล้วนกจึงกระพือปีก
บินขึ้นสู่อากาศ จนที่สุดถึงนครอินทขาม
แห่ง ๑ จึงบินลงและปล่อยไสยิกไว้ที่นั่น แล้ว
ก็บินลับหายไป ประชาชนเมื่อประสพ
เหตุการณ์เป็นดังนี้ จึงต่างห้อมล้อมเข้ามา
ปราศรัยถามกันอยู่อย่างเยือกเย็นว่า “ท่าน
มาถึงนครนี้ได้โดยอย่างไร? ท่านทำอะไร?
บ้านช่องหลักแหล่งของท่านอยู่ที่ไหน” ไสยิก
ได้ตอบคำถามนั้นโดยละเอียดถี่ถ้วน และปรากฏ

เป็นที่พอใจคนเหล่านั้นเป็นอย่างมาก จึงต่าง
กราบสาธุสรวนนำเสื่อผ้าและอาหารมาให้ และ
เชื้อเชิญให้ไปพักยังบ้านช่องของตน

ต่อมาอีก ๒-๓ วัน ราชธิดาของพระ
มหากษัตริย์ ซึ่งครอบครองนครนั้นยังเกิด
ประชวรมีพระอาการปวดพระเศียร แพทย์หลวง
และ แพทย์ เสดลยศักดิ์ ทั้ง พระนครไม่สามารถ
บำบัดพระโรคนั้นให้หายได้ พระมหากษัตริย์
ทรงพระวิตกว่า ราชธิดาจะสิ้นชีพเสีย จึงทรง
ประกาศว่า ถ้าผู้ใดสามารถรักษาพระโรค
ของราชธิดาให้หายได้เป็นปกติแล้ว จะยก
ราชธิดา และเวนราชสมบัติให้ถึงพระนคร
ไสยิกได้ทราบ ประกาศนี้ ก็มีความ ยินดี เป็น
อย่างยิ่ง เริ่มแลเห็นความเป็นใหญ่แลความ
รุ่งเรือง สุกใส ของตน เองเป็น ทาง ปรุ ไปรุ่งไป
เขืองหน้า จึงได้เฝ้าทูลทูลไปยังพระราชวัง และ
แจ้งแก่ผู้รักษาพระทวารว่า เขาขอรับรักษา
พระโรคปวดพระเศียรของราชธิดานั้นให้หายได้
เมื่อความทรงทราบถึงพระมหากษัตริย์ แล้ว
จึงโปรดให้นำตัวไสยิกเข้าเฝ้า แล้วรับสั่งถาม
ว่า “เจ้ามีวิชาความรู้รักษาโรคสาวข้าให้
หายได้หรือไม่ โรคนี้หมอทั่วทั้งกรุงไม่มีใคร
สามารถรักษาได้ ข้าเชื่อว่าเจ้าจะดีกว่า
หมอเหล่านั้นแน่นอน”



พ.ศ. ๒๔๗๑

สองพี่น้อง

ไสยภิกขุบอกว่า “ธรรมชีพ ข้าพระเจ้ามิ
หวังอยู่บริบูรณ์ ขอเชิญเสด็จพระราชธิดา
ข้าพระเจ้าระถวายพระโสด ใต้ทรงหยา
พระโรคภายใน ๕ นาที”

พระมหากษัตริย์ทรงสั่งว่า “ยังงั้นเทียว?”
พลางทรงเรียกราชธิดาออกมา

วรกายแห่งราชธิดาทุชนิก มีพระอาการ
กระวนกระวาย ไสยภิกขุถวายยาอีกทีหนึ่งทักบอกว่า
เป็นยารักษาโรคปวกศีรษะให้ราชธิดา ทรงคม
ในยักนั้นเอง พระโรคก็เหือดหายทั้งปดทั้ง
ทุก ๆ คน พา กัน ประหลาดพิศวงใน ยาวีเศษ
ชานนมาก ครั้นแล้ว พระมหากษัตริย์ทรง
ถามไสยภิกขุว่ามาถึงพระนครแต่เมื่อไร และมา
ทำไม เมื่อให้ทรงฟังไสยภิกขุตอบแล้ว ก็มี
ความพอพระหฤทัยรักใคร่เป็นอันมาก จึง
รับสั่งให้มหาดเล็กรักห้อมสำหรับให้ ไสยภิกขุ
ไว้ภายในราชสำนัก และโปรดให้ มีพิธีการ
อภิเษกสมรสกับราชธิดา ทั้งได้ยก ราชสมบัติ
ให้ทั้งพระนคร เป็น ของ ขวัญใจ โอกาสสมรส
ตามทรมสั่งไว้แต่เดิมด้วย

ความจริงไสยภิกขุได้ครอบครองเต็มพระนคร
นั้นแทนพระมหากษัตริย์องค์เดิม ทั้งพระ
พระมหากษัตริย์ทรงพระชะรามาก และ ใครที่
จะลาออกจากราชสมบัติมาช้านานแล้ว

เมื่อไสยภิกขุได้เกียรติยศและความ รุ่งเรือง
เป็นดังนี้แล้ว ทำให้พลไปคิดถึงหญิงสาวผู้
ที่ประพฤติกดก้น เมื่อครั้งกระนั้น และ
ตั้งใจ เป็นนัก เป็นหนา ที่จะ ทำการ แค้นเค้นให้
จงได้ จึงได้เข้าไปเฝ้าพระมหากษัตริย์ผู้เป็น
พระสัสสุระ ขอประทานอนุญาตออกไปเที่ยว
นอกนคร และทูลขอพระราชอาญาสิทธิลงโทษ
แก่บรรดาผู้ร้าย ที่เจตนา ลอบลักเข้าของทรัพย์
สมบัติที่ตกตัวในระหว่างที่เฝ้าทางนั้น พระ
มหากษัตริย์ได้ โปรดประทาน พระ อนุญาตให้
ทุกประการตามที่ทูลขอ

ไสยภิกขุเริ่มเข้าของ เงินทอง เป็นอันมาก
ออกเฝ้าทางไปยังย่านหญิงสาวนั้น เมื่อได้พบ
หล่อนแล้ว จึงร้องทักขึ้นว่า “ยอกรัก ฉันเทียว
ตามหาหล่อนจนอ่อนใจ ทำไมหล่อนจึงสละ
ทิ้งฉันไว้เล่า นี่อาศัยด้วยขามพระเป็นเจ้า
คุ้มครองอยู่ มิฉะนั้นฉันก็คงไม่พบหล่อนอีก”

หญิงนั้นละล้าลักตอบว่า “ฉันประพฤ
ติเป็นยาปม ฉันรับว่าฉันใจเซลาเขายัญญา
อย่างสุดซึ้ง ขอท่านจงยกโทษให้แก่ฉันเถิด”
ครั้นแล้วจึงคิดในใจว่า “เราอดตายมา
๒ ครั้งแล้ว มาครั้งนี้เขาจะทำอะไรแก่เราอีก
ก็ไม่รู้”

คน วัน ๑ ขณะ เมื่อ เจ้าหล่อน หลับ สนิษ



บุญญะนันท์

มิถุน

ไสยก็จึงหยิบก้อนยาชะนิคมแล้วกลายเป็นฟ้า
ไถ้นั้นมาจ่อที่มุกหล่อ่น พลันร่วงเจ้าหล่อ่น
ก็กลาย เป็นฟ้า และร้อง เป็น เสียง ฟ้าไป ทันที
ไสยก็มีความยินดีเป็นอันมาก ที่ทำการแก้แค้น
เป็นผลสำเร็จ ครั้นแล้วจึงเอาบุญไช้ไปตามห้อง
ต่าง ๆ ตามคู้ และหยิบ ใ้พิขของวิเศษ ๕ อย่าง
รวมทั้งห้วนกันคนมาบริวาร และให้คนไช้
ผูกมัดรวมเป็นข้อ เกรียวกลัดในเช้าวันรุ่งขึ้น
พร้อมกัวยฟ้าตัวนั้นด้วย

ยายแก่เมื่อเห็นไสยก็เกรียวกลัดแต่เช้าตรู่
เช่นนั้น จึงถามว่า “ทำไมท่านจึงรีบกลัด
เล่า?”

ไสยก็ตอบว่า “นายของยายชะโมเงิน
ของฉินไปหมด และหนีไปเสียแล้ว ฉินจะอยู่
ทนต่อไปทำไมเล่า?”

ยายแก่พุดว่า “ไม่จริงกระมัง นาย
ของยายไม่เคยเป็นชะโมเงิน แต่ถ้าหากหล่อ่นจะ
ชะโมเงินจริงก็คงเป็นเพราะ ต้องการ จะสัฟยอก
เล่นเท่านั้น และไม่ใช่ข้าก็คงจะเอามากลัดคืนให้
อย่าเพื่อไปเลยท่าน เชื้อยายเถอะ เมื่อหล่อ่น
กลัดมาไม่เห็นท่าน หล่อ่นจะเคืองมากทีเดียว”

ไสยก็ตอบว่า “ฉินอยู่ต่อไปไม่ได้หรือ
ยาย ฉินไปละ ” ว่าแล้วไสยก็พาคนไช้
เกรียวกลัดออกไป จนเวลาใกล้เที่ยงจึงได้

กางกระโจมหยดพักเหนื่อยไ้ ต้นไม้ใหญ่ริม
ธารน้ำใส และบอกให้คนไช้ไปดักน้ำมา
ให้กิน

ขณะนั้นมีชาวบ้านพวกรุ่นพากันตะ โทน
ก็ออกมาว่า “อย่าเอาน้ำนั้นไปให้นายแก่กิน
ตรงนั้นเป็นแหล่งยาพิษ ไม่ว่าใคร กินแล้วจะ
ต้องตายทันที เกรียวไปเห็นธารน้ำลึกที่น้อย
น้ำตรงนั้นจึงจะกินได้” คนไช้ ที่ไปดักน้ำนั้น
ได้ทำตามคำทุกประการ

ด้วยสาเหตุที่ไม่รู้ว่าทำไม คน ไช้ นั้นจึงไป
ดักน้ำมาเกินกว่าควร ไสยก็จึงตวาดคนไช้
ว่า “ทำไมแกจึงไปนานนัก?”

คนไช้ตอบว่า “มีผู้มาเตือนว่าอย่ากินน้ำ
ตรงนั้น เพราะเป็นยาพิษ ข้าเจ้าจึงเกรียวไป
เห็นน้ำอีก เพราะเขาบอกว่าน้ำตรงนั้น
กินได้”

ไสยก็พุดว่า “แปลก แปลกมาก ไปหา
ชาวบ้านพวกรุ่น แล้วขอให้เขาอธิบายเหตุผล
ให้ฟังว่าทำไมน้ำนั้นจึงเป็นพิษ”

ชาวบ้านพวกรุ่นไม่มีใครตอบได้เกินกว่า
จะรู้เพียงว่าน้ำนั้นเป็นพิษอย่างเฉียว ไสยก็จึง
สั่งให้ชาวบ้านช่วยกันขุดลำธารนั้น แล้วเอาดิน
ถมบวรทุกหลัฟ้าที่กลายชาติกันนี้ไปทั้ง การ
กระทำนั้น ทำให้น้ำนั้น กลายเป็นวิสุทธิ หมดพิษ



พ.ศ. ๒๔๗๑

สองพี่น้อง

ชาวบ้านต่างแซ่ซ้องสาธุการอยู่ทั่วหน้า
ครั้นแล้วฟ้าจึงถามไฉนว่า “ทำไมท่าน
จึงให้ฉันทำงานต่างๆ เช่นนี้ ไม่เป็นการพอทีเลย
ที่จะลงโทษฉันให้เป็นสัตว์ และนำไปใช้เป็น
พาหนะบรรทมของ”

หยิบก้อนขวี่เคียนนั้นให้คม ฟากก็กลายเปน
หญิงสาวไปทันที
ครั้นแล้วหล่อนจึงถามว่า “ที่รักของ
ข้าพเจ้า ทำไม ท่าน จึง ทำ กับ ข้าพเจ้า รุนแรง
เช่นนั้น?”

ไฉนก็ไฉน นอกจากเกรง
ต่อไป จนบรรลุดังนครของ พระมหากษัตริย์ผู้เป็น
พระสัสสุระ กาลนั้นบ้านเมืองเป็นปกติ
สงบเรียบร้อย ทั้งน้ำดีด้วยความสุขุม
คัมภีร์ภาพที่ไฉนก็ปกครองมานั้น เป็นประมาณ
ไฉนก็มีความ ปลายปลั่งใจ เป็นดินฟ้า ที่คนตก
อยู่ใน ความ รุ่งเรือง เป็น ที่นิยม นยถิ์ของหมู่
พฤกษนิกร และมีความคิดจะให้พยานกลาย
ชาติเป็นหญิงสาวงามตามกำเนิดเดิมอีก จึง

ไฉนก็ตอบว่า “เพราะต้องการจะให้
ขบเรียนสอนหล่อนให้ รู้จักอำนาจของตน และ
ให้ รู้ว่าการชักชวนชักจูงกันนั้น ยังเกิดโทษ
เป็นอย่างไร มาเดี๋ยวนี้เห็นแล้วว่าหล่อนจะรู้
สำนึกก็ จึงกรุณาบอกโทษให้และจกที่สมควร
ให้อยู่ หล่อนต้องประสงคอะไรก็ขอให้บอก
จะให้เขารักหาให้ตามพอใจ”

แต่นั้นหญิงสาวก็เปลี่ยนไป ซื่อตรง รังรัก
รักก็ต่อไฉนก็สืบมา

ไฉนและสิดพบกัน

ไฉนก็ให้ พยายามทุกทาง ที่จะให้พสิด
น้องชาย ทั้งให้ส่งทูตไปทั่วทุกหนทุกแห่งเพื่อ
ไปเที่ยวตามหา โดยมิสัญญาว่าถ้าสำเร็จ
ประการใดแล้วจะมีรางวัลให้ถึงขนาด ยังเฝ้า
เป็นไซค่อนเหมาะอย่างหนึ่ง ที่ทูตได้ ไปถึง

นครที่สิดปกครองอยู่ และที่ระพยไฉนมี
ความเป็นไปดังนี้ คือ คนวัน ๑ ทูตนั้นได้ ไป
หาแม่หม้ายแก่คน ๑ ซึ่ง อยู่ในความ อุปถัมภ์
เลี้ยงดูของสิด

ทุกถามหญิงหม้ายนั้นว่า “ยายทำอะไร



บุญญนันท์

กิน?"

หญิงหม้ายตอบว่า "ยายแก่แล้ว ทำอะไรกินไม่ได้ พระเจ้าแผ่นดินท่านกรุณาและมีพระเดชพระคุณ ทรงอุปถัมภ์ฉันจนกระทั่งฉันแก่คนเจ็บคนจนทั่วพระนคร ถ้าไม่ได้พระกรุณาเช่นนี้พวกเราคงตายกันไปหลายคนแล้ว ขอให้ทรงพระเจริญยิ่ง ๆ ขึ้นไปเถิด"

ทูตจึงถามต่อไปว่า "พระเจ้าแผ่นดินของยายนั้นคือใครกัน? เป็นคนนครไหนหรือ? พระราชบิดา มารดา ของ พระ องค์ ประทับอยู่ที่ไหน?"

หญิงหม้ายเล่าว่า "ยายไม่รู้ แต่เขาพูดกันว่า พระองค์มาแต่เมืองไกล และพลัดกับพระเชษฐาจากกลางทาง พระองค์ได้สั่งทูตไปเที่ยวค้นหาพระเชษฐา และ พระราชบิดาหลายราย แต่ไม่พบผล"

ทูต "ฉันจะขอเฝ้าพระเจ้าแผ่นดินได้ไหม?"

หญิงหม้าย "ได้ซิ จะเป็นอะไรไป พระองค์ท่านไม่ถือองค์อย่างไร ใครจะเข้าเฝ้าเมื่อไรก็ได้"

มิถุน

กันนั้นเช้าวันรุ่งขึ้น ทูตจึงเข้าไปใน

พระราชวัง และขออนุญาตเข้าเฝ้า ฝ่ายกรมวังเข้าใจว่าทูตผู้นี้จะมีอะไรสำคัญ จึงนำเขาไปเฝ้าในพระราชฐานภายใน ครั้นเมื่อทูตเข้าเฝ้า ฉะเพาะพระพักตร์แล้ว จึงทูลว่า "สรวมชีพโสยิดพระเชษฐาของพระองค์ได้ไปรบกเกล้าฯ ให้ข้าพเจ้ามาเฝ้า เพื่อทูลถามทุกสิ่งสำหรับใส่ยิดนี้ พระเป็นเจ้าได้ประสาธน์ให้มิเก็บศึใหญ่ยิ่งครอบครองพระนครอันไพศาล แต่ทำไมทรงสละขายพระทัย เฝ้าอาวรณ์ถึงแก่พระองค์ทั้งกลางวันและกลางคืน"

เมื่อ สดิก ได้ ทรงสละ ประพฤติเหตุ เช่นนี้ ก็มีความพอพระทัยเป็นล้นพ้น จึงรีบสั่งให้เสนายักษ์ จักหาเครื่อง อุปโภคบริโภค ประทานแก่ทูตเป็นอันมาก ก็มิวายสั่งให้ครุฑมวิพล เจริททางไปเฝ้าพระเชษฐายังอีกพระนคร ๓ แห่ง คณะเสนายักษ์พากันทักทวนไว้ ทูลว่า เกลือกนครเล็ก ๆ ทั้งหลาย จะ พากัน แข่ง เมืองเป็นประโยชน์ ชน เพราะพระองค์เป็นพระมหากษัตริย์ที่ทรงไว้ซึ่งอำนาจ ชอบที่จะแจ้งเหตุเหล่านั้นไปให้พระเชษฐาทรงทราบ สดิกได้ทรงฟัง



พ.ศ. ๒๔๗๑

สองพี่น้อง

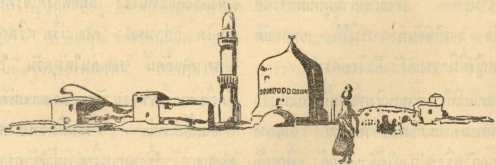
เช่นนั้น ชั้นแรกก็ไม่พอพระทัย แต่มาทรง ปฏิบัติกับแก่นครของไสยิกและของสือก และพิจารณาว่าคณะเสนาบดีก็มีไหวพริบก็อยู่ จึง คอยพระราชสาส์นให้สือกทำการรบ ซึ่งขัดกับทรงปฏิบัติตาม และรับสั่งให้ทูตนำราชสาส์น ราชสัตรูทางบ้านโน้น ส่วนไสยิกทำการรบไปทูลพระเชษฐาและขอประทานคอย กับราชสัตรูที่นั่น เพราะราชสัตรูทั้ง ๒ บ้านนี้

ทูลจึงเชิญพระราชสาส์น เกิรทาง กลับมา ต่างมั่งคั่งและคงอำนาจจะปราบปรามมาเฝ้าเจ้าชายของตน ไสยิกทรงทราบเช่นนั้น ก็ ข้างขอบเขตสาส์มา

ก็พระทัยเป็นอย่างยิ่ง ทั้งได้ทรงบำเหน็จ การปราบปรามครั้งนี้ได้เป็นผลแก่ไสยิก

ความชอบแก่ทุกคนนั้นเป็นอันมากด้วย และทรง และสือกตามใจงาน

วางโครง การ ปราบปราม มลรัฐต่าง ๆ ที่เป็น



เข้าวันหนึ่งข้าพเจ้าได้โทรศัพท์เรียกบริษัทถ่านหินใหญ่แห่งหนึ่ง เพื่อต่อว่าในการส่งถ่านหินช้ากว่าสัญญา ขณะที่ต่อได้ มีเสียงอันน่าฟังพูดว่า “กุตมอร์นิง ! นั้นบริษัทถ่านหิน สมิธ พุด” เสียงที่เพราะ และ “กุตมอร์นิง” ที่อ่อนหวานทำให้ข้าพเจ้าหายโกรธและเต็มใจที่จะยกโทษเรื่องการส่งถ่านหินช้า คติในเรื่องนี้คือ คนทำงานที่สำคัญคนหนึ่งในที่ทำการของท่าน คือ พนักงานโทรศัพท์

หลวงรัชฎาภิเศก

เมียกับแม่

โดย “อรุโณ”

สามที่งาน ต่อภรรยา ที่ซอຍย่น กระปอก
กระแปดหรือ คืบเขย หาเรื่องไม่เป็นเรื่อง มาดก
กล่าว ก็เพราะความรักความสงสารภรรยา
หรือว่าอภัยหนึ่ง ไม่อยากโต้แย้งขัดคออันจะ
เป็นการชักใจ ชักทางให้เกิดความแตกร้าง
ในความรัก โดยมากสามผู้นั้นมักจะนึก
เสียว่า การข่มขืนหาสาระมิได้ เป็นสมบัติ
ของหญิงที่มึนครอยครวแล้วโดยคง

แต่แปลก ! ท่านหญิงเหล่านั้นกลับเห็นว่า
สามที่ยอมงานต่อด้อยค่าของตน เป็นการ
หว่ากกลัวหรืออยู่ภายใต้อำนาจแล้ว มิฉะนั้น
ก็เข้าใจว่า “ฉันข่มขืนให้อยู่ในกำมือของฉันท
ได้ ผัวของฉันทเสมอด้วยลูกไก่ซึ่งฉันทจะขบ
ก็ตายจะคลายก็รอก” อันความคิดที่แปลกนี้
ควรจะถูกเป็นคุณสมบัติของ—

แม่ฉันท ศรีสกุลวงศ์ ภรรยาสาวของ
ร.อ.ท. รัตน ศรีสกุลวงศ์ ควรกล่าวอุปนิสัย
ประจำสันดานของเธอไว้ เพื่อสนับสนุน ความ

ประพฤติกิในเรื่อง “เมียกับแม่” ว่า เธอมี
คุณสมบัติในการ ข่มขืนไม่เป็นเรื่อง ซึ่ง ฟัง
แล้วว่าคาญหูจักเป็นเอก ถัดจากนั้นคือการ
ยอมส่งเสริมสาม ใช้ความหวานเป็นเหยื่อ
เกี่ยวปาก สรรดิ้อยความหรือย่นน้ำเป็นตัวจน
ผู้ฟังแล้วต้องเห็นจริง เสนอพ้องคุณรัตน จัก
เป็นไท กล่าวหาว่า คุณแม่ฉันท ศรีสกุลวงศ์
มารดาคุณรัตน ซอຍเล่นไฟทุกวัน ไม่ค่อย
คิดถึงความยากจน อันจะ นำมา แห่ง ความ
หายนะเบื้องหน้า ทั้งไม่มีความสงสารแก่
ลูกชาย ซึ่งอวยเฟื่องค่าน้ำเข้าตราครุฑว่า
ทำราชการเพื่อเห็นแก่เงินเกือน ๗๒๐ บาท
เงินที่นำไปถมในข่อนการพระนั้น นับจำนวนร้อย
ยี่นานวัน เงินที่เก็บสะสมไว้ ก็ถูกรการพระนั้น
เผาผลาญลูกหลานจนควรวลระน้อย ๗ ในที่สุด

ความจนจะเป็นเพื่อนคู่ยาก

ด้อยค่าที่เสนอแก่สามทงน แทนที่จะตรง
กับความจริง การกลับหยกขเมณลิดคาคักน



พ.ศ. ๒๔๗๑

เมื่อกับแม่

คนละรูป พอตัวกว้านขรรค์ไถบ้าน แม่เม้ย
วัยจักแจ่งแต่งกายอย่างงามเก้ หัวกระเฝ้า
ว่างแถมเงิน แสงคนมาอยู่ที่นอนการพระนันท
ทั้งแม่แล้วให้ จักการ ขะทางบ้าน พร้อม ทั้งหา
เข้าปลาทออาหารเป็นนิตยกาล พอตกเย็นใกล้
สามจะกลับ ก็เตรียมตัวมารับหน้าแล้ว วย
จักแจ่งกระวักเข้าทำการเรือนร่วมกัยแม่แล้ว
ตอนค่ำเวลาใกล้จะเข้านอน ก็นั่งรอเลาะหยอก
กันเล่น แล้วในที่สุดก็ขึ้นเรื่องขึ้นปรักปรำ
แม่แล้วต่าง ๆ นา ๆ ซึ่งคุณรัตนเองก็พระอกพระอม
กลืนไม่เข้าคายไม่ออก หันไปทางโน้นก็แม่
หันมาทางนี้แม่เม้ย ไม่ทราบจะรักสินให้ได้คชา
ลงไปไต่ ว่า ฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดเป็นผู้ผิด ตาม
ทางสันนิษฐานของคุณรัตน เธอเห็นว่าการ
เสนอของของแม่ผดทุก ๆ คราวนี้ น่าจะเป็น
ด้วยความเกลียดชัง หรือโลภมากไม่อยากให้
แม่แล้วมาอยู่ร่วมกันร่วมนอนกัยเธออีกอาจเป็นไปได้
นั่นเป็นข้อหนึ่ง ส่วนข้อสอง เงินทองเวลานัก
ผิดแค่นิดเท่าทน เกือบว่าจะไม่พอเคียนหนึ่ง ๆ
สองข้ออันสนับสนุนให้คุณรัตนเกิดความเชื่อถือ
ขึ้นมาก

เงินที่ค่าฉนวนหักกลับกันตาม ขัญชีรายรับ
รายจ่ายสำหรับเดือนหนึ่ง ๆ เมื่อหักแล้วยังคง
เหลือไว้เป็นทุนข้างหน้าเพื่อยามจากแคลนหรือ

ช่วยใช้ แค่นี้ก็หาตรงกับบุญชั้ทกระยะประมาณ
ไว้ไม่ คุณรัตนสงสัยว่า รายจ่ายในทางการ
พระนันทมีส่วนผสมด้วย หากเดือนใดวันใด
เกิดตำรวจเงินจริงขึ้น เดือนนั้นวันนั้นน่ากลัว
จะสืบพะยานและจับความจริงได้

“คุณพระ—ทุกวันนี้ของข้าใจเหลือเกิน”
เสียงทักให้แสนโศกของแม่ผด ก็ได้แสดงความ
ที่ไม่จริงแก่คุณรัตน ในห้องนอนก่อนร่วมเตียง
ครั้นแล้ว น้ำตา ที่กลั่งขย ก็ย่อยหยาก ออกมา
เป็นทาง “น้องผดทนอยู่ได้ ก็เพื่อเห็นแก่คุณพ
ส่วนคุณแม่ น้องขอแฉลงความสัติย์จริงว่า
น้องไม่ยากอยู่ร่วมกับท่าน เพราะท่านชอบ
ทำโน่นกะทอนั้น ว่าเสียตีสันอย่างต่าง ๆ นา ๆ
สารพัด จักสรร เอา คำ หยาบ ขำ มา ว่า
เปรี้ยบเปรย คุณพขา—ออกลูกสะโล่เป็นอย่างดี
แหละคะ ยามกินก็ต้องปนกับน้ำตาเกือบไม่เว้น
กะละมื่อ โอ!-----”

คุณรัตนแสนระแค้นคนในเมื่อได้ฟังคำพ้อง
และเสียงสอกลอน คร่ำครวญอยู่ไปมา ซึ่งกแต่
เล่น ๆ ก็ควรนำสมเพชหรือเห็นอก แตะเมื่อ
พิณพิเคราะห์ห่มองค์ให้ ซึ่ง น่าจะใช้ ไม่กะพด
เป็นเครื่องปลอญยอน

“ทำอะไรได้เล่าน้องเอ๋ย! ถึงชั่วก็
ท่านก็ยังเป็นแม่ยังเกิดเกล้าของพ” คุณรัตน



อรุโณ

มิกุล

ว่าคล้ายจะให้แม่ผมเห็นออกข้าง ในที่สุด
อะไร ไม่ก็ เลิกไป กว่า การ ปลอม ประ โถม เมีย
ที่รัก — เมียที่ ทอเซาขบขันตาเหมือนคนกะทิ
“เฮาเออะ ! พี่จะจัดการให้ท่านไปเข้าห้องแถว
แยกย้ายเสียคนละบ้าน นื่องเห็นเป็นอย่างไรว
บ้าง ?”

“โอ ! แล้วคุณพี่ไม่ส่งสารบ้างหรือ ?”
หล่อนพูดเหมือนวิชา ทักตัญญูต่อพ่อแม่ “ถึง
อย่างไรท่านก็ยังเป็นแม่ของคุณพระคะ ไซ้ !
น้องทำไปไม่ได้”

“ถ้ามันเป็นดังนี้ ทำไมน้องจึงชอบฟัง
พี่ว่า แม่แถมความประพฤติไม่ดี”

“โอ ! เป็นความจริงก็นั่นแหละคุณพี่ นื่อง
รักคุณพี่จริงจริง นื่องจึงรักเตือนเพื่อสะกิดใจ
ให้คุณพี่รู้ตัวเท่านั้น นื่องหาใช่ปรักปรำ
คุณแม่ไม่”

“เพื่อจะสกัดความรำคาญสำหรับน้อง พรุ่ง
นี้เช้าพี่จะอันวอนให้ ท่านไปอยู่เสียคนละทาง
แล้ว ถึงเกือบน ก็นำเงินไปส่งท่าน รว ๕๐ บาท
นื่องเห็นเป็นอย่างไรเล่า ?”

“แล้วเหลือ ๑๐ บาท เราสองคนจะพอใช้
หรือคะ ?”

“พอซี—เข็มน ู๋ ง่ายกันหน่อย ว่าแต่
นื่องเออะชอบจ่ายเสียล่ำม่อยๆ แล้วชอบบคุลคร

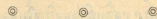
ข้อย ๆ ชอบซื้อของไม่เป็นเรื่อง เป็นราวข้อย ๆ
เจ้าพวกนี้ ควรคุณภาพ ออกเสียจาก ตำแหน่ง
สมุหบัญชีบ้าง ทวงว่าคงพอ แล้วเก็บหนี้บ้าง
ก็จะไป ชนเงินเกือนอีก ๓๐ บาทก็ใหม่แล้ว แต่
เงินส่วนนี้ก็ต้องเพิ่มให้แม่ แถอีก ๕ บาทเป็น
๕๕ บาท”

“ก็—ก็คะ แต่เราทั้งสองจะลำบากมาก
นะคะ” หล่อนประซัดให้กวนไม่พอใจใน
ความเห็นคุณพระนั้น

“ไอ้—ไอ้—ส่งสารแม่พี่บ้างซิ ท่านแก่แล้ว
จะไปทำมาหากินที่ไหน เรายิ่งหนุ่ม ๆ สาว ๆ
คงมีเวลาพอ”

“พอ—พอ อัยพอ—แล้วแต่ความพอใจของ
คุณพี่เถิดค่ะ”

“อัย—อัย ผู้หญิงละเขาว่างอนอกแฉก
อย่างนี้ละหนา มาน ! ทำขวัญเสียหน่อยเออะ
งอนจนน่ารักแล้ว”



พรุ่งเช้าต่างวัยประธานอาหารเสร็จ แล้ว
คุณพระนั้น เรียก มารดา กับ ภรรยา มา นั่ง ชมนม
พร้อมกัน คุณพระนั้นว่า

“แม่เจ้าแม่—ฉันจะหาห้องเช่าให้แม่อยู่แต่
ลำพังเขาไหม ?” ถ้าจะสังเกตท่อนวาท
คุณพระนั้น ชักออกจะเสียดใจเรอ ๆ อยู่สักหน่อย



พ.ศ. ๒๔๗๑

เมื่อกับแม่

“แล้วฉันจะให้แม่ใช้ก่อนละ ๕๐ บาทพอรุ่งขึ้น
อีกเดือน เพิ่มอีก ๕ บาท ค่ะไหมแม่—แม่ไป
แล้ว ฉันจะหมั่นไปเยี่ยมเสมอ”

“สัปดาห์ที่แล้วลูกเออะ! เมื่อลูกจะให้แม่ไป
เยี่ยมตอน แม่ก็ต้องไป แม่รู้ตัวเหมือนกัน
เพราะเจ้าหมักผักก็ทำอะไรไม่ได้” ท่านพูดแล้ว
น้ำตาที่ไหลลงอาบหน้า หันมาทักลูกชายสักสวาท
พลางก็ยกเพิ่มความรักความสงสาร “ไม่เป็นไร
แม่จะไปหาห้องเช่าอยู่เอง แล้วแม่จะมา
เที่ยวบ้าง”

แม่ มณี เห็น เหตุ อันน่าปริวิตกเช่นนั้น
แทนที่จะนึกถึงเวชหรืออ้ายตาม เชือกกล้วย
ยีนคิยมออยู่แต่ภายในหน้า ภายนอกทำอาการ
เศร้าโศก ครั้นแล้วเสสรพพว่า “โอ!
คุณแม่ไปอยู่คนเดียว แล้วใครจะหาก็เข้า
กับปลาให้รับประทานเล่า เวลาเจ็บไข้ ลูกอยู่
ทำงานจะไม่รู้เรื่องราวอะไร”

“ช่างเออะ แม่ทนหัว แม่จะอยู่นานนี้กับ
ลูกฉันด้วย——” ท่านว่า แต่ภายในใจ
แสนจะหมั่นไส้และขุ่นแค้น แต่สู้สักทักมันไว้
“ฉันไปแล้ว ก็ขอให้แม่อย่าคำตักฉันก็แล้วกัน
และ——”

แม่มณีกับลูกสะใภ้ ซ่อนตาขาวคือนเป็นวง
ก้วยกันทั้งคู่

คุณรัตน ซึ่งตกประ โยค ก่อเรื่อง เสียก่อน
แล้วเงินส่งให้ตามจำนวน “เจ้าแม่ ๕๐ บาท
เก็บไว้ก่อน”

เมื่อสนทนาดังเรื่องต่าง ๆ กันแล้ว พอ
ได้เวลาพักก็แข็งแรงไปทำงาน พร้อมทั้งพยายาม
หาห้องเช่าให้มาราคาด้วย

จำเนียรกาลสืบมา—ตั้งแต่มาราคาคุณรัตน
แยกย้ายไปอยู่คนละบ้านแล้ว ฝ่ายทาง
ครอบครัวคุณรัตน เวลานความคึกคักกัน
หายบรรดาลังกลานเข้ามา ด้วยว่าแม่มณีเล่น
แต่ไพ่ต่างก็วัตร อาหารบางเวลาต้องขอยืม
ภักดาการต่าง ๆ เป็นส่วรับ บ้านเรือนรกรุงรัง
ไม่เป็นระเบียบเรียบร้อย เหมือนเมื่อครั้งมาราคา
คุณรัตนอยู่ เงินเดือนที่ได้รับมาก็ถูกแจกจ่าย
ให้แก่เจ้าหนี้ การพบนั่น ซึ่ง มาเปลี่ยน คำน้า
ล้างเท้าไม่เว้นแต่ละวัน ส่วนเงินที่กะให้มาราคา
๕๐ บาท ก็เป็นอันลิดลาคาได้รับเต็มข้างหย่อนบ้าง

เสมอ แต่หย่อนมากที่สุด ทั้งสองครอบครัว
ต่างอดมือ กินมือ แบ่ง ความ ทุกข์สุข เท่ากัน
คำน้อยคุณรัตน ก็มีเคยปรึกษาพูดให้มัยซ้ำไ
ชมกลั่นหวานกลั่น กลั่นด้วยความสะดวกสะเอียน
บางเวลาก็ต้องกลั่นน้ำตาต่างแฉ่งจิก สังเวช
เอ๊ย! น้ำใจฝ่ายสมทนกระเดือกเข้าไปพิมพิแบบ
อย่างพระ โพธิสัตว์ เพื่อดูเห็นแก่ภริยา อุดล้าที่



อู โน

มิกุน

พวกมันพากันยกเกวียนไปเสีย ย่อมยังผล
กรรมตามมาสนองกัวยประการฉะนี้!

คืนวันเสาร์ คุณรัตนนังอยู่ที่ชานระเียบง
เรือน ก็คิดถึงความเป็นไปในชีวิตต่าง ๆ นานา ๆ
ก็นำคาทหายากไหลลงมาครึ่งหนึ่ง สิ้นหน้า
ซึกสติกเหี่ยวแห้งแสงแววแห่งความทุกข์โศก
มีรูปร่าง คำวนันแม่ผัวไม่อยู่ เพราะไป
ละครเรื่อง “น้ำใจผัว” เสาร์ตอน “รักเมีย”
อาทิพย์ “เสียแม่” ฉลวยบรรเทอของทศน ทง
ให้คุณรัตนนังหายคนเดียว!

แสงจันทร์ ในวันขึ้น ๑๕ ค่ำ กระจายรัสมิ
สีเงินยวง พราวพราวในกลางอากาศส่องแสง
ลอคเข้า มากลาง ชานเรือน ที่ คุณรัตนนังอยู่
ธรรมชาติที่น่าเพลิดเพลิน คุณรัตนนังไม่เห็น
ท้องค้วย ความทุกข์เป็นเพื่อนค้ายากของเธอ
ท่างหาก พอสักครู่ใหญ่คุณรัตนนังเดินเข้าไป
ในห้อง พยายามเอาจดหมายฉบับหนึ่งซึ่งลืมลิก
อ่านแต่เมื่อตอนกลางวัน ออกมาจากกระเป๋
แล้วคงไปนั่งที่โต๊ะ ลิกของเธอลงอ่าน ความ
ในจดหมายบรรยายว่า:—

ห้องแถวที่ ๒๒๕๕ ถนนพระราม ๖

วันที่ ๒๖ ตุลาคม พ.ศ. ๒๔๗๓

รัตนัน ลูกรักของแม่
หมั่นลิกไม่ค้อยมาเยี่ยมแม่อย่างเลย แม่

อาหว่าลูกมีทุกข์มาก ถึงเมียและแม่—ลูกรัก
ของแม่! ค่อยไปลิกไม่ต้องมาหาแม่ก็ได้
เพราะแม่ตายแล้ว ตายเพราะเรื่องลูก ลูก
อย่าเพ้อร้องให้ ฟังแม่เล่าความจริงเสียก่อน
พร้อมทั้งแม่จะสั่งเสียด้วย แม่จะถือเอาจดหมาย
เป็นสมัยคัมมอยต่างมฤตกแก่ลูก เมื่อลูกอ่าน
จบแล้ว ก็จงเก็บจดหมายฉบับต่างตัวแม่ไว้
เพื่อเป็นสักขีพยานในเรื่องของลูก

ลูกรักของแม่ เมียของลูกคือนางมารร้าย
หรือตัว ฉิบหายวายวอด ของลูก ซึ่งบ่ซำยักกว่า
แม่นัก แม่จะบอกความจริงตามทริมาและเห็น
แก่ตาเองให้ลูกฟัง นางถือเอาการพนันเหมือน
อาหารประจำวัน ทำลายล้างผลาญสมบัติ
ของลูกเสียจนสิ้นตัว ลูกไม่รู้ กลัวเข้าใจว่า
แม่คือนางมาร เพราะนางเสนอยรักปว่าแม่
และในที่สุดลูกก็ต้องจักแฉงโยกย้ายแม่เสียเพื่อ
เห็นแก่คำพ้องของนาง สิ่งที่เป็นไปแล้วแม่
ขอให้เสียให้ เพราะเป็นความเข้าใจผิดของลูก

“กูซำงให้กัทาง กุนางให้กัแม่” นี่เป็น
ความจริง ก่อนจะได้ร่วมสมรสกัน แม่ได้
บอกลูกแล้วมิใช่หรือว่า นางเคยเป็นคนไม่
มาครึ่งหนึ่ง สืบสวนความจริงได้ว่า บิดา
มารดาของ นาง มีอาชีพใน การพนันเป็น พน
เมื่อเป็นดังนี้ “กุนางให้กัแม่” ก็เป็นความจริง



พ.ศ. ๒๔๙๑

เมื่อก่อน

เปล่า! ลูกไม่เชื่อแม่ ความรักทำให้ลูกตายออก
หมด ยืนทรพัสต์ยืนตีสันไสวแล้วแต่
เพียงเล็กน้อย ก็หายวายวอดด้วยอำนาจ
มือนางจนหมดสิ้น มีหน้างไม่พอ ข้าเป็น
หนเขาเป็นพรวนอกด้วย ครั้นตายออกก็คงจะ
หายแล้ว หรือตาย! ลูกคงทรายจากแม่
เสียเลย

ความที่แม่ยอมเป็นความจริง ทาให้
เจตนาจะขายความร้ายให้แก่นางไม่ “หญิงที่
จะฆ่าเจ้าไม่ได้ก็ คือ แม่ ของ เจ้า คนเดียว”
“ความรัก ทำให้เจ้าตายออก” — “ตกเหว
ตกไม้ก็ตองขาด ตกแม่ยอมไม่ขาด” — “เมีย
มีอำนาจเหนือแม่ด้วยลูกเป็นกบฏ” — “อะไร
สีย ครึ่งไม่เท่าไฟไหม้ หิ้ง คราว และ ไฟไหม้
สียคราวไม่เท่าเสียการพระนันทน์” และ
“คนอาวหรือคนพิศสัตว์ มาครจะเจียรั่วทั่ว
สรรพางคกยากก็ ไม่มีอินทรีหาเท่าคนปาก
ของหญิง ซึ่งปลิ้นปล้อนลงชาย” ความตาย
เป็นของเที่ยงธรรมสำหรับแม่แล้ว แม่ไม่มี
ความคิดที่จะให้ผู้อื่นตรอก คำพูด ของแม่
ต่อไป แม่ขอสาธุและลูกไม่ต้องมาเยี่ยมแม่
ออก เพราะศพของแม่อยู่ โรงพยาบาลเรย์รีย
แม่แล้วลูกรัก ลูกจะอยู่เป็นสุขเด็ก”

จากแม่ที่รัก

วัน ศุกร์สวด

พออ่านจบ น้ำตา ก็ไหลพราก ออกมาด้วย
ความเสียใจ ซาลใน มารดา ผู้ยัง เกิด เกล้า
เวรกรรมอันไรมาสนองเธอเล่าหนอ? เสียทรพัสต์
จนสิ้นเนื้อประดาตัวแล้วยังเสียแม่ที่รัก โช้เอ๋ย!
ก่อน ชีพ จะ คบ ก็มิ ได้ เห็น น้ำ ใจ แม่ ลูก กัน
ครั้นจะตามไปศพทราศศพ ก็สายเสียแล้ว
เพราะ เจตนาได้ ล่วงเลยมาจนถึง ๗ วันรวม
เข้าวัน

ทำอย่างไร? ความจริงปรากฏ ความจริง
เป็นองค์พระยานแน่นอน

“โอ! แม่เมื่อน้องประพิศประหารพิศโดย
ทางอ้อมแท้ๆ”

เป็นคำรำพึง แล้วก็นั่งร้องไห้คร่ำครวญ
ทูลหาถึงมารดา ภาพแม่กับเมียเมื่อดอกกาล
คุณรัตนหทัยคานักโคกทุกขยาท และทุก
ลักษณะการ รำพึงพลางส่ายนาคาห์หลัง
ย้อยออกมาเหมือนไม่รู้ทุกข์

“เมื่อก่อน ลูกเห็นเมื่อก่อนว่าแม่ โอ!
แม่เจ้า—ความรักทำให้ลูกตายออก ลูกของแม่
แล้ว ก่อนไปลูกจะต้องถึงความอภัย ลูกจะ
ไปขอพึ่งพาศักดิ์พิน้องที่ไหนกัน แม่ตาย
เหมือนแขนขาขาดขาด แม่จำแม่—ลูก อยู่ใน
กรงต่อไปไม่ได้แล้ว ความข้านอกที่เวรเวร
จะเป็นเรือนอาศัยอย่างดีของลูก แม่เมื่อนั้น



อรุโณ

มิถุน

เชิญคุณครให้เต็มตาเถอะ พี่จะต้องลาห้อง
ไปในวันนั้น — คืนแห่งมหาวิโยค ของพี่
แต่เป็นคนทนความบรรเทงมาสู่น้อง พี่
ไปแล้วจะไม่กลับ พี่จะยกถอนแนวป่าสิงขรเป็น
รมณีสถานของพี่ พลาถ้องแล้ว เพราะสัน
ขัฏฐูรามาความอลังขันธ์ในคราวนี้ โช้เอ๊ย!
มัจฉาราช ช่างกว่าที่ชีวิตกวนน้อยของแม่เรา
ไปได้ โดย ปราศจาก ความ สงสาร ที่จะให้เรา
เห็นน้ำใจแม่เรา เป็นอกท่านเหมือนเราบ้าง
ท่านจะมีควมเสียใจอาตมิรักเพียงไร ทางที่
ท่านควรจงชีวิตเราผู้ซึ่งเป็นลูกให้ภัยคามไปด้วย
จะมีดีกว่าที่ จะต้องทรมานให้เราก็ม แต่ความ
ทุกขระทมหรือ? จันทร์เจ้าเอ๊ย! จงเป็น
องค์พยานเห็นความแสนแค้น ของข้าน้อย
ด้วยเถอะ ข้าน้อยผู้มีกรรมจะขอลาเมียทริภัก
และลาจันทร์เจ้าของข้าน้อย จันทร์เจ้ากับ
ข้าน้อยจะไคพยกัน แต่เมียทริภักกับข้าน้อย
คงโคจรไปคนละทิศละทางแน่แล้ว”

คุณรัตนศักดิ์สินใจแน่ ว่าจะต้องหนีเมีย
วิโยคไปเสียในวันนั้น — หนีความ แร้นแค้น
อย่างแสนจะซ้ำใจ และเห็น เงินเกียน ๓๐๐ บาท
ด้วย การจะเป็นไปอย่างไร คือไปนี้ไม่เป็น
ขัฏฐูรามาของรัตนศักดิ์ อีก เมื่อแน่วแนใจโดย

ไม่รักห่วงใยทางใดทางหนึ่งแล้ว คุณรัตน
ก็เกรทรวงกายเข้าไปหีบกระเป๋านั้น จักแจะ
บรรจุเสื้อผ้า และสิ่งของ ที่จะนำไปใช้ ใน การ
เกิรทางเรียบร้อยแล้ว ก็ตรงไปทู่โตะ เขียน
จดหมายทิ้งไว้ ให้เมียทริภักเมื่อกลับมา ความ
ในจดหมายเป็นคำวิญญูกรรมทวิภักและหัวนงว่า:—

วันที่ ๒ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๔๗๐

เมียทริภัก

เงินเกียน สำหรับเกียนนี้ เป็นของฉันทน์ หมก
ฉันทน์จะไม่อยู่แล้ว เรื่องเป็นไปอย่างไร เธอ
เอาไว้รักษาหลัง ขอเธอจงกลับไปด้วยบ้านเดิม
เถิก สิ่งของเล็กน้อยเป็นสมบัติของเธอ เธอ
กับฉันทน์หากคู่ผัวคู่เมียกันแต่คนวันนั้น ฉันทน์
เธอละ

จากผัวของเธอซึ่งมีกรรม

รัตน

แล้วฉันทน์ของทิ้งไว้บน โตะ

กระวีระวาจนจับหน้าฉันทน์หลัง สาระวนอยู่
ในย่านเปล่านั้น พอเสร็จเรียบร้อยทุกสิ่งแล้ว
ก็ทอดเท้าออกจากย่านในคืนวันนั้น พร้อมด้วย
น้ำตาตกคอดก เวียนวน อยู่ณอกย่าน ด้วยความ
อาลัยรักจนเป็นเวลานาน จึงไคนี้ราศีร้าง
ห่างเมียเสียแต่คนวันนั้น

จบแล้ว

วีระบุรุษเทวโยนก

๒๒

กัณฐคาล

ต่อ สมัย พุทธกาล ลง มา สองร้อยสิบ ปี
กษัตริย์ ในทวีปยุโรป ที่ชาวอาเซียร์รัก พระนาม
คักคคือ พระเจ้าอาเล็กซานเดอร์ มหาราช แห่ง
ประเทศกรีก โดยเหตุเป็นกษัตริย์ชาวยุโรป
พระองค์หนึ่ง ที่มีพระเดชานุภาพมาก ปราย
แคว้นต่าง ๆ ในทวีปเอเชียทางทิศตะวันตกจน
ถึงมีชนิคมประเทศ นำชนบดินทร์นิยมและ
วิชาต่าง ๆ จากอิทธิพลของประเทศ มาเผยแพร่
แก่ให้ชาวประเทศเหล่านั้น ๆ สู่ความเจริญ.

ก่อนจะกล่าวถึงพระเจ้าอาเล็กซานเดอร์ ขอ
กล่าวถึงพระเจ้าฟิลิปแห่งประเทศเมสโดเนีย ผู้
เป็นพระราชบิดาพระเจ้าอาเล็กซานเดอร์ เพราะ
มีเรื่องราวควรรวบรวมอยู่บ้าง ประเทศเมสโดเนีย
เป็น แคว้น อยู่ เหนือ ประเทศกรีก สมัยนั้น
ประเทศกรีก แยก ออก เป็น หลาย แคว้น ต่าง

ปกครองกันโดยอิสระ และ มีความ เจริญ
รุ่งเรืองมาก เพราะฉะนั้นชาติกรีก จึงเป็น
ชาติเมสโดเนียซึ่งมีความเจริญน้อยกว่าเป็น
ชาติป่าเถื่อน แท้จริงพระเจ้าฟิลิปเป็นกษัตริย์
ผู้ทรง ใจ ซึ่งความกล้าหาญและบากบั่นมาก แต่
ไม่มีใครคอยกล่าวถึงนัก โดยมากมักข้ามไป
กล่าว ถึงพระเจ้าอาเล็กซานเดอร์เสีย ความ
จริงพระเจ้าฟิลิป นำเกียรติศักดิ์ มาให้ แก่ ชาว
กรีกไม่น้อย ทั้งได้สร้างปาถาลังและอำนาจ
เป็นมรดกไว้ให้พระราชบุตรสืบต่อมา พระ
เจ้าฟิลิปได้กวาดล้างโคเทิลลอมปราชน้อย เป็น สหาย
ช่วยแนะนำกิจการบ้าน เมือง และเป็นบรมครู
สั่งสอนพระเจ้าอาเล็กซานเดอร์ เมื่อยังทรงพระ
เยาว์.

ตามในบรรพที่ ๓ ชื่อความ ของ คิโมส เดนิส



ชาวกรีก กล่าววิเคียน พระเจ้าฟิลิป ว่าเป็นชาว
 ข่านเคอนครีย ^๕เสวนำจันชา เป็นเมืองนิกย
 ที่มิโมเดนิสกล่าวเช่นนั้น ไม่มีความจริง เพราะ
 มิโมเดนิสซึ่งเป็นผู้มิโหวาทดเคียม เป็นคน
 รักชาติเกลียดชัง พระเจ้าฟิลิป ที่ยก มาตีเอา
 ประเทศกรีกได้ จึงกล่าวเช่นนั้น เพื่อชักนำชาว
 กรีกให้เกลียดชังหวังให้แตกสามัคคีระหว่าง
 ชาวกรีกกับชาวเมดิโคเนีย แต่ความจริง
 พระเจ้าฟิลิปเคยได้รับความศึกษาจากชาวกรีก
 มามาก ถึงปรากฏหลักฐานลายพระราชหัตถ์
 ที่ทรงไว้.

พระเจ้าฟิลิปได้ เป็น กษัตริย์ ครอง ประเทศ
 เมดิโคเนีย เมื่อ พ.ศ. ๓๘๔ ประเทศเมดิ
 โคเนียไม่มีเมืองท่าชายทะเล อาณาเขตคร่อม
 ล้อมไปด้วยแคว้นต่าง ๆ เวลานั้น พลเมือง
 ไม่รู้จักการหัตถกรรม เป็นคนขยันนอกเลี้ยง
 ปลัสัตว์ทำการเพาะปลูกเล็กน้อย ภาษาคำ
 พูดคล้าย ชาวกรีก แต่เพี้ยนเจือไปทาง ซาคี
 นอร์ ทีก (ชาวโยโรโยราดอนเหนือ)

พระเจ้าฟิลิป ได้ ทรง สถาปนา แคว้น เล็ก
 ขยายขึ้นเป็นประเทศ อาศัยกำลังทหาร เป็น
 ปฐม ก่อนสิ้นพระชนม์ ได้ขยายอาณาเขต
 ถ้าเขตประเทศกรีกตอนเหนือเข้าไป เพื่อ
 ไปถึงกำลังแก่พระราชบุตรยั้งแล้ว พระเจ้า

ฟิลิปได้ทรงเพาณิสสัยพระเจ้าอาเล็กซานเดอร์
 ให้ทรงเป็นนิกษ แต่ยั้งยาว เมื่อ พระชนม
 ใต้ ๑๖ ปี ชำนาญทางยทววิธอย่างใหม่ ทรง
 เป็นผู้บังคับกองทหารมาที่ค่ายดคาโรเนีย เมื่อ
 มีการ สอนสนาม ได้รับ พระราชดำรัส ชมเชย
 รากพระราชบิดามาก .

ถ้าใครที่สนใจ อ่านเรื่องการสงคราม ของ
 พระเจ้าอาเล็กซานเดอร์มหาราช จะทราบได้
 ว่า วิธ ีการ กองทัพได้เปลี่ยนแปลงไป ตาม
 สมัย เหตุการณ์ ผิด กันครั้ง พระเจ้าฟิลิป หลาย
 อย่าง กองทัพของพระเจ้าฟิลิปมีพลเกินเท่า
 มาก กว่าเหล่าอื่น กองทัพ ของ พระเจ้า
 อาเล็กซานเดอร์ ใช้ ทหารม้า เป็นกำลัง .

ชาวกรีกแคว้นเฮเดเนสและชาวกรีกแคว้น
 สปาร์ตา เรียกชาวเมดิโคเนียว่า ซาคี
 ยาร์ ยเรียนชาวต่างประเทศ ซึ่งหมายความว่า
 ชาวข่านเคอน พระเจ้าฟิลิปเคยรับสั่งว่า ‘พวก
 กรีกเรียกพวกเราว่าชาวข่านเคอนข้างเขา แต่
 พวกเราไม่เคยเป็นทาสใคร.’

พระเจ้าฟิลิป ทรงจัดการทหาร อย่าง แยก
 ซาคิสเมเรียน ซึ่งเป็น ซาคีโยราดอน อยู่ใน
 อาเซียน้อย แต่ในสมัยพระเจ้าฟิลิปสุญซาคี
 เสียแล้ว รูปกระบวนทัพอย่างฟาลังส์ คือ
 รูปสี่เหลี่ยม กองเสี้ยมและสรรพาวุธอยู่กลาง



วีระบุรุษแห่งโยนิก

พ.ศ. ๒๔๗๑

แถวหน้าพลโล่^๑ และ หอกกำ^๒สั้น ดึกแถว
หน้าพลถือหอกกำยาว แถวที่สาม พลชน^๓
ต่อ มา เป็น พลชน^๔ขีม้า สมัย พระเจ้าอาเล็ก
ซานเคอร์มหาราช พลชน^๕ขีม้าไปยืนจับเป็น
พลขวางกั้นศิวารวมกับพลชน^๖เคิร์เท้า^๗ เพิ่ม
พลขีม้า ถือหอกยาว อยู่ทาง^๘ มืด สอง ข้าง ของ
พลังส์^๙ สำหรับโจมตี^{๑๐}ของข้าศึก.

ท่านผู้อ่านพงศาวดารศึกคำรบทั้งหลาย
คงระลึกได้ว่า^๑ นำมาใช้กันเมื่อครั้งสมัยชาว
อัสซีเรียน ได้^๒ศึกใช้^๓ ชนเป็นคราวแรก ใช้^๔
สำหรับลากรถศึก จนเมื่อสมัยชาวลิเคียน^๕
ต่อสู้ กับ พระเจ้าไซรัส พระเจ้ากรุงเปอร์เซีย ก็
ยังคงใช้ม้าลากรถอยู่ ต่อเมื่อสมัยพระเจ้า
ฟีลิป^๖ จึงใช้^๗ เป็นพาหนะ สำหรับขับ^๘ ศึกชน^๙
เป็นเหล่าหนึ่งสำหรับช่วยพลเคิร์เท้า.

เมื่อพระเจ้าฟีลิปมาถึงพลมากชน^๑ ครัง^๒
แรกได้^๓ยกพลไปปราบ ชาว แคว้นอิลลิเรีย ทาง
ตะวันตกมาเป็นเมืองขึ้นก่อน แล้ว^๔ยกพลไป
ทางทิศตะวันออกจนถึงแคว้นริมแม่น้ำคานูบ^๕ จึง
แผ่^๖อาณาเขต^๗ ลงไป ทางใต้ จนถึง^๘ช่องแคบ
เฮลเลสปอนต์ (ช่องแคบคานาล) ยึด^๙เมือง
อิม^{๑๐}ฟิโลส ซึ่ง^{๑๑}เป็นเมืองมี^{๑๒}แร่ทองคำ^{๑๓} สู้รบ
กับชาวแคว้นเกรตหลายคราว ขยาย^{๑๔}ข้าม^{๑๕}
ลำน้ำคานูบ ออกไปอีกไม่ได้ จึง^{๑๖}ย่น^{๑๗}ลงไปทาง

ได้^๑เวลานั้นแคว้นต่าง ๆ ใน ประเทศกรีก
ได้^๒รับความขมขื่น^๓ด้วย การสงคราม กับ ชาว
อิหร่าน^๔ ก็^๕ทั้งภายหลัง^๖ก็ทำสงครามกันเอง.

เมื่อพระเจ้าฟีลิปยกพลไปถึง^๑ ชาวกรีกและ
อิหร่าน^๒ กลับรวม^๓ช่วยกันต่อสู้^๔อยู่ เป็นเวลานาน
พ.ศ. ๒๐๕ การ^๑รบ^๒ที่^๓ค่ายลาคาโรเนีย ชาว
เอเธนส์และสัมพันธมิตร^๔ จึงได้ยอมแพ้^๕ให้^๖ชาว
อิหร่านจากประเทศกรีก^๗ เวลานั้นพระชนม์^๘
พระเจ้าฟีลิปได้^๙ ๔๗ พรรษา ได้^{๑๐}รวมประเทศ
กรีกกับเมสโดเนียเป็นประเทศเดียวกัน โดย
พระราชโอรสชาย อัน^๑สุม^๒ คัมภีร์ภาพ^๓ ศึกการ
อลุ่ม^๔ อล่วย^๕ จนชาวกรีก หาย^๖เคืองแค้น^๗ ยก
พระเจ้าฟีลิปขึ้น^๘เป็นจอมทัพ^๙ขอให้^{๑๐}ไป^{๑๑}ปราบชาว
อิหร่าน^{๑๒} ซึ่ง^{๑๓}เป็นข้อ^{๑๔} สมพระทัย^{๑๕} พระเจ้าฟีลิป
จะ^{๑๖}แก้^{๑๗}คำเยาะเย้ย^{๑๘} ของไอโซเครตส์^{๑๙} ที่^{๒๐}ได้^{๒๑}กล่าว
ไว้ว่า ‘การที่ฟีลิปจะยก^๑ไป^๒ปราบชาวอิหร่าน^๓
เท่ากับ^๔เป็นความฝัน’

ใน พ.ศ. ๒๐๗ เมื่อ^๑ กองทัพ^๒ หน้า^๓ชาวกรีก
และ^๔ เมสโดเนีย^๕ กำลัง^๖ยก^๗ข้าม^๘ ช่อง^๙แคบ
เฮลเลสปอนต์^{๑๐} เหยียบ^{๑๑}แผ่นดิน^{๑๒}ทวีปเอเชีย^{๑๓} มี^{๑๔}
ผู้^{๑๕}ร้าย^{๑๖}ลอบ^{๑๗}ปลง^{๑๘}พระชนม์^{๑๙}พระเจ้าฟีลิปเสีย^{๒๐} การ^{๒๑}
สงคราม^{๒๒}ระหว่าง^{๒๓}กรีกกับอิหร่าน^{๒๔} จึง^{๒๕}สงบ^{๒๖}ไป^{๒๗}คราว
หนึ่ง.

ต่อไปนี้^๑ จะ^๒กล่าว^๓เรื่อง^๔ราว^๕ ซึ่ง^๖เกี่ยว^๗ข้อง^๘กับ



มิกุล

กัณฐก

พระชายาของพระเจ้าฟลิป ซึ่ง มีนาม พระนาง โอลิมปียัส พระราชมารดาของพระเจ้า อาเล็กซานเดอร์ พระนางโอลิมปียัสเป็นพระธิดาของ กษัตริย์กรีก แคว้นอีบีรัส เป็นแคว้น ตั้งอยู่ ทางตะวันตกเฉียงใต้ของประเทศ เมสซิโกเนีย พระเจ้าฟลิปกับพระนางได้ทรงรักใคร่กัน คราวมีการประชุมทางศาสนาที่ตำบลชะโมเดรส อยู่ด้วยกันประมาณสามปี ประสูติพระโอรสคือพระเจ้าอาเล็กซานเดอร์

ต่อมาพระเจ้าฟลิป กับ พระนาง โอลิมปียัส เกิดเห็นต่างกันขึ้น เหตุเรื่องศาสนา พระนางไปสักการะที่ทุกแห่ง ในลัทธิโบราณ ถือบูชา และเทพต่าง ๆ ซึ่งเป็นลัทธิของชาวบ้า ทำให้ผู้สักการะร้ายไม่อยู่ในธรรม ส่วนพระเจ้าอาเล็กซานเดอร์ เห็นชอบ เจ้าข้างฝ่ายพระมารดา

พ. ศ. ๒๐๖ พระเจ้าฟลิป มีพระชายาอีกองค์หนึ่ง เป็นชาวเมสซิโกเนีย มีนาม คลิโอปাত্রา ก่อนอภิเษกทำให้พระทัยพระเจ้าฟลิปลุ่มหลง เกิดพระโทะระ แรงกล้า นำความเดือดร้อนให้พระนางโอลิมปียัสมาก

พลการก่อกวนก่อกบฏขึ้นใกล้ลัทธิโบราณ การอภิเษกตอนหนึ่ง มีความว่า วันงาน

พิธีอภิเษกได้มีการเลี้ยงเพื่อเป็นเกียรติยศใหญ่ทันครเปิดตา วันนั้นแขกผู้ใดรับเชิญก็มากันอย่างเต็มที่ อาคตาลูซุซิก้าของคลิโอปাত্রามีนเมามาก ถึงกับแสดงตนเป็นศัตรูต่อพระนางโอลิมปียัส และประเทศอีบีรัส อย่างเปิดเผย ลุกขึ้นพูดในที่ประชุมว่า ในการอภิเษกคราวนี้ เป็นการถูกต้องด้วยราชประเพณีสันตติวงศ์ หากบวชของข้าพเจ้าประสูติเป็นพระราชโอรสก็ต้องเป็นรัชทายาท เพราะบุตรของข้าพเจ้าเป็นชาติเมสซิโกเนียแท้ พระเจ้าอาเล็กซานเดอร์ชักโทษะ ต่อการทูลนั้นอยู่อีกไม่ได้ ยืนขึ้นร้องถามว่า แล้วตัวข้าพเจ้าจะเป็นอะไรต่อไป และได้ขว้างถ้วยสุราไปยังอาคตาลูซุ พระเจ้าฟลิปทรงยืนขึ้นพร้อมกับซีกพระแสงทรงไปประหารอาเล็กซานเดอร์ยังเอิญพระบาท สกุกขาได้ล้มลง อาเล็กซานเดอร์ จึงได้พุกเฆาะ ด้วยความแค้นขึ้นว่า 'นี่หรือชาวเมสซิโกเนียจะไปจากไรบยังอาเซีย แม้แต่จะไปจากโต๊ะตัวหนึ่ง ยังอีกตัวหนึ่งก็ไม่ได้อีกแล้ว'

รุ่งขึ้นพระนางโอลิมปียัสกับพระเจ้าอาเล็กซานเดอร์ ก็เกิดทางจากประเทศเมสซิโกเนีย พระนางโอลิมปียัสเสด็จไปยังแคว้นอีบีรัสอันเป็นบ้านเดิม ส่วนพระเจ้าอาเล็กซานเดอร์



พ.ศ. ๒๔๗๑

วีระบุรุษแห่งโยนก

ไปยังประเทศอิตาลีเรียบร้อยแล้ว หลังพระเจ้าฟิลิปให้คนไปถามเอาเด็กชานเคอร์ถ้อยยานเมือง.

ต่อมาพระนาง โอลิมเปียสหนักพระทัยเรื่องเอาเด็กชานเคอร์ จะ ได้ ทรง ราชย์ ใน ประเทศเมลิโคเนีย หรือไม่ว่าอย่างใด โดยเอาเด็กชานเคอร์ ยังมี พระเชษฐาต่างพระมารดาที่มีพระชนม์แก่กว่าอีกองค์หนึ่ง มีนาม เอริกอส แต่หย่อนพระปรีชาสามารถไม่เป็นทันมือของราษฎร เชื่อว่าพระเจ้าฟิลิป จะ ยก ขึ้น เป็น รัชชทายาท ทั้งข้าหลวงต่างพระองค์ผู้ครองแคว้นคาเรียของกษัตริย์ อีหร่านคงใจจะยกบุตรให้พระนางโอลิมเปียส จึงได้กักขฬายาส์ เกลสาลัสไปยังแคว้นคาเรีย ทำเป็นผู้สื่อสารจากเอริกอส แล้วส่ง บิชอปราชทูตไปขึ้นข่าวให้ทรงทราบถึงพระเจ้าฟิลิป ๆ ทรง พระพิโรธ เอริกอส หว่านอุบายจะไปเป็นเชยชาวอีหร่านซึ่งเป็นศัตรู มีลายพระราชหัตถ์ถึงผู้ครองแคว้นคอรีนธ์ ให้จับเกลสาลัสจำไซ้ไว้ แล้วให้เนรเทศพรรคพวก มี หยาปลัส, นิอาซุส, พระริกอส และปโตเลมี เสียจากประเทศ พวกนี้ภายหลัง เมื่อพระเจ้าเอาเด็กชานเคอร์ ได้ เป็น พระเจ้าแผ่นดิน กลับเรียกมา ทรงชุบเลี้ยงทุกคน ยางท่านจึงได้ เป็น พระราชาครองแคว้นยางแคว้นกัม การที่พระเจ้าฟิลิป ถูก

ผู้ร้ายปลงพระชนม์ เหตุเกิดขึ้นด้วยพระเจ้าฟิลิปเสด็จไปในงานพิธีอียิปต์ กษัตริย์ อียิปต์ซึ่งเป็น พระ เชษฐา พระนางโอลิมเปียส เวลาพระเจ้าฟิลิป เสด็จไปยัง โรงละคร ทหารรักษาพระองค์คนหนึ่งได้ปลงพระชนม์ พระเจ้าฟิลิปเสีย การขึ้นขึ้น เรื่อง ซึ่ง คำแห่ง สยราชสมบัติเป็นอันสิ้นสุดลง เอาเด็กชานเคอร์ได้ ขึ้นทรงราชย์ ขณะ นั้น มี พระชนม์ ได้ ๒๐ พรรษาเต็ม.

พระ นางโอลิมเปียส ได้ เสด็จ เข้ามายังประเทศเมลิโคเนีย อย่างสง่าผ่าเผย รับสั่งปฏิเสธว่าไม่ได้เสด็จมาในงานพระศพพระเจ้าฟิลิป เข้ามาเพื่อจะทำพิธีถวายศพศพถวายแก่เทพแอโปโล ให้นามพิธีว่า มียาลัส เพื่อเป็นพระลัทธิของพระเจ้าฟิลิป ทรงเรียกพระนามเอริกอสนี้เมื่อแรกเกิด.

ไม่ต้องสงสัยเลยว่า ใน การ ปลง พระชนม์ชีพพระเจ้าฟิลิป จะ ไม่ เกี่ยว กับ พระนางโอลิมเปียสเรื่องแย่งตำแหน่งกับคลีโอพัตรา.

ภายหลัง จากเวลา พระเจ้าฟิลิป ถูก ปลงพระชนม์ไม่ถึงเดือน กาลเวลาจึงเกิดขึ้นที่ชนบทตอนเหนือแห่งหนึ่ง พระนางคลีโอพัตราได้ถูกพวกผู้ร้าย ปลงพระชนม์ พร้อม กับ ราชบุตร ซึ่งกำลังอยู่ในวัยแขน.



เมื่อพระเจ้าอาเล็กซานเดอร์ ชน ทรงราชย์
ทรงเจริญรัฐประศาสตร์ โนบาย ตามพระราชบิดา
บำรุงการทหาร และสืบความเป็นไป แห่ง นา ๆ
ประเทศ พ.ศ. ๒๐๑ พระเจ้าอาเล็กซานเดอร์
ไต่ยกพลไปปราบแคว้นเกรต จนถึงแม่น้ำคานู
ยกพลข้ามลำน้ำไป รวบรวมชาวสเลี่ยน หรือ ซาคี
คักกะ เวลานี้ กรีก แคว้นเดลี เกิดการ
จลาจล เป็นการง่ายที่พระเจ้าอาเล็กซานเดอร์
ยกไปปราบ ทั้งชาวแคว้นเอเธนส์ ซึ่งเป็น
ชาติกรีกด้วยกันก็ไม่ช่วยชาวเดลี เพราะชัง
กัน พลทหาร เมลี โกลนีย์ เข้า แลเข้าเมือง
หมด เว้นแต่โบสถ์ ถิ่นบ้านของนักประพันธ์
ซอซันดาร์ ชาวเดลีลุดจกจับส่งไป ขาย เป็น
ทาสกว่าสามหมื่นคน แคว้นกรีกอื่น ๆ ตอน
ชายทะเล ก็ส่งลง ด้วยเคซานาภาพ แห่ง
อาเล็กซานเดอร์ จึงเป็นโอกาสให้พระเจ้า
อาเล็กซานเดอร์ เตรียมพล จะ ยกไปปราบ ซาคี
อิหร่านได้ โดยไม่ต้องห่วงหลัง .

การ ที่ พระเจ้า อาเล็กซานเดอร์ ปราบชาว
เดลีครั้งนั้น เป็นการกระทำอย่างชาวบ้า
เลี่ยน ซึ่งไม่เคยปรากฏ มาแต่ กาลก่อนเลย
ทั้งนี้เป็นเพราะ นิสัยชั่วร้าย ของชาวเมลี โกลนีย์
ชอบทำการหักท้าว เป็นการผิดมาก ทำให้
เสียกำลัง ทาง เรือ ที่ จะ ยกทัพ ไปปราบ ชาว

อิหร่าน .

มีเรื่อง ที่ พลทหารยอมรับไว้ ว่านายทหาร
พระเจ้าอาเล็กซานเดอร์ คน หนึ่ง ขี้ หลึง
ชาวเดลีได้ ซึ่ให้ ยศ ที่ เกียจกรพิย หลึง
บอกว่าอยู่ในยอน้ำ เมื่อกำลังนายทหารโลก
ผู้นั้นจะ โกงหนามองลงไป ในยอน้ำ หลึงฉลาก
ก็ฉลิกนายทหารผู้นั้นให้ตกลงไปในยอน้ำ แล้วเอา
หินทุ่มมาตาย มีทหารผู้หนึ่งมาพบเข้าได้ขี้
หลึงผู้นั้น นำไป ถวาย พระเจ้าอาเล็กซานเดอร์
ให้ลงโทษ พระเจ้าอาเล็กซานเดอร์ กลับปล่อย
ตัวหลึงนั้นคืนกรพิยสมัยให้ รับสั่งว่าเป็น
หลึงที่กล้าหาญ .

การจะทำสงคราม กับประเทศอิหร่าน ซึ่ง
สมัยนั้นยังทรงอำนาจมาก พระเจ้าอาเล็ก
ซานเดอร์ ทรงทราบถือว่า อำนาจทางทะเล
เป็นข้อสำคัญ จะหาเรือที่ไม่ทันเวลาที่จะยก
กองทัพใหญ่ไป แคว้นกรีกต่าง ๆ ตามชาย
ทะเลกลับกระต้างกระเคืองชน เรื่องเมืองเดลี
ทั้งกองทัพเรือชาวอิหร่านก็เที่ยวลาดตระเวนอยู่
จึงจำเป็น ต้อง ยก กองทัพ เลียบ ตาม ชายทะเล
ข้ามที่ช่องเฮลเลสเปอนต์ .

พ.ศ. ๒๐๑ ได้มีการ รบใหญ่ ที่ ใกล้ เมือง
เกรนิคัล ทิวทัศน์อิหร่านแตกวันถอยไป เมือง
สาคิส เมืองอพลัส เมืองมิลคัส ก็ตก อยู่ใน



พ.ศ. ๒๔๗๑

วีระบุรุษแห่งโยนก

อำนาจกรีก กองทัพอิหร่าน ตั้งรပ်อย่างแข็ง
แรง อีกแห่งหนึ่ง ที่ เมือง หาลาคานส์ตริม
ชายทะเล กองทัพเรืออิหร่านก็เข้าช่วยต่อสู้
ทางบกชายอย่างเต็มที่ ที่สุดกองทัพพระเจ้า
อาเล็กซานเดอร์ก็ชัยชนะ ฝ่ายชายอิหร่าน
เสียชีวิตพลเป็นอันมาก.

พระราชโอรสของพระเจ้าอาเล็กซานเดอร์
ฝักกับพระเจ้าพลิป พระเจ้าอาเล็กซานเดอร์

ทรง แยก อย่าง พระเจ้าเนกัทเนสสามหาราช
ชาติขัณย โสเนียงวัง โยราธ เมื่อ ได้ ย้าย
เมือง ไคแล้ว ไม่จำเพาะแต่บริวารพิชัยสมยัต
และท่อนครอวยวรราชกรธาไปเป็นเชลย จัก
วางข้าหลวง ฝ่ายพลเรือน จักการ ปกครอง
บ้านเมืองทันที.

พ.ศ. ๒๓๐๐ กองทัพกรีก ได้ ยก ไป ถึง ชาย
ฝั่งตรงอ่าวเมืองอาเล็กซานเดอร์คาเคเซียน พระ
เจ้าทะเลไรอัส ๓ พระเจ้า กรุงอิหร่าน ตั้งรပ်อยู่
ค่ายอิหร่าน ตั้ง ระหว่าง เทือกเขา กับ ฝั่ง ทะเล
ควรวนนั้น พลทหารในกองทัพพระเจ้าอาเล็กซาน
เดอร์ รวมทั้งหมกไม่ดั่งสิ้น แต่เป็นทหาร
ที่ ได้ ฝึก ทักษะวิช ชำนาญ ชำนาญ แล้ว ทั้งสิ้น
ฝ่ายพลรบ ของพระเจ้าทะเลไรอัสมีจำนวนกว่าห้า
หมื่น มี หลาย ชาติ หลาย ภาษา ยะปน กัน
เกณฑ์มาจกแคว้นต่าง ๆ กระทั่ง ชาวอินเดีย

ก็มี เพราะเขตแดนอินเดียทางทิศตะวันตก
เฉียงเหนือ ไทยมายกแคว้นอยู่ในราชอาณาจักร
ของอิหร่าน ไม่ค่อยชำนาญทางยุทธวิธีและ
ห้อยทางวินัย จะเป็นด้วยกลศึกหรือความ
บกพร่อง ของ ชาวอิหร่าน อย่างใด อย่าง หนึ่ง
ก่อน ที่ กองทัพใหญ่ จะได้ กระทำยุทธ ต่อ กัน
ปล่อยให้กองทัพกรีก เลี้ยงชายทะเลเลียบไป
ตั้งโอบ อยู่ทางคานหลัง.

กองทัพที่มาจากของอิหร่านควรวนนั้น พระ
เจ้าทะเลไรอัสได้ขึ้นพระราชชายา พระราชธิดา
นางสนมกำนัล พนักงานชาวอียิปต์ต่าง ๆ ไป
ด้วย กล่าวว่ามีทั้งพันนายกองบางคนก็หอย
เอาครอบครัวไปเหมือนกัน.

การ รบ ที่ ค่ายนั้น ทั้งสองฝ่ายได้ ต่อสู้ กัน
อย่างสามารถ กองทัพอิหร่าน ทาน กำลัง
ทหารม้ากรีกไม่ได้แตกกระเจีกระเจายไป พระ
เจ้าทะเลไรอัส ทรงโคกหนัจากราชรถ ขึ้นทรงม้า
ขับหั้นปนไปกับพลทหาร ทั้งพระราชชายา
พระราชธิดาและนางสนมกำนัลตกเป็นเชลยศึก
แก่ชาวกรีก.

พระราชโอรสของพระเจ้าอาเล็กซานเดอร์
ต่อไปนี้ ผู้ชำนาญทางยุทธศาสตร์สรรเสริญ
ว่าเป็น การ ถูกต้อง ก็คือ ปล่อยให้ พระเจ้า
ทะเลไรอัส ดอย กองทัพไปทางทิศตะวันออก ทาง



กึ่งศตวรรษ

มิกุน

ประเทศชวียไทยไม่คิดตาม กลับขบถพลเลียบ
ชายทะเลลงไปทางใต้ คัดเมืองไชยคอน เมือง
ไคร้ เมือง ชายทะเล ช่ง เป็น เมือง ของ ชาว
โพธิ์เซียน ชาวเมืองไชยคอน ขอม อ่อนน้อม
แต่ที่เมืองไคร้กลับค่อสู้ .

เมืองไคร้ ตั้ง อยู่ บน เกาะ เล็ก ห่าง จากฝั่ง
อาเซ้น น้อย ประมาณ ยี่สิบ เส้น เป็น เมือง
แข็งแรงมีขอมปรการและกำแพง แต่ เวลา
นักองทัพเรือชาวโพธิ์เซียนหาได้ประจำอยู่ไม่
เหลือเรือใช้สอยเล็กน้อย .

เมื่อ พระ เจ้า อาเล็กซานเคอร์ ต ได้ เมือง
หาดคาร์นัสส์ศักราววใหญ่ครั้งที่สอง ได้
รวมเสลยชาวเกาะไชปรัส และ ชาวโพธิ์เซียน
ไว้มาก ได้ เรือรบ ที่ เมืองไชยคอน หลายลำ
กษัตริ์ไชปรัสได้ ส่งเรือรบมาช่วยอีก ๓๕๐ ลำ
เป็นกำลังทางทะเลขึ้นมาก .

การโจมตีเมืองไคร้ พระเจ้าอาเล็กซานเคอร์
สร้างสะพาน จากฝั่งไป ยัง เกาะ จนใกล้ กำแพง
เมือง ปลายสะพานคั่นบนจันตึกเครื่องโทองแดง
สำหรับกระทุ้งทำลายกำแพง เรือรบทุก ๆ ลำ
คั่นบนจัน และมีเครื่อง กระทุ้ง เมื่อ เวลาเข้า
โจมตีเอาเรือเทียบริมฝั่งสองข้างสะพาน .

ฝ่ายข้างชาวเมืองไชปรัสลอบเผาหลายลำ เรือใหญ่
รบชาวเกาะไชปรัสถูกเผาหลายลำ เรือใหญ่

ภาคพาวางกรรเชียง ๕ ชั้นใหม่ ไปลำหนึ่ง อีก
ลำหนึ่ง ๕ ชั้นเสียหายมาก ชาวโพธิ์เซียน
ที่เมืองคาเดซและที่เกาะสัสลียกกองทัพเรือมา
ช่วยไม่ทัน ที่สุดชาวกรีกกระทุ้งกำแพง
เมืองทางทิศตะวันออกพังทลายลง ยกพลเข้า
ปล้นบ้านเมืองรบพิพสมยัต จัวยชาวเมือง
ส่งชายไปเป็นทาส ต่อมาอีกสองเดือนเมือง
กาซัคคอกอยู่ในเงื้อมมือชาวกรีกเช่นเดียวกัน .

พ.ศ. ๒๓๓ พระเจ้าอาเล็กซานเคอร์ยกกอง
ทัพเข้าเหยียบประเทศอียิปต์ ตอนนั้นพระเจ้า
อาเล็กซานเคอร์ ทรง รับ ข้าราชการ โฉง พระทัย ขึ้น
มาก ด้วยแคว้นต่าง ๆ ชายทะเลในประเทศ
กรีกยอมขึ้นรวมอำนาจ ส่งเรือรบเที่ยวลาก
ตระเวน ขั้วไล่ เรือรบ ชาวโพธิ์เซียน และ ช่วย
รักษาย่านเมืองในอาเซ้นน้อย .

เมื่อพระเจ้าอาเล็กซานเคอร์ ยกกองทัพเข้า
ไป ใน ประเทศอียิปต์ ชาวอียิปต์ ไม่ต่อสู้
ขอมอ่อนน้อมโดยทั้ เหตุชาวอียิปต์เขินอาย
เก่า (อิหร่าน) เหลือทนแล้ว ปลกครองมา
เกือบสองร้อยปีด้วยความมักช .

ข้อสำคัญ พระเจ้า อาเล็กซานเคอร์ แสดง
พระองค์เคารพนับถือศาสนาของประเทศนั้น
มีเคารพพระอาฟิส (สุริยเทพ) เป็นต้น ซึ่ง
เป็นพระนัสสัย ตาม พระราชมารคามานแต่ เมื่อ



พ.ศ. ๒๔๗๑

วีระบุรุษแห่งโยนก

ทรงพระเยาว์ เรื่องการเคารพเทพต่าง ๆ ชาวอียิปต์เลียดกันมาก.

พระเจ้าอเล็กซานเดอร์ ดึง รม มีพระชนม์ อยู่ในปฐมวัยก็จริง แต่เป็นกษัตริย์ ทมความ สามารถพระองค์หนึ่ง เพราะได้ ศึกษาขนบธรรมเนียม นา ๆ ประเทศ จาก อาจารย์ อาริสโตเติลมาก การที่ ทำลาย เมือง ไคโร ที่ เป็นเมืองสำคัญมาแต่โบราณ ก็ได้ทรง สร้างเมือง อเล็กซานเดรียตามแบบ และ ได้สร้างเพิ่มเติม เมืองเก่า ที่ปากแม่น้ำไนล์ ให้ นาม ว่า เมืองอเล็กซานเดรีย เป็นเมือง สำคัญ อีกเมืองหนึ่งอยู่จนบัดนี้.

พระเจ้าอเล็กซานเดอร์ ส่ง พระทัย เรื่อง ศาสนาในประเทศอียิปต์มาก ทนความยาก ลำบาก เสียะประพาส ตามโบราณสถานต่าง ๆ เป็นระยะทางกว่าหมื่นหกพันเส้น ประเทศอียิปต์เป็นประเทศที่เจริญมาแต่ดึกดำบรรพ์ ทั้ง การเมืองและทางศาสนา ผู้ปกครองหลายชาติ หลาย ภาษา เดิมชาว อีธิโอเปีย,

อัสซีเรียน, บับิโลเนียน และอิหร่าน แต่ กษัตริย์พระองค์ ไค จะ แสดง ผลักใ้ทางศาสนา ให้ราษฎรชาวอียิปต์เห็นเด่น เช่นพระเจ้าอเล็กซานเดอร์ ไม่มี จนชาวอียิปต์ ได้ยอมรับ เป็นลายลักษณ์อักษรขอพระเกียรติไว้ว่า “ พระราชบุตรของฟิลิปแห่งประเทศเมดิโคเนีย จอมทัพแห่งประเทศกรีก เป็นผู้มีนิสัยชอบวิหารโบราณต่าง ๆ พระองค์ เป็น บรม กษัตริย์ มีพระทัยน้อมถิอติชมขนบธรรมเนียมโบราณ พระองค์ คือโอรสของพระเจ้าแห่งดวงสวรรค์เฟราห์ แห่ง พระ เจ้า พระราชโอรส ของแอมมอนรา.”

ใน ฤดูวสันต ปี พ.ศ. ๒๓๒๒ พระเจ้าอเล็กซานเดอร์ ได้เสด็จไปชมพลทเมืองไคโรรวบรวมพลพร้อมแล้ว ได้ยกตรงไปยังประเทศอัสซีเรีย ผ่านป่าประเทศซีเรีย เมื่อใกล้ถึงนครนิเนเวห์ซึ่งเป็นที่ตั้งของพระเจ้าอัสสุร์ปาลาสแต่อดคิด ประทะกับกองทัพอิหร่านซึ่งได้เตรียมการอย่างแข็งแรง เครื่องศาสตราวุธและยาน

๑. เมื่อก่อนมหาสงคราม พระเจ้าไกเซอร์ บรมราชาธิราช แห่งประเทศเยอรมัน คราวเสด็จประพาสนครเวรตไฟสายชั้นกัท ซึ่งเปนกรณีเหตุส่วนหนึ่งของมหายุทธสงคราม ได้เสด็จเลยไปเมืองเมกกะทรงนมัสการหินกะบะห์ศักดิ์สิทธิ์นั้น จนชาวอาหรับถวายพระบรมนามาภิไธยว่า หะบีบิลเลาะห์ เห็นระทรงทำเนิรพระราชบายตามแบบตนเอง.



กึ่งสตาล

มิถุน

พาพระไค้ เปลี่ยนแปลงใหม่ เช่น รดคัก
เติมม้าเพิ่มขึ้นเป็นคันละสี่ม้า ข้าง ๆ และ
คามกงรถผลึกศาสตราวุธติดไว้ด้วย ในกอง
หลวงที่พระเจ้าทะไรธิดทรงกำกับเองมีรถชนะนิก
ใหม่กว่าสองร้อยคัน ที่แรก กองทัพ กรัก
ค้อย ๆ เลื่อนเข้าไปที่ละน้อย เมื่อจวนจะประทะ
ไค้ส่งกองทหารม้าเข้าโจมตีทั้งสองขั้ว ทหาร
หอก ทหารธนู และ กองขว้างก้อนหิน ถ่วงเข้า
ประทะทะลุมยอน ที่แรก ทหารม้า เหล่าอื่น
ต้องถอยตัวรอดศึกออกรับ แต่กองทหารม้า
ชาวเดสเล็ไค้มีด เจาะแถวทหารอิหร่านแตก
เป็นช่อง ๆ ไป ประทะกับรถศึกชนะมยอน .
ที่รายค่ายลอรเบลดลา ปกคลุมไปด้วยฝุ่น
ฟุ้งระยิบระยับอากาศ พลทั้งสองฝ่ายล้มตาย
ลงเป็นอันมาก จวนคำกองทัพพระเจ้าทะไรธิด
ต้องถอยการรบใหญ่ที่ค่ายลอรเบลดลา คือ
วันที่ ๓ ตุลาคม พ.ศ. ๒๒๒ ที่จำกันไค้แม่นยำ
โดยวันนั้น เป็นวัน ก่อนวัน มีจันทร์ปราภาใหญ่
สียเอ็ดวัน พระเจ้าทะไรธิด คุมพล ถอยหนี
ไปทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือ เข้าแคว้น
พวกมีกส์ สังครามที่ทุ่งลอรเบลดลาถือกันว่า
เป็นสงคราม สำคัญ ในพงศาวดาร ครั้ง นั้น
เพราะ เป็นเหตุให้ ประเทศอิหร่าน เสื่อมอำนาจ
ลงไปต่ำค้อย .

พระเจ้าอาเล็กซานเดอร์มหาราชไม่ยกพล
ติดตามอีก กลับยกกองมาทางใต้แคว้นนคร
บัยยิโลน ซึ่งเป็นนครโบราณ ที่ สถิตย์ ของ
พระเจ้าซิมบูราย พมกษัตริย์ทวารวดีเคยขึ้น
ผู้หนึ่ง ทูลขอ ให้ ช่วย ทรง ช่อมวิ ทหาร
เบลมารัก กัก แล้ว เลย เสด็จ ยก พล ลง ไป
ประทัยยังนครสุสสะ ซึ่งเป็นนครของพระเจ้า
อิหร่านเวลานั้น นครนั้นสร้างมาแต่ครั้งสมัย
พวกเอลิมไมค์ มาปกครอง .

พระเจ้าอาเล็กซานเดอร์ ได้ เสด็จ ประพาศ
ยังเมืองเปอร์สิ โปลิส ประจวบทรงเสวยน้ำ
จัดเข้าไค้ไปมาก สั่งให้ ทหารเผาเมืองเสีย
จนสิ้น เมืองนั้นเคยเป็นนครสำคัญที่สถิตย์ของ
กษัตริย์แต่โบราณ ภายหลังทรงรู้สึกพระองค์
ว่าผิด ไค้ทรงรับสั่งแล้ว ว่า การที่ทรงให้
เผาเสียเช่นแพะแกะแทนชาวกรีก ซึ่งถูกพระ
เจ้าเซอร์เดสเผากรุงเอเดเนส ที่แล้วมา .

พ.ศ. ๒๒๓ พระเจ้าอาเล็กซานเดอร์มหาราช
ได้ยกพลตาม พระเจ้าทะไรธิด ขึ้นไปทางทิศ
เหนือ ครั้น ท้าไว้รบ กับ พระเจ้าทะไรธิด
ไม่ โดยเมื่อคราวมีการรบใหญ่ที่ค่ายลอร
เบลดลา กองทัพอิหร่านล่าถอยไปนั้น แม้ทัพ
ของพระเจ้าทะไรธิดผู้หนึ่ง ช่อ เฟสสัส เป็น
เสกษปหรืออปราฐแคว้นยัคเทรียเป็นขบถ ยก



พ.ศ. ๒๔๗๑

วีระบุรุษแห่งโยนก

คน ชน เป็น จอมทัพ
พันนการชังไว้.

รับพระเจ้าทะไรธัส

ส่งฝ่ายใต้สู้รบกันอยู่หลายคราว ที่สักระเจ้า
โปรตยคมแพ้อ่อนน้อยขอเป็นเมืองขึ้น ที่แรก
พระเจ้าอาเล็กซานเคอร์ ทรงคิดจะ ยกพลปราบ
ปราม ค่อยไปยังประเทศต่าง ๆ ในอินเดีย แต่
แม่ทัพนายกองทูลคัดค้านเพราะอิทธิฤทธิ์อาใจ
ที่จากบ้านเกิดเมืองนอนมานานย และเกิดความ
ไข้ ชนในกองทัพ ทั้งกองทัพยกมาทางไกล
มาก อาจถูกสัตว์กัดต่อยถึงแก่พินาศได้.

เมื่อกองทัพถอยกลับ ยกตามไป พบกับ กองทัพ
เพสส์ ๗ ที่ตำบลหนึ่ง ใกล้ ทะเลแคสเปียนใต้
สู้รบกันจน เพสส์ ต้านทานไม่ไหวได้ถอย
ทัพหนีไป ทั้งเกวียนสระเบียงสรรพอาวุธไว้เป็น
อันมาก ในเกวียนเล่มหนึ่ง ใกล้ขื่อน้ำ มี
พระเจ้าทะไรธัสบรรทมประจวบอยู่ มีแมลงรย
ถูก แทน ที่พระพาหาโดยฝีมือ ทหารกบฏ ของ
พระองค์เอง เมื่อพระเจ้าอาเล็กซานเคอร์ทรง
ทราบ วิษเสด็จไประพบแต่ไม่ทัน พระเจ้า
ทะไรธัสได้ สิ้นพระชนม์เสียก่อนเสด็จไปถึง.

การยกกองทัพกลับ พระเจ้าอาเล็กซานเคอร์
แยกเป็นสองกอง กองหนึ่งยกไปทางเรือล่อง
ตามลำน้ำสินธุ เพื่อสำรวจทางน้ำไป ออก ทะเล
อ้อมไปเข้าอ่าวเปอร์เซีย ชนยกที่ใกล้ นครสุสะ
อีกกองหนึ่ง พระองค์ คุมยกไปทางบก เมื่อ
ถึงนครสุสะ เห็นนครร้างหมกแล้ว เหลือธำมฏ
อาศัยอยู่เล็กน้อย จึงได้รวมพลยกไปประทับ
ยัง นคร บัษบิโลน.

พระเจ้า อาเล็กซาน เคอร์ มหาราช ทำ
สงคราม แต่พระราชอาณาเขตค อย่าง พระเจ้า
ทะไรธัส ๑ เทียวปราบปรามแคว้นต่าง ๆ
ที่ใกล้เคียงให้อยู่ในอำนาจ ก่อนนั้นได้เสด็จ
ยกพลไปทางแคว้นโสเดียนผ่านประเทศเคอร์ กิ
สถาน แวะ เมืองเทร็ค เมืองคายัล เมือง
สระฆันท์ แล้วย้อนกลับลงมาทางทิศใต้
ข้ามช่องไซเบอร์เข้าเขตคประเทศอินเดีย ได้
รบกับ กองทัพพระเจ้าโปรต (พระเจ้า ชนนที่
ตามที่เคยพววินิจฉัย คำโปรต ว่า เปารวะ นั้น
เอง) พลทหารก็มีความประหลาดใจ เมื่อ
เห็น กองทัพช้าง เป็น ครัวแรก กองทัพ ทั้ง

เวลานั้นแคว้นมีเคียบและแคว้นบัคเคียบ เกิด
การ ราชอาณาจักร แย่ง ครอง ประเทศ ทาง
ประเทศเมสโคเนีย ซึ่ง พระนางโอลิมปัส
ครอบครองอยู่การปกครองก็ปั่นป่วน เสนายก
คลัง มีนาม หาปลาดี ได้ คิดเอาใจ ออก หาก
ยักยอกเอาเงินตราในท้องพระคลังส่งไปให้ชาว
กรีกที่กรุงเอเธนส์.

พระเจ้าอาเล็กซานเคอร์มหาราชประทับอยู่



กึ่งสทล

มิกน

ใน ประเทศอิหร่าน รวม ๖ ปี ทรง จักการ
บ้านเมืองตามแคว้นต่าง ๆ เปลี่ยน เสตริย์
ใหม่สังข์ โคลัม แม่ทัพสหายเก่าของพระองค์
ไปครองอาณาเขตต์ ประเทศอิยิปต์ คง ยก
ยศพระเจ้าไรรัด เป็นกษัตริย์อยู่ อย่างเดิม ไม่ได้
เปลี่ยนเป็นเสตริย์ .

ในประเทศอิยิปต์และมิบิ โลงเนีย แต่เดิม มี
ชาวกรีก เข้าไป ตั้ง ทำ มา ทำ กิน อยู่ ย่างแล้ว
พระราชอาณาเขตต์ของพระเจ้าอาเล็กซานเดอร์
จึง มี นาม เวลานัน ว่าราชอาณาจักรเฮลเลนัส
เรื่อง ที่ ควรเล่าในทั้น คือ เรื่อง การ สมรส
ระหว่าง ชาย ยู โรป กับ อาเซีย พระ เจ้า
อาเล็กซานเดอร์มหาราชได้ มี การ สมรสใหญ่
ซึ่ง โลกยัง ไม่เคยมีมาแต่อย่างก่อน พระองค์
ได้อภิเษก กับพระราชธิดาพระเจ้าทะโรสที่ ๓
แม่ทัพนายกองอีก ๘๐ นายได้ทำการสมรส กับ
นางสาวอิหร่าน พลทหารโดยมากได้ไต่ต่าง
งานเป็นคู่ ๆ ไป มีการเลียงร่นเรงอยู่หลาย
วัน พระชญาของพระเจ้าอาเล็กซานเดอร์
นอกจากพระราชธิดาอิหร่าน ยังมี อีก องค์
หนึ่ง เป็นชาว แคว้นกำโพซ ทรง นาม โรซานา
ได้ อภิเษกสมรส เมื่อ ครั้ง เสกขประทับ ที่เมือง
สละซันท์ .

ผู้จัก หมายเหตุในสมัยนั้น กล่าวว่า เมื่อ

เวลา พระเจ้า อาเล็กซานเดอร์ ออก ว่า ราชการ
ทรงประทับราชอาสน์ และ ทรง ฉลอง พระองค์
อย่าง กษัตริย์ อิหร่าน เต็ม ที่ เว้น แต่ไม่ไว้
พระมัสสุ่มร่วมอย่างพวกท่านอมาคัย อิหร่าน
เท่านั้น โทนเกลียงซึ่งเป็นแนบนิยมต่อมา
ในโรมันสมัยหลายร้อยปี .

พระเจ้าอาเล็กซานเดอร์มหาราช เมื่อ ก่อน
หน้าจะสิ้นพระชนม์ มีพระจริยาวัตรสัญญา
วิปลาคหลายเรื่อง โดยตรัสถูกขึ้นว่าเจตนา ที่ได้
เสวยทวชน ทกที่ เรื่องหนึ่งพิ โดคัสบุตรชาย
ปาร์เมนีโอซึ่งเคยเป็นจอมทัพของพระเจ้าพิ ลิป
มิหญิงชาวอิหร่านมาทูลฟ้องว่า พิ โดคัส
เที่ยวฉ้อโกง กล่าวร้าย พระองค์ คำๆ ไม่ทรง
ได้สวณ ตั้งให้ทหารจับพิ โดคัสฆ่าเสีย ต่อ
มาทรงเกรงการจะลุกลามทวราชถึง ปาร์เมนีโอ
ผู้บิดา ได้ส่งคนสนิทไปลอบฆ่านายพลผู้เฒ่า
เสียอีกผู้หนึ่ง คิลลิสเตินีสหลานชาวโรสโตเทิล
ก็ถูก พระเจ้า อาเล็กซานเดอร์ประหารเสียโดย
ไม่มีความผิดเหมือนกัน .

อีกเรื่องหนึ่งเพพิสตัน สหายตัวโปรด ของ
พระเจ้าอาเล็กซานเดอร์บวดยลง วันหนึ่งหมอ
ไม่อยู่ เพพิสตันรับประทานของแสดง (กล้วย
กับน้ำองุ่น) ถึงแก่กรรมลง ทรง กริ้ว หมอ
สั่งให้เอาหมอไปประหารชีวิตเสีย ทรงแสดง



พ.ศ. ๒๔๗๑

วีระบุรุษแห่งโยนก

ความโศกเศร้า มีรับสั่งให้ตัดขนมาและ
อุฐี รื้อกำแพงและซ่อมปราการ ห้ามมิ
การวิ่งอยู่หลายเดือน ให้ช่างสร้างที่
ฝังศพเป็นราคาหมื่นบาท (ราวสามสิบเอ็ด
ล้านบาท)

ใน พ. ศ. ๒๔๗๐ พระเจ้าอาเล็กซานเดอร์
มหาราช ทรงตระเตรียมไพร่พลจะยกไปปราบ
ปรามประเทศอาหรับ พอดีพระชวโรใช้พิษ
สันพระชนม์ ทนक्रमิโยโลน พระชนม์มา
ได้ ๓๓ พรรษา การที่พระเจ้าอาเล็กซานเดอร์
มหาราชสันพระชนม์ลง เปรียบดังการที่
ลือของยางอันมีค่า หลุดลงจากมือ กระทบ
กับก้อนศิลาแตกกระจาย ความที่อุปมานั้นใด
พระราชอาณาจักร และ พระราชวงศ์ ของพระ
องค์ ก็อุปมายนั่น เพราะพระราชอาณาจักร
ของ พระองค์ ก็พลัน ถึง ความล้ม ทรุด กระจาย
หมดทุกสิ่งที่จะสืบสันตติวงศ์ เรื่องราว
ต่าง ๆ กลับเป็น เรื่อง ของ ชาวป่าเถื่อนไป อีก
อย่างเต็ม พระนางโรซานา ชาว กัมโพช
กับพระราชบุตรนามอาเล็กซานเดอร์ พระ

ชายาชาวอิหร่านกับพระราชบุตรนามเซอร์คูส
ถูกผู้ร้ายปลงพระชนม์ทั้งสองคน ทางประเทศ
กรีกพระเชษฐาามเอิร์ทิสก็ถูกพระนางโอลิม
บีสปลงพระชนม์เสียด้วยยาพิษ ไม่ช้าเท่าใด
พระนาง โอลิมบีสก็ถูกพวกพ้องของผู้ที่พระนาง
ประหารจับพระนางปลงพระชนม์เสียเหมือนกัน
ราชอาณาจักรเฮลเลนส์ ก็แยกออกเป็นสี่
อาณาจักร คือ

๓. แม้ทัพซอสเทอัสผู้ที่อยู่ประจำพระองค์
ใน อิหร่าน รวม แคว้น อิหร่าน, ยัยโยโลเนีย,
ซีเรีย, อัสซีเรีย, อาร์มาเนีย, อาเซียนน้อย
บางส่วนขึ้นเป็นอาณาจักร มีนามว่า สเตลิส
ตั้งนครใหม่ใกล้นครยัยโยโลนริมแม่น้ำยูเฟรติส
ให้นามว่า สเตลิเคีย.

๔. บัโคเลมิเข้าหลวงต่างพระองค์ที่อยู่ใน
อียิปต์ รวม อาณาเขตที่ ชายทะเล อาเซียนน้อย,
เกาะไซปรัส ประเทศอียิปต์ ให้ นาม ว่า
อาณาจักร บัโคเลมิ ตั้งนคร ที่อาเล็กซานเดรีย
ซึ่งต่อมาเมื่อสมัยโรมันมีอำนาจเป็นยี่สิบหกแห่ง
วิชาและศาสตร์ต่าง ๆ.

๒ ท่านผู้นี้ได้ทำสงครามกับพระเจ้าจันทรคุปต์ แห่ง แคว้น ปาคิสตวร พ. ศ. ๒๓๓๓
และ แพ้ จันทรคุปต์ ต้องส่งบิดาถวายขอเจริญทางไมตรี.



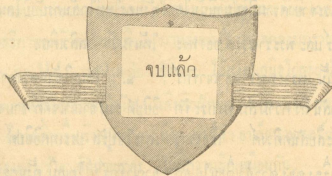
กึ่งสตาล

มิกุน

๓. ประเทศกรีก เมดิโคโนเนีย และเกาะ อาเซียบ—ชาติป่าเถื่อน ชาติเร่ร่อนชาติหนึ่ง
ต่าง ๆ ในทะเลเอเชียน รวมกันเป็นอาณาจักร บกลงมารุกรานอาณาจักรของวงศ์เสลยูกัสทาง
คัสตันเคอร์ ทั้ง เมืองหลวง ที่กรุงเอเธนส์ ทิศเหนือ แ่งดินแดนยกเป็นประเทศใหม่
โดยอมาตย์ ซอคัสตันเคอร์ .

๔. โลซิเมซุส รวมแคว้นเกรตและแคว้น
ต่าง ๆ ริมทะเลดำ และแคว้น ขางแคว้นใน
อาเซียบน้อยขึ้นเป็นอาณาจักรเรียกว่าโลซิเมซุส
นครไมอแซนโทม์ เป็นเมืองหลวง .

ต่อมาทางยุโรปมีพวก เร่ร่อน เรียกว่า
กลอส บกลงมาย่ำยีประเทศอิตาลีตอนเหนือ
และเลयरุกรานราชอาณาจักรคัสตันเคอร์ ทาง
ทางสถาปนิก และวิจิตรกรรมต่าง ๆ ใน
ประเทศอินเดียต่อมา เช่น สรีรัง พุทธคยา
เป็นต้น .



จงจำว่าทุกคนมีสิทธิ์ที่จะเชื่อในเรื่องศาสนาและการเมืองตามความคิดของเขา
ท่านไม่ใช่เป็นผู้เปลี่ยนแปลงความเชื่อของเขาทั้งสองอย่างนั้น

หลวงรัชฎาภิเศก

ปดของหลวงพระ

ของ

จินตหรา

สินค้าเมล็ดพืชอันมีค่า

เรื่องพืชอาหาร อันกว้างขวาง ของโลก
นั้นแหละ มีข้อความที่น่าพิศวงยิ่งกว่าหนังสือ
อ่านเล่นที่มี “ภาพหน้าปกแปลก ๆ” ใด ๆ
ทั้งหมดที่ได้อธิบายพิสดารใน เรื่องราวของ
ยางซึ่งได้เข้ามาเป็น “สิ่งสำคัญ” ในโลก
แห่งการค้าขาย ทุกวัน มีอายุ ไม่ต่ำกว่า ๕๐ ปี
แต่กระนั้นก็มีใครบางคนคิดว่าชีวิตและเรื่องราว
ของยางเท่านั้น ที่มีค่าเท่าเทียมกันเสียแล้วกับ
ความสำเร็จของเวกวูด (Wedgwood) ใน
การทำเครื่องถ้วยชาม, เรื่องที่ขายสุยและมัน
ฝรั่งได้เข้าไปใน ประเทศอังกฤษเป็น ครั้งแรก,
และการสังเกตไอน้ำ จากถ่าน้ำของเทก อันเป็น
ทางนำไปให้เกิดรถไฟเร็วไฟขึ้น.

ประวัติ ของ สินค้า ยาง นั้น เป็นเรื่อง ที่ หยิ่ง
ความลึกของการเป็นต้นเหตุแห่งเราทั้งหลาย
ต่อการกระทำอย่าง ไม่เห็น แก่ตัว ของ ผู้ที่หวัง

แต่ประโยชน์อันเป็นสาธารณะ ส่วนยางอัน
ใหญ่โตทางตะวันออกนั้น เป็นผล จาก ความคึก
ของนักสำรวจอันเรื่องนาม ผู้ นั้นคือ เซอร์ โยเซฟ.
ก. ฮุกเกอร์. (Sir Joseph D. Hooker) ผู้
อำนวยการ สวนคิว (Kew Gardens) สวน

ตัวอย่างเพาะปลูกในกรุงลอนดอนในพ.ศ. ๑๘๕๕
—๑๘๘๕. ว่าจะทำให้ชาวสวนทางตะวันออก
เห็นลาภที่มาอยู่เพราะหน้า ก็ต้องใช้
ความพากเพียร กัน เวลา หลายปี เซอร์

จ. ก. ฮุกเกอร์ พยายามแสวงหาของใหม่
อยู่เป็นนิตย์ อันทำประโยชน์ให้ ไม่ช้าแต่กับ
ประเทศ อัน เป็น บ้านเกิด เมือง มารดร ของเขา
เข้ายังแผ่ไปไปถึงประเทศราชและนา ๆ ประเทศ
ทั้งหลายอีกด้วย เขากำเนิรงาน โดยส่งผู้ช่วย
ให้เที่ยวไปตามส่วนต่าง ๆ ของโลก เพื่อทำ
การค้นคว้าสิ่งเหล่านี้ คนสองคนที่ได้รับ



จินตหรา

มิถุน

หนานทอน คือ มิสเตอร์ครอส (Mr. Cross) และ
 มิสเตอร์ วิคแฮม (Mr. H. A. Wicham) ซึ่ง
 เคยชวนไคเลอนเป็นถึงเซอร์ วิคแฮม (Sir. H. A. Wicham) นอกจากยางพารา (Para rubber-
 Hevea Brasiliensis) ซึ่งเขาได้นำไปจาก
 ประเทศบราซิล ครอสนยังได้นำยางชินโคนา
 (Cincona) ไปยังประเทศอินเดีย และนำยาง
 แกสตีลโล อีแลสติก้า (Castilloa Elastica) หรือ
 ยางที่ชาวอเมริกาใต้เรียกว่า คอสชีวบอด
 และยางซีบรา (Coautchoue Ball) และ (Ceara
 Rubber) กลับไปอังกฤษด้วย.

แต่อย่างไรก็ตามพืชไม้ ๒ ชนิดนี้สู้กันยาง
 พาราไม่ได้ ในพ.ศ. ๒๔๗๗ วิคแฮมได้ขึ้นไป
 ตามลำแม่น้ำทาปาโอส์ และรวบรวมเมล็ดซึ่ง
 จะเป็นต้น ตระกูล ของ สีนค้ายาง แห่ง ประเทศ
 ตะวันออกต่อไป นักเที่ยวหลายคนคงได้เคย
 เห็นคันยางพาราบ้างเช่นอย่างงมในย่านอันเค็ม
 ไปด้วยแสงแดดของประเทศบราซิล และแขก
 อเมริกาใต้ ต้องได้รู้จักคุณสมบัติของยางบ้าง
 แล้วเป็นเวลาหลายศตวรรษ เป็นกิจของครอส
 และวิคแฮมจะต้องพยายามทดลองเปลี่ยนที่ปลูก
 และไม่มีสาเหตุอะไรเลยที่ทำให้เขาสงสัยว่าจะ
 ไม่สำเร็จ เมล็ดคันยางพื้นเขตใดเวลาออก
 โดยเร็ว ก็ราวภายใน ๘ สัปดาห์จาก

วันที่หล่นจากต้นก็ตาย อีกแหม่นรวบรวม
 เมล็ดพืชเหล่านี้ได้เป็นจำนวน ๗๐,๐๐๐ แท้เขา
 อยุ่ไกลจากฝั่งทะเลมาก และเขารออยู่แล้วว่า
 สักเมล็ดหนึ่งในจำนวนนี้จะเพาะขึ้นในส่วนคิว
 เขา จึง ต้อง เติร ทาง อย่าง ควบคุมที่สุกเพื่อ
 “ คอลูกันนาฟิกา ”

เขาเดินทางมุ่งตรงไปยังปากแม่น้ำโดยเร็ว
 ที่สุดที่จะทำได้ ตลอดเวลาเขาวัดคอยด้วยเรื่อง
 ที่อาจหาเรือไม่ได้เมื่อเขาไปถึงปากแม่น้ำ และ
 เมล็ดที่ยางทั้งหมดก็จะตายเสียก่อนที่เขาได้ลงเรือ
 แต่เป็นโชคของเขาโดยตรงที่เรือสินค้าอังกฤษ
 เล็ก ๆ ลำหนึ่งเพิ่งส่งสินค้าเสร็จ และเจ้าของ
 เรือ กำลังรอ อยุ่เฉย จะมีอะไรบรรทุก สำหรับ
 ขากลับบ้าง และสินค้าก็มีมาวิ่ง ๆ แต่ไม่ใช่
 เป็นสิ่งที่เขาหวัง วิคแฮมต้องใช้ความฉลาด
 ของเขาทั้งหมดในเชิงวิงวอน กว่าจะทำให้
 เจ้าของเรือปลงใจเห็นด้วยว่า เมล็ดพืช
 ๗๐,๐๐๐ เมล็ดในหีบ ๓ หีบนั้นแหละ คือ สีนค้ายาง
 ที่แถมเรือคอยรับอยู่ อย่างไรก็ตามที่สุด
 เจ้าของเรือได้อะคาพของอาคันทุกันคนคิว
 นั้นเป็นประกันในเรื่องค่าช่วยการ ยอมบรรทุก
 สีนค้ายาง ๓ หีบ และ เติรเรือกลับบ้าน ด้วยความ
 พอใจ และไว้ใจในรัฐบาล วิคแฮมต้องเป็น
 คนสามารถมากที่สุดทีเดียว พอถึงประเทศอังกฤษ



พ.ศ. ๒๔๗๑

بيتหลวงหลังพระ

เขารับไปสวนคิวโคเร็ว เซอร์ โยเซฟสั่งให้
รักห้องกระรอกสำหรับเพาะพันธุ์ ไม่เหล่านั่นที่
เมล็ด เหล่านั้น ได้ ไป ถึง พอ ที่ เวลา ที่ เคียว
แเปอร์เซ็นตองงามอย่างเป็นที่พอใจ และ
ด้วยเหตุที่คั่นยางโคเร็ว ในไม่ช้ากันไม้
เหล่านั่นก็ออกเคียวทางมา กลัดกิดา เกาะ
ลังกา ร้างทั้ง และสิงคโปร์.

ถึงแม้ว่าได้รับความคิดเห็นอย่างดีที่สุด
กว่า จะ ถึง สิงคโปร์ คงเหลือ คั่นยาง ที่ไม่คายน
๗ คั่นเท่านั้น เวลานี้เป็นเดือนสิงหาคม
พ.ศ. ๒๔๗๒ และมีสเตอร์ วอลเตอร์ ฟ็อกส์เป็น
เจ้าหน้าที่ ประจำ อยู่ ที่สวน คิวอย่าง เพาะ ปลูก
เมืองสิงคโปร์ มีสเตอร์ ฟ็อกส์ ได้เคยเล่าเรียน
มาจากที่สวนคิวทุกอย่าง ซึ่งมีสเตอร์ ครอสต์ จะ
สอนเขาได้ ในเรื่องคั่นยาง เขาได้นำคั่นที่ยัง
ไม่คายนปลูกลงในที่พบนกคั่นชายเนิน ก็
งอกงาม เจริญ ขึ้น ทุกที่ และ ได้รับ ความ ขำขัน
ประคัยประคองยิ่งไปกว่าเลี้ยงลูกอ่อน จาก
เมล็ด เหล่านั้น ในไม่ช้าคั่นอ่อน ก็ ขึ้น สะ พรั่ง ไป
โคจรอย.

แต่ชาวสวน ซึ่ง กำลัง ได้ เงิน จากการทำ
กาแพ ก็หัวเราะเยาะความคึกคักคั่นไม้ ซึ่ง

นำมาจาก ประเทศอื่น ๆ จะมี กำไร ยิ่งขึ้นไป
กว่าพันธุ์เดิมของเขาอยู่หลาย มาคึกคักทกวัน
นั้น เป็นการขายหน้าเหลือเกินซึ่งคั่นยางคั่น
แรก ๆ ใน ชี้นังใช้ ชั่ว แต่ เป็น เครื่อง ตกแต่ง
ริมถนนเท่านั้น เพราะหัดที่พวกในสวนคิวอย่าง
ไม่เคย หมกความ เชื่อมั่น ในความ เจริญแห่ง
อนาคตของคั่นยางในแหลมมะลายูเลย และ
แม้ว่า ชาว พิน เมือง ไม่เหลียวแล เขา ก็ยัง คง
พยายามทวี จำนวน คั่นยาง ที่ มีอยู่ อย่างเต็มที่
ครั้นถึงเวลาที่เกิดผล เมื่อสิ้นคากาแพเสื่อมลง
ชาวสวนจึงต้องหันเข้าหาพืชใหม่ ที่นึ่งเกิด
การปลูกคั่นยางกันขึ้นอย่างขนานใหญ่ อันเป็น
ขี้อายให้ เกิดโรงงาน ที่ให้ งาน แก่คน นัย ด้วย
จำนวนพิน และทุน เป็นจำนวน ล้านเหรียญทอง
ต่อชั้กให้ร้อยคน และทำเครื่องใช้ ใหม่ ๆ
ที่ทำให้ ความสุขความ สะดวกแก่มนุษย์ เป็นเอก
ประการ.

แต่ใคร ย่าง ที่ เคยหวดไป นกคั่น ด้ว ที่ ต้อง
แข่งขันกับยานพิกา จากอเมริกาได้ ไปยัง
สวนคิว และผู้ โคยยังเมื่อแลเห็นคั่นยางแก่
สองคั่นที่ยังคงงอกอยู่ในสวน เมืองสิงคโปร์
ก็คั่น ที่ยัง คง มี ชั่วค้อย เหลืออยู่ จากคั่นยาง



จินตหรา

มิกุน

๗ ครั้งแรกแล้ว มีความรู้แม้แต่น้อย ว่าคือ ไม่มีใครเอาใจใส่จนถึง ผู้อาจไม่ได้รับผล
 รากง่าของสินค้าสำคัญที่สุดแห่ง มละยาญ ข้อ ประโยชน์จากการพบปะ (Discovery) ของเขา
 เกิดของลาภอันประเสริฐ และเจ้าของหม้อเจ้า เองเลย และแม่แต่ได้ ถอดหุ่นในยวียัททำยาง
 ของชาติ ชั่วแต่เรื่องราวของยางก็น่าเล่า ก็เล่า นี่แหละคือการบิณฑของหลังพระ และ
 นำฟังมากอยู่แล้ว แต่คงจะมีค่ายิ่งขึ้น สวรรค์ ก็ควร เป็น ที่ อยู่ ของ นักวิทยาศาสตร์
 อีก มาก ถ้าได้ ทำ หน้า ที่ ปลุกใจ คนให้รู้ ว่า เหล่านี้ ไม่น้อย ไปกว่า พวก ที่ สารวัน แต่จะ
 ประเทศ เป็นณ บุญคุณ ของ นักวิทยาศาสตร์ ผู้ บิณฑของหน้าพระเลย



ถ้าไรที่ได้โดยความชำนาญก็คือ ใช้ความรู้ที่ได้มาโดยทำการไม่สำเร็จ พุด
 อีกอย่างหนึ่งก็คือ กลับความไม่สำเร็จให้เป็นความสำเร็จ.

หลวงรัชฎาภิเศก

โชคอันวຍ

ของ

บ. ศีรวิรรณณะ

นายนาวาทรี หลวงสมานชัยสมุทร เป็น
นายทหารเรือหนุ่มอายุ ๓๗ ปี มีนิสัยเป็นผู้
ซื่อสัตย์อดทน โง่เงาและกลัว
ขวาง มีลักษณะและท่าทางองอาจผึ่งผาย
สมเป็นชายชาติทหารเรือแท้ อาชีพของ
คุณหลวงก็คือ เป็นผู้บังคับการเรือส่งหาญ
สมุทร ซึ่งมีขนาด ๑๘๐๐๐ ตัน ของบริษัท
นาวีสยาม อยู่ในความอุปถัมภ์ของรัฐบาล
เรือลำนี้บริษัทใช้เป็นเรือรับส่งคนโดยสารรอบ
โลก ถ้าจะพอกอย่างง่าย ๆ และไม่ใช้คย
น้ำเค็มมิดไหน คุณหลวงแทบจะนำเรือลำ
นี้ไปจนถึง ทะเลจีนที่เราทำนบกหลายทราย
อยู่ก็ว่าเป็นทะเลที่มีพายุสงร้ายแรงนั้น ก็ไ้
เป็นประหลาดทั้งสามหลวงสำหรับ คุณหลวง
ใช้ทำกาอากาศและคิดว่า ถ้าจะพอกถึงลม
ไต้ฝุ่น คลื่นอันมีมหาท ไหลเลื่อนเคลอนไป
คล้ายภูเขา และหมอกฝนเหล่านี้ คุณหลวง แล้ว
เคยประจัญมา และเกือบเป็นของธรรมดาเสีย
แล้ว ถ้าหากวันใดคุณหลวงนำเรือไปใน
ทะเลซึ่งปราศจากหมอก, คลื่น, พายุ, ฝน,
คุณหลวงถึงกับ งุนงงงันเดินไป มา อยู่บนสะพาน
เดินเรือ พาดคำว่าคนถือท้ายอยู่ในคอ ถ้า
หากวันใดโดนทั้งคลื่น, หมอก, พายุ, ฝน,
แล้ว วันนั้นแหละคุณหลวงพอใจมาก ยาง
วันถึงกับหันไปพอกกับคนถือท้ายว่า “นี่สิ,
ถึงจะเป็นทะเลแท้” และบางทีคุณหลวง
อธิบายแก่เจ้าสม กล่าสว่า “คุณลมเป็นของ
คู่กับทะเล ถ้าทะเลไม่มีคุณลม มันก็ไม่ใช้
ทะเล ทั้งนั้น”
เจ้าสม กล่าสกับคนถือท้ายของคุณหลวง ยืน
ถือพียงามอ้ม ในเมื่อใด ยืนคำอธิบายของ
คุณหลวงเช่นนั้น
นอกจากทะเลอันมีพายุสงร้ายที่ไ้กล่าว



๖. ศีวีวรรณะ

มิกุล

เช่น มหาสมุทรอินเดีย, แอฟริกา, แอดแลนติก, อารกติก, แอนตาร์กติก, และอื่นๆ อีก ยิ่งกว่านั้น เมืองสำคัญ ๆ ที่ตั้งอยู่ภายนอก และในพระราชอาณาจักร สยาม เช่น สิงคโปร์, ขัณฑาเวีย, มินลา, ฮองกง, ไทเกียว, ซานฟรานซิสโก, ลอนดอน, โกลาโย, รังก์, เหล่านี้คุณหลวงอาจเล็งเห็นความเป็นอยู่และความเป็นไปได้ ๓ วัน ไม่เบรื่อง และทั้งที่เคย นำเรือไป เสีย นัยมาก ครั้ง หลายหน สำหรับเมืองขัณฑาเวีย และ สิงคโปร์นั้น แท้จะพูดได้ว่าเป็นแดนของคุณหลวงทีเดียว.

ฝ่ายเจ้าสมเด็จสมุทร เป็นกษัตริย์ที่ใคร่และเป็นที ถูกอก ถูกใจ คุณหลวง อย่างยิ่ง เพราะเท่าที่คุณหลวงมีคนใช้นั้น หาเปรียบได้เหมือนอย่างเจ้าสมยาณัก ทนทั้งกลิ่นลมและทั้งการงานต่าง ๆ คุณหลวงผู้บังคับการเรือจึงตั้งนามสกุลให้ว่า "เสด็จสมุทร" เมื่อครั้ง ท่าน นำเรือไป ยัง เมืองท่า ซานฟรานซิสโก และได้รับความลำบากโดยเรือถูกไฟไหม้ในทะเลจนทอนอากาศเห็นแห่งเกาะฮองกง ครั้นนั้นเรือส่งหาญสมุทรเผ่นคลื่นอยู่ราว ๗ วัน จึงได้พ้นห้วงหายนะไปได้ ส่วนเจ้าสมกักรกระทำหน้าที่ถอยห่างอยู่ตลอดโดย ออกทนต่อ การงาน จนกระทั่งบรรลุลงความปลอดภัย ถ้าพูดถึง

กลิ่น ลม แล้วต้องยกให้เจ้าสมเป็นเยี่ยมกว่าพวกกลาสอื่น ๆ แต่เจ้าสมมีนิสัยเสียอยู่อย่างหนึ่งคือ ถ้าพูดถึงเรื่องอื่น ๆ สิ่ง ๆ แล้ว เจ้าสมเป็นต้องกลัวเสียอย่างจริงจัง กลัวจนคาเหลือกทีเดียว.

จะเป็นด้วยเหตุผลกลใดก็ตาม หรือจะเป็นด้วยความคิดความชอบ ของ คุณหลวง ถูกใจไว้จนท่วม หน้ากระดาน จนไม่มีที่ว่าง จะบรรจกลงก็ตาม ภายหลังเมื่อคุณหลวงได้พ้นจากหน้าที่ราชการของท่าน อาศัยด้วยที่ท่านได้สะสมทุนทรัพย์ ไว้เมื่อ ครั้งยังมี อาชีพ ในการเดินเรือนั้นเป็นจำนวนมาก จึงทำให้ท่านคิดจะเปลี่ยนอาชีพใหม่ คือเปลี่ยนจากการเป็นชาวเรือมาเป็นชาวไร่ แท้จริงการที่ท่านได้ถูกบังคับให้เปลี่ยน อาชีพโดย ความ จำเป็น เช่นนี้ ท่านยังมีความ รู้สึก อาลัยใน อาชีพ เกษม ของท่านมากและยังไม่ ยากจะ ไป อยู่ ที่ ห้าง โกลจากทะเล เห็นท่านจึงได้ ไปซื้อบ้านอยู่อย่างสุขสำราญที่สหกรณ์ชาวไร่ และลงมือขุดของที่ดินต่อไปเพื่อขุดผลให้เกิดเงินในคราว ขัดสน. บ้านที่ท่านได้ซื้อไว้ ณ ที่นี้ ไม่ห่างไกลจากฝั่งทะเลมากนัก ก็อย่างหยิบ ๆ ประมาณสองเส้น เป็นบ้านชั้นเดียว หน้าบ้านมีฝั่งทะเล หลังบ้านมีไร่เจ้าโพธิ์ ส่วนภายใน



พ.ศ. ๒๔๗๑

โชคอันน้อย

บ้านแก่งทองไว้ เป็นระเบียบ มีห้องสมุด ห้อง
นั่งเล่น ห้องอาบน้ำ ห้องนอน กลางห้อง
สมุดมีโต๊ะหินอ่อนและเก้าอี้หวาย ทางขวาและ
ทางซ้ายมือ เป็นตู้และ ชั้นสำหรับเก็บตำหรับ
ตำราต่าง ๆ ส่วนบนผนังรอบ ๆ ห้องมีพระ
บรมสาทิสลักษณ์, พระรูปเสด็จกรมหลวง
ชุมพร และรูปท่านพลเอก เนลสัน, บิสมาร์ค
และเนโปเลียน ถ้าจะดูแต่เพียงภายนอกบ้าน
แล้วก็อาจเฝ้าได้ว่าบ้านนี้ก่อสร้างมาแล้วอย่าง
น้อยสัปดาห์.

ขณะนั้นคุณหลวงกำลังนั่งอยู่บน เก้าอี้ หน้า
บ้าน อากาศค่อนข้างจะครึ้มเครือ มีพายุฝน
พัดมาจากทะเลเป็นครั้งคราว ทางห้องของ
คุณหลวงเพ่งกึกกั่นทักซิโด้เข้ามั่งอยู่ ซ้ำ ๆ ด้วย
ความกึกก้องอย่างสุขุมคำวิธภาพ บนคอกมีกล้อง
ตาเลียววางอยู่พร้อมที่จะใช้การได้ กล้อง
นี้เป็นประจำของทางอันวิเศษของคุณหลวงตั้งแต่
ครั้งยังเป็นผู้บังคับการเรือส่งหาลูกสมร ครั้น
เมื่อหมกหนาทแล้วท่าน จึงเอา คิ๊ค ด้ว มาด้วย
เพื่อสำหรับ สังเกต เวลา เรือ เข้า และ ออก จาก
กรุงเทพ ไซ่งผ่านมาทางนั้น คุณหลวงยก
กล้องทางของบนคอกขึ้นวางไว้บนโต๊ะ มือซ้าย
เอื้อมไปกดกระดิ่ง สักครู่ก็มีคนใช้ โผล่หน้า
เข้ามา ชายคนนั้นก้มศีรษะลงแล้ว วาระท

คุณหลวงได้ออกจากการราชการ เจ้าสมมิตผู้ชอัสคัย
และรักษากฎาออกตามมา อยู่ กับนายด้วย

“เจ้าสม” คุณหลวงเปลี่ยนอุทาน พร้อม
กับทางสองข้างตรงไป “มีเหตุอะไรเกิดขึ้น
ในบ้านนี้บ้าง?”

“กระผมไม่ทราบ กระผมพยายามอย่าง
ดีที่สุดที่จะรักษาความเป็นไปในบ้านนี้ให้อยู่
ในฐานะที่สงบเสมอ”

“อ้ายข้าจะ พกให้ยาวไปถึงไหน ใคร

ส่งสอน เจ้าคงแต่มาอยู่บนยกคอกพวกเก่ง
ขึ้นมา ข้างถามว่ามีเหตุอะไรเกิดขึ้นในบ้าน
นี้บ้าง ทำไมจึงไม่คอย” คุณหลวงพูด
กะซាកทางเสียง

เจ้าสมนั่งมิได้พักว่าจะไร เป็นแต่ล้าย
หน้าไปมาอย่างคนตื่นใจอย่างที่สุด พลาทหัน
หน้าตรง ไปยัง นาย ของ เขาแล้ว คอยว่า

“ได้เท่า ตาม กระผม ว่า มีอะไร เกิดขึ้น

กระผมไม่ทราบจะคอยว่าอย่างไร นอกจาก
กระผมจะพกได้ว่า บ้านนั้นนอกจากจะมีผลสิ่ง
แล้วก็ไม่มีอะไรอื่น”

นี่เป็น ครั้ง แรกที่ คุณหลวงได้ยิน คำบอก
เล่าอันแปลกประหลาดจากเจ้าสมคนใช้ ท่าน
มิได้พักว่าจะไรเป็น แต่ยก กล้องซึ่ง บรรจุยา
เส้นไว้แล้วขึ้นใส่ ปาก และ กุ๊ก ฟัน ควินไซมิง



บ. ศรีวราชนะ

มิกุล

พร้อมกันใช้ความคิดอย่างซึ้งตามไปกับวันที่
ลอบอยู่ในอากาศนั้น

“ข้าแปลกใจมาก” คุณหลวงหันมา
ค่อย ๆ กล่าว เมื่อได้สัปดาห์วันชแวลเบิตเสย
จนใกล้ร้อนแล้ว “นี่เจ้ายังเชื่อว่าผู้ถือ?”

เจ้าสมกับหน้าทำดาบวิญ ๆ หน้าย่น ซึ่ง
เป็นนิสัยของเขา “ได้แต่เคยได้ยินเรื่อง
อันน่าอัศจรรย์ของเจ้าแล้วไม่ใช่หรือครับ?”

“ทำไม เขาโกหกให้ฟังเจ้าก็เชื่อ
ด้วย?” คุณหลวงกล่าวพร้อมกับการเลิก
คิ้ว หน้าหน้าผากย่น

“กระผมคิดว่าเป็นเรื่องจริง เพราะเขา
เล่ากันมาหลายคน” เจ้าสมผูกเรื่องขึ้น
เมื่อเห็นคุณหลวงไม่โกรธ “เขาว่าผู้ถือของ
อันน่าอัศจรรย์อยู่นั้นทรมาน ทอดกลางคืนมัน
ก็ไปหาและ หยอกเย้า คล้าย กับ มนุษย์ เขาทำ
กัน-----”

“หยุด ข้า ไม่ อยากฟังเรื่องของเจ้า”
คุณหลวงตัดทอนความ เพราะ ไม่ อยากฟังเรื่อง
ผิด ๆ ส้าง ๆ

“เป็นความจริงครับ ไม่ต้องท้อ โกล
กแต่ย้านและครัย ในเวลาที่ถูกขบขึง
ได้เท่าสอง สิบ ขวามณ แล้ว เจ็บ หู ฟัง ให้
ได้เท่าไร ได้ ยืนเสียดเป็น สตรี ร้อง ครวญคราง

อย่างน่าสังเวชที่สุด”

“ฮึ! วิงวี่?” คุณหลวงยิ่งสนใจ
ยิ่งขึ้น

“วิงวี่” เจ้าสมยืนยัน

“ถ้าไม่จริง ข้าเชกกระยานเจ้านะ”

“กระผมยังรับไม่ได้ เพราะกระผมได้
ยืนเป็นยางคัน และเป็นความสลด ที่ ได้ ยืน
เช่นนั้น”

“ถ้าหากจะมีจริง ก็คงไม่เหมือน
อย่างอื่น” คุณหลวงพูดออกจะมีแววแห่ง
ความเชื่อขึ้นบ้าง

“ไม่เหมือนกันจริงครับ แต่ที่ทำเอา
กลัวไปหลายวัน”

“ถ้าเช่นนั้นใจของเจ้าก็ควรจะไม่อยากอยู่
กับข้าหรือ?”

“เปล่าเลย ครับ” เจ้าสมแก้ตัว “กระผม
รักและนับถือได้เท่าอย่างที่สุด ได้เท่า

พระเดชพระคุณเป็นล้นพ้น ได้เท่าได้รับความรัก
ลำยาภมรกล้ายากด้วย ได้เท่าสละขบขึง
สละขบขึง แล้วผมจะคิดเอาตัวออกห่างทำไม
เล่าครับ?”

“ก็เจ้าพูดว่ายานมมสิ่งอย่างไรเล่า”

“เรื่องผี สำหรับท่อนแล้ว กระผมเป็นไม่
มีวันกลัวเลยก็เคย แต่ไม่ใช่ในย่านนี้”



พ.ศ. ๒๔๗๑

โชคอำนวย

เจ้าสมพูดแล้วทำท่าเหลออไปมา

คุณหลวงรู้สึกขบขันในคำพูดของเจ้าสม เป็นอันมาก ทว่าจนสลัดกวันขหัว

“เจ้าสม เจ้าอยู่กับข้ามานานแล้ว ข้าเห็นใจว่ารักข้าจริง จึงบอกข้าเสียตามตรง ว่า เสียขายมากหรือในการที่ต้องจากเรื่อมา อยู่กับข้า” คุณหลวงพูดพลอยเพื่อจะกักเอา ความจริง.

“กระผมไม่เสียขายเลยครับ ไ้เท้าชอบ อยู่ไหนผมก็ชอบอยู่ที่นั่น และกระผม จะขอตามไ้เท้าไปจนถึงที่สุด”

คุณหลวงมิได้กล่าวว่กระไร เป็นแต่ จักไม่ จักไฟขันทุยาที่ บรรรูกถ้องไว้เต็ม แล้ว คุกพันคว้นไปข้า ๆ

“เขาเถอะ บอกกับข้าเสียตรง ๆ ว่าทำไม จึงพูดว่า ยานนมผั่ง” คุณหลวงคงขบขันหา เจ้าสมนั่งนอ อยู่ นานโดยไม่รู้ว่า จะ โคน คำตามเช่นนี้อก

“นั่นเป็นคำที่กระผมพูดไปโดยมิไ้ตั้งใจ แต่ไ้เท้าจะคิดว่าเป็นเรื่องจริงก็ไ้ และ กระผม ยังมี เรื่อง ที่ควร จะกราบเรียน ให้ทราบ อีก”

“เฮอ เฮอ ว่าไปซี ข้าอยากรู้จัก” คุณหลวงกล่าวพร้อมกับทรงกายขั่นตรง.

เมื่อเจ้าสมได้เปลี่ยน อธิบายล จาก การนั่ง

พิงพิมายข้างขวามาเป็น ข้างซ้าย พร้อมกับ เอา มือเช็ดเหงื่อที่หน้าผากและคาง แล้ว จึงไ้เล่า ต่อไป.

“ในเวลากลางคืน บางคืน กระผมไ้ยิน เสียงแปลกประหลาด” เจ้าสมพูดแล้วทำหน้า ตื่นและหัน ไปดูทางมุมห้องที่มืด ๆ.

“อาจเป็นไ้ที่ทุก ๆ บ้านต้อง มีเสียง แปลก ประหลาดในเวลากลางคืนเสมอ เช่นลมพัด มากระทบหน้าต่าง ประตูที่กำลั้งเปิดอยู่หรือ พินเรือนเวลาเคียวใน ที่ เงยงสังก ก็เกิดเสียง ขึ้น ไ้ บางที่ตุ๊กแกกำลังกินจังหรีดมันเคาะฝา ราวกับมีคนมาเคาะ ทุกสิ่งทุกอย่างต้อง เป็นไปตามธรรมชาติทั้งสิ้น”

“ผมคิดว่า ของทุกอย่าง จะเป็น หนึ่งสื่อ ขวคหมักหรือปากกากักตาม เมื่อไ้ว่างไ้ดูก็ ทัแล้ว จะเลื่อนไปโดยตนเองมิไ้” เจ้าสม กล่าวอย่างพอใจและคิดว่าคงต้องด้วย.

“เฮ้า ว่าเรื่อยไปมิไ้ต้องหยุด”

“ถ้าไ้เท้ารู้เรื่อง” เจ้าสมพูดต่อ “รู้ เรื่องที่กระผมจะกราบเรียนให้ทราบแล้วและลอง คิดดู ไ้เท้าก็จะเห็นไ้ว่า เรื่องไหนเป็นเรื่อง จริง และเรื่องไหนเป็นเรื่องพูดเล่นและเรื่องที่ กระผมจะกราบเรียนให้ทราบนี้ กระผมก็ยัง



บ. ศีวีวรรณะ

มิถุน

งและประหลาดใจจนกระทั่งเคียน -----” เช่นนั้น จึงคิดว่าถ้าไม่ใช่คนก็คงเป็นสัตว์
เจ้าสมหยิกพวกตอนใจสักครู่แล้วจึงกล่าวต่อไป.

“มี เหตุ อัน มี ศักดิ์ รวย เกศ ชน เมื่อนำ ทิพย์
ที่ แล้ว ขณะ เมื่อ ได้ เฝ้า ไป ชะรอย ใน กรุง เทพ
ทุก ๆ เวลา ก่อน ที่ ฤๅณ จะ เข้า นอน ฤๅณ ได้
ตรวจ กลอน ประศุ หน้า ต่าง ทุก ๆ แห่ง และ ได้
ลอง เอา มี อกระ ชาก คุ้ เห็น ว่า ประศุ ทุก ๆ บาน
และ หน้า ต่าง ทุก ๆ บาน ใส่ ฤๅณ แฉ และ ลง กลอน
อยู่ อย่าง แน่นหนา แล้ว ครั้น ได้ เวลา ประมาณ
เที่ยง คืน ฤๅณ ตกใจ ตก ชน ได้ ยืน เล็ง
กรอก แกรก ใน ห้อง สมุท คล้าย กับ ว่า มี คน
กำลัง ทำ อะไร อยู่ ครั้น แรก ฤๅณ คิด ว่า ได้ เฝ้า
กลับ จาก กรุง เทพ ๆ และ ไป แวะ เลีย ที่ นาน อัน
จึง ได้ กลับ มา จน คึก กัง เพียง นั้น ฤๅณ จึง
รีบ ลุก ขึ้น จาก ที่ นอน โดย เร็ว รีบ สวม กางเกง
และ รุก เข็น ไซ้ เข้า ไป คุก ใน ห้อง สมุท จะ หา
ใคร สัก คน ก็ ไม่มี มี แต่ หิ้ง สี่ ซึ่ง ตั้ง เรียง
อยู่ บน ชัน ตกลง มากอง เรียง ลาก อยู่ ที่ นั้น ”

“ข้าไม่เห็นเลยนะ ว่าในห้องสมุทของ
ข้าจะมีผี เจ้าฝันไปละกระมัง หรือจะมีอยู่
อีก อย่าง หนึ่ง ก็ เจ้า หนู นั้นแหละ มัน เป็น ผู้ ทำ
หิ้ง สี่ ตก.”

“ประเดี๋ยวซีกรับ ขอให้กระผมเล่าให้ คุณหลวงพวกเรารู้
รับเสียก่อน ครั้นเมื่อกระผมประหลาดใจ

อยู่ในห้องนั้น จึงหันไปคว้าได้ ไม่ ถิ่น อัน ใหญ่
ของ ได้ เฝ้า และ ตั้งใจ ว่า ถ้า พย ใน เวลา นั้น ฤๅณ
จะ นวด เลีย ให้ นอน หรือ หอม ยไป ก็ เที่ยว แล้ว
ฤๅณ จึง ไป ตรวจ หน้า ต่าง ทุก ๆ บาน ประศุ
หน้า ยาน และ หลัง ยาน ไม่ เห็น มี สิ่ง ไร ชำ รุก
หรือ ผิด แฉ ไป กว่า เค็ม เลย จะ พย สัก ตัว หรือ
มนุษย์ สัก อย่าง หนึ่ง ก็ ไม่มี เมื่อ ฤๅณ
ขี้ ฤๅณ เช่น นั้น จึง กลับ มา นอน อย่าง เค็ม และ
ปล่อย ให้ หิ้ง สี่ เหล่า นั้น ยัง คง กอง อยู่ บน พื้น
ตลอด เวลา และ คิด ว่า รุ่งเช้า จึง จะ มา จัก ให้
เรียบ ร้อย ครั้น รุ่งเช้า ฤๅณ เข้า ไป เฝ้ามอง
ใน ห้อง สมุท พบ หิ้ง สี่ ต่าง ๆ ที่ ตก ลง มา จาก
ชัน เมื่อ คน กลับ ขึ้น ไป เรียง อยู่ บน ชัน อย่าง
เรียบ ร้อย เมื่อ เปน เช่น นั้น ถ้า ได้ เฝ้า มา พบ เข้า
แล้ว จะ รู้ สึก แผลงใจ เปน อย่าง ยิ่ง -----”

“ทำไมเจ้าไม่รีบบอกกับข้า” คุณหลวง
พุดพร้อมกันตาท้องจ้องตรงไปยังเจ้าสม ทั้ง
ก็ว่า จะ เค็น ให้ ตาย.

“กระผมไม่กล้าเรียนให้ทราบเพราะคิดว่า
เป็นเรื่องที่ไม่มหัศจรรย์”

“แล้วมีเรื่องอะไรอีก พุดมาให้หมด”

“นอกจากนี้ ก็คือเมื่อควรวาได้เฝ้า



พ.ศ. ๒๔๗๑

โชคอันนวย

กัยผมจะแล่นไปให้โช้ กระผมยังจำได้
ว่า เก้าอ้าวที่ไต่เท้านั่งผกรองเท้าก่อนที่
จะออกจากบ้านนั้น ชั้นแรกคงอยู่ทางขวา
ของตึกนาฬิกาเรือนสูง จนกระทั่งไต่เท้า
ออกประตูบ้านไปแล้วเก้าอ้าวนั้น ก็ยังคงตั้งอยู่
ที่เก้านั่นเอง แต่ครั้นกลับมาจากโช้แล้ว
กระผมเห็นเก้าอ้าวนั้นเปลี่ยนที่มาอยู่ ทางซ้าย
ของตึกนาฬิกา กระผมสงสัยจึงถามไต่เท้า
ว่า ย้ายเก้าอ้าวนั้นหรือเปล่า ไต่เท้าตอบว่า
เปล่า จึงได้เพิ่มความพิศวงแก่กระผมยิ่งขึ้น”

คุณหลวงนั่งนิ่งเฉยมิได้ พูกว่ากระไร เป็น
แต่กัมมธองเท้าและซี่ล้อกลิ้ง สวมอยู่ ทั้งกัยว่า
มีความลึกลับอยู่ในนั้น.

“เรื่องนง ตลกแล้วกร๊วย” เจ้าสมท้วง
ขึ้นในเมื่อได้หยุดไปสักครู่ใหญ่.

“ก็แล้ว” คุณหลวงเงยหน้าขึ้นพูด “เจ้า
มีธุระอะไรก็ไปเถอะ”

เจ้าสมค่อย ๆ ขยับออกไปจากห้อง อย่าง
เงย ๆ ส่วนคุณหลวงเมื่อคนใช้ออกไปจาก
ห้องแล้ว จึงลุกขึ้นจากเก้าอ้าว เกรยยืนที่
หน้าต่าง และมองตรงไปยังชายบ้านข้างบ้าน
ซึ่งมีคนไม่ปักคูลมหนาแน่น และที่ตรงนั้น
จะเป็นเวลากลางคืนเดือนหงาย คุณหลวงมัก
จะหาเก้าอ้าวมานั่งที่หน้าต่าง และเพ่งดูเงาไม้ที่

ถูกแสงจันทร์ทำให้เกิดดูเหมือน รุปร่าง คล้ายกับ
พวกยศาพามาหลอกลอนเป็นเวลาตั้งหลาย ๆ
ชั่วโมง บางคราวนึกว่าเงาที่เข้าสมแล้ว
ออกกระเซยขึ้นก็ แต่บางครั้งก็นึกเสียว่าเจ้าสม
ก็เป็นคนซื่อโง่โง่เลยจะโกหก.

ต่อมา คืนวันหนึ่งมหัศจรรย์ทำให้ คุณหลวง
ต้องแปลกใจ และ ต้องเชื่อใน คำบอกเล่า ของ
เจ้าสมคือ ในคืนนั้นเดือนหงาย ท้องฟ้า
กระจ่าง ดวงจันทร์ ชื่นเต็มดวง ทอแสงลงมา
ต้อง พุ่มพฤกษชาติ ที่กำลัง รัย น้ำค้าง มีแสง
ประกอยคล้ายกับระลอกที่กลิ้งไหลเลื่อนเคลือน
ไปมาในกลางสมุทร และเป็นคืนที่เงยสงัด
ปราศจากเสียงมนุษย์ ยังคงอยู่แต่เสียง
จักกระจันเรไร ประสาธเสียง กับคลื่น ที่ซัดอยู่
ชายหาดถึงเช้า ๆ ทำให้ ค้างคองส์ถ่านไปทั่วทั้ง
ตำบล ขณะนั้น ได้ มีสุภาพสตรีสาวสวย
ปรากฏร่าง ขึ้นที่ พุ่มไม้ชายป่า ซึ่งไม่ห่างจาก
หน้าต่างที่คุณหลวงนั่งอยู่มากนัก เป็นภาพที่
ปรากฏ ให้ คุณหลวง เห็น โดย มิได้ เคลื่อนไหว
เลย คาทางสองของสตรีนั้นมองตรงมายัง
หน้าต่างที่คุณหลวงนั่ง จะเป็นด้วยไม่เห็น
คุณหลวงนั่งอยู่หรือนั่งอย่างไรก็ตาม ผล
ที่ลึกลับก็เกิดเลยไปทางคันซมแล้ว ภาพนั้น
ก็อันตรธานไปในทันทีครู่หน้าคุณหลวง.



ป. ศีวีวรรณะ

มิถุน

คุณหลวงยังเป็นผู้ที่ อยู่ใน วง แห่ง ความ
 ยากหรือยากเห็นกับชีวิตความรัก ฉะนั้น
 จึงไม่ต้องสงสัยเลยว่าคุณหลวงจะ นั่ง อยู่เฉย
 อดทนกับภาพนั้นได้อันตราใจไป คุณหลวงก็
 ลุกจากเก้าอี้วิ่งไปตกบันได แต่ก็ห้ามผลไม่ จะ
 หาใครสักคนหนึ่งก็ไม่ มี นอกจากเสียงสนับ
 ที่ทำอยู่ทางไร่เข้าโพก และเสียงจกกระเจี๊ยบ
 เรไรร้องอยู่แจ่มแจ้งแล้วก็ไม่ มีเสียงอะไรที่แปลก
 หูไปอีก และไม่รู้ว่าเจ้าหล่อนที่ปรากฏ
 ภาพให้เห็นนั้น คือใคร อยู่ที่ไหน และได้อัน
 ตราใจไปทางทิศใด คุณหลวงก็ขยับยืน
 และขยับยืนที่ใด ปรากฏ แก่ท่าน นั้น อย่างหัว
 หมุน บางคราวก็ว่าฉันตาของคนที่หลุด
 ครอบ และถ้าภาพนั้นเป็นชีวิตจริงแล้ว ทำไม
 จึงต้องเห็นเราด้วย นี่แปลว่าอะไรหนอ ผล
 ที่สุด ก็ต้อง กลืน เข้ามา ใน บ้าน ด้วย ความ มี
 แสบคัน และชุกตัวลงนั่งบนเก้าอี้อย่างเดิม
 คอยเฝ้ามองดู เพราะยังเชื่อว่าภาพนั้นบางทีจะ
 ปรากฏให้เห็นอีกเป็นครั้งที่สอง คืนวันนั้น
 คุณหลวง คอย เฝ้า ดู อยู่ นานพิการ่า สิบสอง
 จะมีอะไรแว่วซ่านผ่าน สายตาไปแม้ แต่ น้อยก็
 หาไม่.

เวลา ใกล้เคียง ไป แล้ว ประมาณ ๓ ปีกับ
 เหตุการณ์ ที่ ได้ปรากฏแก่ตาคุณหลวงในราตรี

นั้น ยังเป็นภาพที่ปรากฏฝังอยู่ในสมองโดยไม่
 รู้ลืม แม้ว่าจะเป็นเวลาเย็นหรือเวลาเช้านี้ก็
 คุณหลวงมัก เอา เวลา ก่อน รับประทานอาหาร
 ออกไปเที่ยวเล่น ตาม ชายฝั่ง ทะเล เพื่อ ปลดปล่อย
 จิตใจให้เบิกบานไปเสียทางหนึ่ง โดยที่มิต้องมา
 หมกหมุ่นอยู่ใน เหตุการณ์ซึ่งเคยจะ แปลว่า
 เป็นไปไม่ได้เช่นนั้น แต่ทั้งความตั้งใจเหล่านั้น
 หาเป็นไปตามความมุ่งหมายไม่ ลมเย็น ๆ ที่
 พัดมาจากทะเล ภาพหัวหินที่อยู่สุดสายตา
 ระลอกที่กำลังซัดหินเป็นฟองขาว เหล่านั้นเป็น
 ภาพที่ทำให้คุณหลวงรู้สึกถึงความ สำคัญ อยู่
 บ้าง แต่ความสุขสำราญขณะนั้นเป็นแต่เพียงมี
 อยู่ภายนอกเท่านั้น ส่วนภายในสิแม้จะ ไป
 อยู่ที่ไหนก็ตาม ก็ มีความรู้สึกท่วงทีราวกับ
 ดวงจันทร์และดวงอาทิตย์.

“สม” คุณหลวงจะ โทนไปทางหลังบ้าน
 เมื่อเจ้าสมมานั่งพิงเพิง อยู่ข้างหน้า ของท่าน
 เป็นที่เรียบร้อยแล้วท่านจึงกล่าวต่อไป “ข้า
 ยังประหลาดใจจริง ที่เจ้าว่าผลฝังอยู่ในห้อง
 สมของข้า” ท่านพักแล้วหัน ไปหยิบถาดถักร
 วยเส้นมายาวๆ “คราวนี้ถามเรื่องเหมือน
 อย่างที่พบอีกเถิดก็จงบอกข้าที”

“กระผมคิดว่าคงจะ ไม่ได้พบอีก เพราะ
 หลากคืนมาแล้วไม่ได้ยินเสียงแปลกประหลาด



พ.ศ. ๒๔๗๑

ไซค์อำนวย

อีกเลย”

ถ้าจะเอา ความ ประหลาดใจ ระหว่าง บ่าว
นายทั้งสองนั้นมาเปรียบเทียบกับแล้ว จะเห็นได้
ว่า ข้างเจ้าสมออกจะเป็นไปทางเรื่องผิด ๆ สาง ๆ
เพราะเขารู้เขาอย่างจริงจริงว่า ยานนั้นผิดสิ่งๆ และ
มักจะมาหลอกหลอนเจ้าสมอยู่เสมอ ส่วน
ข้างคุณหลวง กลับ ตรง กันข้ามทีเดียว เพราะ
ท่านเชื่อว่า ยานนั้น คงจะมีค่าเงินซ่อนเร้น อยู่
อย่างลึกลับ ซึ่งคุณหลวงเองก็ฟังมาอยู่ และ
ไม่รู้คืนสายปลายเหตุว่า เป็น มาอย่างไร และ
ท่านยังเชื่อว่าถ้าไม่เกิดเหตุขึ้น แล้วโดน เสีย
จะมีผล เป็นด้วยความคางกันมีมาอย่างจริงได้
เข้าใจไปคนละทาง.

ต่อมาในคืนวันหนึ่ง ขณะเมื่อเวลา ๓
เจ้าสม ตกใจตื่น ขึ้น เพราะ ห่วง ใต้ ยืน เสียง
คล้ายกับมีคนอยู่ในห้อง และ รู้สึก ว่า เสียง นั้น
เข้ามาใกล้ ตัวทุกที จึงทำให้เจ้าสมตัวสั่น
ขวัญหายนึกว่าผีมาอีกแล้ว ครั้นจะร้องก็
ร้องไม่ออก ไต่แค่สายหน้าไปมา ผลที่สุดก็
นอนตัวแข็ง ไม่ กระตุก กระคิก อยู่ใน มุ้ง นั้น เอง
หัวใจเต้น รววกัยว่าจะ กระทั่ง เอา ช ี โกรธ ออก
มาเป็นแผ่น ๆ คงทางทั้งสองลูกโหลงเหลือ
ไปมา หายใจเขาและ ค่อย ๆ ที่สีกก็ค่อยจะ
ไม่มึนออกมาทางจมูก เจ้าสมเอื้อมมืออันสั้น

วิ่งและแข่ง ซอไปควานหาไม้ ชักไฟ ที่หัวนอน
เพราะที่ ใต้ ยืน ไม่ ชักไฟอยู่ใกล้ ๆ ตัว เพราะ
เวลาจะนอนเจ้าสมมักจะเอาไว้ ข้าง ๆ ตัวเสมอ
เมื่อภัย โฟนอน ถ้าต้องการแล้วจะได้หยิบใช้ได้ทัน
ทั่วทั้งที่ ทันใดนั้นเจ้าสมชักไม้ ชักไฟขึ้นจก
เทียนไข พอมีแสงสว่างได้เห็นทางจึงค่อย ๆ
ย่องไป เปิด ประตู คว้า อากาธ อัน สั้น วิ่งไป ทั่ว
สรรพางค์กาย ปรากฏว่าไม่มีอะไรอีกนอก
จากเสียงประตูกิ่งแกรกแล้วก็รีบไป เจ้าสม
ถอยเทียนไขไปตรวจดูรอบ ๆ ห้อง แลเห็นทุกสิ่ง
ทุกอย่าง ไม่มีผิดปกติไปอย่างไรเลย ผลที่สุด
จึงเดิน มา หายคืนยืน อยู่ ตรงหน้า พระรูปเล็กใน
กรมหลวงชุมพร ยิ่งเพ่งพิศดูพระรูปที่แขวน
อยู่ข้าง ทำให้ เห็น ไป ต่าง ๆ นา ๆ เช่น ข้างที่
เห็นพระยุพินซ้าย พระพักตร์ รววกัยว่า จะทรง
รับสั่งอย่างใดอย่างหนึ่ง ทำเอาเจ้าสมต้อง
ยืนตัวสั่นใจจึงกวพระรูป อยู่ พักใหญ่ ครั้นแล้วจึง
ค่อย ๆ ดอຍหลังออกมา คาทั้งสองข้างอยู่ที่
พระรูปมิได้ขาด พอจะออกประตู มีลมพัด
มาปะทะประตูก็คั่งขัง เจ้าสมตกใจ จึง
กะ โศก ดอຍหลังออกจาก ประตู ออก มาหมอบ
อยู่ข้างนอก และค่อย ๆ คลานไปตามพนักรวง
เขามุ่งคลมไปจนกระทั่งตลอดรุ่ง.
ครั้นรุ่งเช้า นักธยายตนเอง ใน เหตุที่เกิด



๒. ศีวีรวิริยะ

มิกุณ

ขันเมอคนัน จึงมิได้ยี่ปากให้ใครรู้เลย แม้กระทั่งนายของเขาเอง เพราะเขารู้ว่ามันเหมาะว่าถึงจะเล่าให้ใครฟัง ก็คงไม่มีใครเชื่อ ช้านอกจากจะไม่เชื่อแล้วยังจะได้รับคำเยาะเย้ยในความบ้าของคนที่ได้กระทำมาแล้วอีก จึงเป็นอันว่าต้องเก็บไว้ในความลับ

เวลาล่วงมาไ้สองวัน คืนวันนั้นเจ้าสมลานายไปเยี่ยมมารดาที่กรุงเทพฯ ส่วนคุณหลวงนั่งอยู่ในห้องนอนคนเดียว บนโต๊ะข้างหัวนอนมีตะเกียงจุดอยู่อย่างเรียบร้อย ทั่วห้องก็แสงไฟอย่างไม่กะพริบ และคิดถึงเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่ได้เป็นไปแล้ว และยังมีต่อไปข้างหน้า จนกระทั่งน้ำมนต์ที่ตะเกียงหมดไป ไฟก็ดับลงทุกทีจนกับ ครั้นจะเอาน้ำมันมาเติมอีกก็ไม่รู้ว่าเจ้าสมเก็บไว้ที่ไหน ยังเหลือ อยู่แค่แสงไฟที่ถ้ำลึงๆ ใต้ตะเกียงส่งควันโขมงมีกลิ่นกระหล่นหึ่ง คุณหลวงคิดว่าระนอน ก็ยังเสียดายเรื่องที่กำลังจะดำเนินไปอย่างพลิกพลิน และไม่ว่าจะไปสักวันเพียงไหน ผลที่สุดก็เหยียดกายลงบนเก้าอี้นวมวางท่าอย่างสุขสำราญและนั่งถึงชีวิตเมอครึ่งใต้เคยไปผจญภัยในทะเลต่อไป คุณหลวงยังจำได้ว่า ครั้งหนึ่งได้เคยเป็นต้นทวนเรือหัวสมุทร มีขนาด ๓๐๐๐ คัน และในฤดูนั้น

ทะเลกำลังเป็นบ้า ประกอบกับคืนฟ้าอากาศกำลังเปลี่ยนแปลง มิได้หยุดหย่อน เรือหัวสมุทรกำลังเลี้ยวจากกรุงเทพฯ ไปยังประเทศญี่ปุ่น ขณะที่เรือกำลังเลี้ยวไปนั้นถูกพายุลูกคลื่นอย่างหนัก จนกระทั่งเรือดำหนานไม่ไหวจึงกับ กระดุกหัก และของบนเรือใหญ่เช่น เรือโยก สะพานเคียวเรือ ปล่องและเสา ได้ถูกคลื่นและพายุกัดไปหมดสิ้น ยิ่งเหลือแค่ลำเรือโคลงไปมาคล้ายกายมะพร้าวที่ลอยอยู่ในแม่น้ำ ความมีคลื่นลดระลอกคลื่นยังเกิดขึ้นยังสิ่งต่าง ๆ เสียหมดที่เหลือที่ระมองเห็นได้ ได้ยินแต่เสียงคลื่นอันมหึมาซู่คำรามอยู่รอบทิศ ก็ประหลาดใจว่าจะปลุกปลิดเอาชีวิตนายทหารเรือหนุ่มนั้นไปอย่างไม่มีความปลอดภัย คุณหลวงและคนอื่น ๆ ก็ถูกคลื่นซัดลงจากเรือไปในทะเล อันกว้าง เผลยวเผลวหาทางมิได้ ยิ่งอยู่แต่จะรอเวลาให้พระยามัจจุราชมารว่าเอาชีวิตไปเท่านั้น คลื่นอันมหึมาโยนตัวคุณหลวงจนศีรษะ กระแทก สิ่งหนึ่งสันตะกิมปลุกไป จนกระทั่งวันรุ่งขึ้นจึงได้รู้สึกว่าตนของตนได้มานอนอยู่ในเรือรบหลวงพระร่วงซึ่งกำลังลงสมอ อยู่หลัง เกาะปูลุยที่ปลายแหลมกระเมา ประเทศอินโดจีน

คุณหลวง เผลยว อิริยาบถใหม่ กล่าวคือ



พ.ศ. ๒๔๗๑

โชคอันววย

ยกเท้าทั้งสองขึ้นพาดบนนมข้างขวา คิริยะ
พาดพระนั้ก สะปริง ข้าง ซ้าย วางท่า สุขาภรณ์
อย่างเดิม “ ยักัน แม่กลิ่นลมจะจึกสักยานไร
ก็ไม่สามารถจะพักให้เรากอดเข้าไปได้ ” นั้น
เป็นคำที่ คุณหลวงนั่งถ้อยในใจอย่างมีชัย และ
เหตุที่ กระทำให้ท่าน คอง หยุคชะจัก เรืองของ
ท่าน และลูกชิ้นนั่งตัวตรง โดยมีโต๊ะกุกกระกิก
ก็เพราะ หูแว่วได้ยินเสียงในห้อง คล้ายกับ ว่า
มีใครอยู่สักคนหนึ่ง ชันแรกคิดว่าเจ้าสม
กลับมาแล้ว แต่มาคิดอีกทีก็ไม่ใช่ เพราะ
เจ้าสมไม่เคยทำอะไรช่อนเร้นดังเพียงนี้ ความ
อยากรู้อยากเห็นทำให้คุณหลวงต้องลุกขึ้นจาก
เก้าอี้ ในใจมั่งอ้อยแต่จะอยากรู้อยากเห็น
สิ่งเดียวเท่านั้น แล้วจึงค่อย ๆ เกรียวไปเย็บประตู
หยุคหนึ่งค่อยแอบค้อย ในใจครุ่นคิดอ้อยว่า
เหตุอันลึกลึช่อนเร้นอยู่ในบ้าน คงจะเผยขึ้น
ใน คันวินเอง ต่อมาสักครู่ ประตูหลังห้อง
สุมค้อย ๆ เย็บอย่างเขาทัก และภาพทมา
ปรากฏ แก่ตา คุณหลวง อย่าง แปลกประหลาด
นั่นคือ ภาพสตรีสาวสวย ที่คุณหลวงเคยเห็นใน
คันวินนั่นเอง คุณหลวงยังคงยืนนิ่งค้อย
อย่างไม่กะพริบตา หล่อนนั่งชันค้ำ สวมเสื้อ
แพรดำ มีผ้าแพรพละค่ากลมคิริยะ สวม
รองเท้ายาง.

เมื่อ หล่อนได้เข้ามาในห้อง และ มอง กุ
รอบ ๆ ห้องสักครู่ แล้วจึงค่อย ๆ ไห่ยงเท้า
เกรียวไปโต๊ะเขียนหนังสือ ซักลั่นซัก ฉาย ได้
ไฟฟ้าชนสว่าง เลือกคัสรวพหนังสือท่มอยู่ในนั้น
ซึ่ง หล่อน ไม่รู้ ตัว ว่า หล่อน จะต้อง ถูกจับ เป็น
เชลย คุณหลวงชะเง้อคูล่อนคันสรวพหนังสือ
ต่าง ๆ ด้วยความกระหึ่มใจและนั่งอ้อยเสมอว่า
นางมีศาคตนัน คงเป็น ตนเดียว กับที่ เจ้าสมเล่า
ให้ฟัง เป็นแน่ และฉากละครอันนี้ ซึ่งคุณหลวง
กำลังคักสินใจ ว่าเมื่อถึงตอนเช้าหานาง
คุณหลวง จะ ต้อง ทำ อย่างไร จึง จะ เหมาะไม่
ขวยเขินกำลังเพลินอยู่ในความคิดอันนี้ ยังเฉื่อย
ท่ากอลยยาเส้นทลค้อย ในมือคดลงยังพ่นยังเกิด
เสียงคังชัน ทำลาย ความเงียบ คล้ายกับจะมอด
เหกว่าจะ โมยเข้าบ้าน

ทันใดนั้น หล่อนถอยห่างออกจากโต๊ะท่าทำ
จะหนี และในเวลาเดียวกันคุณหลวงก็ปรวคัง
ตัว ทัน ที พร้อมกัน ส่ง คำถาม นำ หน้า ไป ว่า
“ใคร ?” หล่อนมิได้ค้อยประการไร เป็นแต่
ฉายได้ ไฟฟ้าตรงมายังหน้าคุณหลวง.

“ ออ ! คุณหลวง ” หล่อนพุดเสียงสั้น
เมื่อ ได้ เห็น ชัก แล้ว ว่า เป็น คุณ หลวง สมาน
ปัญสมทรว “ คิฉินขอโทษนะ คุเหมือน
คิฉินเห็นคุณหลวงออกไปจากบ้านเมื่อสักครู่



บ. ศรีวรรณะ

มิตุน

“ไม่ใช่หรือคะ?” หล่อนกล่าวต่อเมื่อได้ส่ง
อารมณ์เป็นที่เรียบร้อยแล้ว.

คำพหูเชิงเสลยของคุณหลวงกล่าวออกมา
อย่างน่าสังสารณ์ ทำให้คุณหลวงเห็นเป็นภาพ
ที่ขบขันมาก.

“จ๊ะ ฉันไปจริง แต่ไปแล้วก็รีบกลับ”
คุณหลวงตอบและยิ้มอยู่ในหน้า “ฉันคิดว่า
หล่อนคือสตรีกลายที่ขอยมาที่บ้านฉันเสมอ”

“คุณหลวงรู้ได้อย่างไรคะ? ก็ฉัน
คิดว่า.....”

“คราวหนึ่ง หล่อนทำหนังสือ ตกจากชั้น
หลายเล่ม” คุณหลวงสอซัน.

“จริงค่ะ” หล่อนตอบทันที “และพอ
กินฉันได้เย็นเสียงมีคนเดินมา ก็ฉันจึงหลบไป
ซ่อนเสียที่หลังม่าน ต่อมาก็ฉันจึงรีบวิ่งเก็บ
สรวพหนังสือเหล่านั้นจนเก็บไว้อย่างเต็ม เพราะ
คิดว่าคนที่มานั้นคงจะไม่ได้อะไรจากหนังสือตก
กองอยู่ยังพื้นห้อง”

“คนใช้ของฉันมันว่าฉันทำหนังสือตกจาก
ชั้น และนอกจากนั้นยังเหมาเอาว่าเมื่อหล่อน
เขาเกาไต่ตง รองตัวหล่อน สำหรับมันขบขัน
หนังสือ แล้วกลับเอาวางไว้ผิดที่ มันก็ว่า
ฉันคนเกียวก็นั่นนี่ทำ”

“คะ นั่นเป็นความเลินเล่อของคุณ จง
แก้ตัว”

กรรณา ปลดปล่อย ตัว ให้ คิ ฉิน ไปเสีย แต่ เกียว
เถระค่ะ” หล่อนวิ่งวอน

“ความจริงฉันมิได้ตั้งใจจะกักเอาตัวหล่อน
ไว้เช่นเสลย” คุณหลวงกล่าวพร้อมกับชี้คิ
ฉินไฟจุดเทียนขึ้นส่องหน้า ก็แลเห็นรูปร่างของ
หล่อนได้อย่างชัด หล่อนสวยมาก สวยจริงๆ
ผมดำมันยาวดำ วิมผปากแดงกึ่งทาสชาท เกา
เอาว่าหล่อนคงจะเป็นสาวบริสุทธิ์

“หมายความว่าคุณหลวงยินดียิ่งจะให้คิฉิน
มาที่นั่นเสมอหรือคะ?”

คุณหลวงยิ้ม “ฉันไม่รังเกียจ ถ้าหล่อน
จะบอกฉันสักคำว่าหล่อนต้องประสงค์อะไร?”
เจ้าหล่อนสั่นศีรษะและก้มหน้าเป็นทิวาจะ
หมดหวังอะไรสักอย่างหนึ่งเป็นแน่.

“ฉันคิดว่าในย่านฉันคงจะมีอะไรสักอย่าง
ที่หล่อนต้องการ” คุณหลวงพกวางหน้าเฉย.

“คิฉินหรือ?” หล่อนพูดและยิ้มอยู่ในหน้า
ทำให้คุณหลวง แม้จะอยู่ในแสงเทียนอันมี
ความสว่างทรว ๆ ก็ยังเห็นรอยสอซัน
ปรากฏอยู่ที่แก้มทั้งสองของหล่อน

“สิ่งที่หล่อนต้องการ ในย่านนี้ หล่อน
ไม่ประสงค์ ก็ จะให้มิได้รู้ และฉันขอแนะนำ
หล่อนว่าไม่ควรจะทำเช่นนั้น เพราะจะเป็นภัย



พ.ศ. ๒๔๗๑

โชคอำนวย

“คิดมันได้ คิดถึงภัยอันใดเลย นี่คงจะ
คิดมันถูกแล้วสำหรับใจพระท่านหนึ่งคอก และ
เมื่อคุณหลวงกับคนใช้ออกจากบ้านไปแล้ว...”

“จริง คิดมันได้ว่ะไรหล่อนเลย สำหรับ
บ้านของคุณมันไม่ภัย แต่จะเป็นภัยสำหรับ
บ้านอื่น”

หล่อนก้มหน้า “ครั้งแรกคิดนึกว่า
จะไม่มาให้ขยันทัก”

“ก็แล้ว ถ้าฉันจะลงโทษหล่อนก็จะต้อง
ลงโทษอย่างหนักทีเดียว เพราะหล่อนขูดและ
ตั้งใจประสังครายในบ้านของฉัน” คุณหลวง
แล้วเอามือโพลงหลัง “หล่อนจะคิดอย่างไร
ต่อไปอีก หล่อนจะฆ่าผู้คนเป็นเช่นนี้ตลอด
ไปหรือ?”

คำพูดของคุณหลวงทำให้เจ้าหล่อนสั่น
ราวกับถูกเข็มเข้าไปเสียบไว้ในหัวใจ หล่อน
เงยหน้าขึ้นของคุณหลวงโดยเร็ว

คุณหลวงเห็นเป็นทักกล่าวต่อไปว่า “บอก
ฉันซิว่าหล่อนต้องการอะไร ฉันจะให้
หล่อนหมดทุกอย่างที่มีอยู่ในบ้าน”

“ขอพระคุณแล้วค่ะ โปรดให้คิด
กลับใจครอง คือสักครั้ง และ บางที พรุ่งจะ
กลับมายอกให้ทราบ ก็ฉันกราบลา” หล่อน
พูดพร้อมก้มขยันทักไว้.

“ประเดี๋ยวก่อน ซิ๊วะ หล่อน ยังไม่ได้
บอก.....” คุณหลวงพูดยังมีทันจะประโยค
หล่อนก็ถลันขึ้นทันที

“ข้อของคิดหรือคะ คิดยังไม่ได้อะไร
บางทีพรุ่งนี้.....ถ้าคิด.....” หล่อนยิ้ม
“มาพบกันคุณหลวง”

“ไม่ใช่เช่นนั้น ฉันอยากจะได้หล่อน
บอกอะไรสักอย่างหนึ่ง คือแต่ก่อนฉันเคยเห็น
หล่อนครั้งหนึ่ง หล่อนโผล่ออกมาจากพุ่มไม้
ตรงหน้าค้ำงัดหนึ่ง แต่ฉันก็คิดว่าหล่อนคง
ไม่เห็นฉันนั่งอยู่ที่นี่ แล้วหล่อนก็เหินหายไป
ทางคันซมบ้างทางโน้น.....” คุณหลวงพูดพร้อม
กับแสกมบทยาตามไปด้วย “หล่อนรู้ ไหมว่า
ฉันตามหล่อนไป ภาพของหล่อนอันครหานไป
ราวกับเป็นเทพธิดา ฉันอยากทราบว่าหล่อนทำ
ด้วยวิธีไร”

“คนวันนั้น พอคิดเห็นคุณหลวงก็
ตุ่ม ๆ มา คิดมันก็หลบและซ่อนอยู่ตรงคันซม
นั่นเอง มีใจเหินต่อไปอีก”

“แหมหล่อนนี่เก่งมาก” คุณหลวงชม
ครั้นแล้วหล่อนก็เหินออกไปเสียเฉย ๆ ทำ
ให้ คุณหลวง คลั่งมองตามหล่อนไปจนลับตม
เมื่อ หล่อน ไปแล้ว คุณหลวง ยัง ยืนงอ อยู่ เป็น
ครู่ใหญ่ ผลที่สุดจึงกลับเขามายังห้องนอน



บ. ศีววรรณะ

มิกุล

ตามเดิม.

เหตุการณ์ได้เป็นปกติสุขต่อมาโดยไม่มีเรื่องผิด ๆ สวาท ๆ เกิดขึ้นอีกเลย จนกระทั่งเช้าวันหนึ่ง คุณหลวงได้รัยหีบเล็ก ๆ ส่งทางไปรษณีย์วัดคุณหลวง เมื่อเปิดหีบนั้นดู ๆ นั้นภายในหีบเห็นมีกุญแจดอกหนึ่ง คุณหลวงจึงปลดเอา พวง กุญแจ ที่ ห่วง เข็มขัด มาเปรียบเทียบกับ กุญแจดอกนั้นมิดลักษณะและขนาดเท่ากัน กับ กุญแจ ที่สำหรับใช้ไขประตูบ้านทุกอย่าง ท่านยังเพิ่มความประหลาดใจจนอีกข้อหนึ่งว่าเหตุใดกุญแจดอกหนึ่งไปตกอยู่ในมือของเจ้าหล่อนได้.

ในเวลา ๕-๖ วันนั้นคุณหลวงไม่ได้ไปไหนเลย แม้แต่ชายทะเลซึ่งเป็นที่ ๆ เคยไปนั่งรับอากาศ อัน สดชื่น และเป็น ที่ ประจำ วัน ของคุณหลวง ท่านก็ยังเว้นเสีย เพราะถือว่าหล่อนคงจะมาพบอีกและไม่รู้ด้วยว่าหล่อนจะมาเวลาใด เวลาใดล่วงไปแล้ว ๕ วันเต็ม ๆ คุณหลวงมิได้มีความสุขใจเลยแม้แต่น้อย เพราะตั้งใจคอยพบแม่สาวน้อยผู้ซึ่ง คุณหลวง หวังจะฝากทรัพย์สินสมบัติและความสุขให้ ก็ไม่เห็นมาและได้รัยข่าวคราว นอกจากกุญแจหนึ่งดอกที่ส่งมาแล้ว อย่างอนกมใด ๆ แหวให้ทราบเลย จนกระทั่งถึงคืนวันที่ ๖ ขณะที่คุณหลวงกำลัง

นั่งปล่อยสติให้ไปตามยถากรรม ได้ยินเสียงคล้ายกับคนสวมรองเท้าข้างเกิมาข้างหลัง จึงเหลียวไปดู ภาพที่ปรากฏอยู่ก้นนั้นทำให้ท่านรู้สึกเบิกบานใจมาก คือเป็นภาพสตรีสาวคนที่ท่านต้องการพบนั่นเอง.

“คุณหลวงคงจะกระหายอยากทราบเรื่องมากนะกระ” เจ้าหล่อนกล่าวนำ ขณะเมื่อได้นั่งเกาะเป็นที่เรียบร้อยแล้ว.

“ยิ่งกว่านั้นฉันยังต้องระทมทุกข์ซึ่งคอยหล่อนอยู่ถึง ๕ วัน”

“การที่คิดทำให้คุณหลวงต้องคอยเพราะคิดนี่ยังชักสินใจไม่เด็ดขาด และยืนยันอันเด็ดขาดแล้วว่าคิดนั้น จะเสียความลับต่าง ๆ ซึ่งมิยอมให้คุณหลวงฟังจนหมด ขอให้คุณหลวงส่งขอรบมดฟังต่อไป.” ครั้นแล้วเจ้าหล่อนก็เริ่มบรรยาย

“ประมาณ ๓ เดือนเศษ คิดนได้พักอยู่ในกรุงเทพ ฯ และตั้งใจจะมาเยี่ยมบ้านน้อยอย่างเด็ดเดี่ยว แต่ก่อนจะมาคิดนได้ ไปปรึกษาอยู่กับเพื่อน และบอกกับเขาว่าคุณหลวงได้ มาชื้อบ้านนี้ เขากลับแนะนำว่าให้ระวังตัววงหนัก มิฉะนั้นจะเป็นอันตรายแก่ตัว และการที่คิดนมานั้น ถ้าหากคุณหลวงเป็นคนใจร้ายแล้ว คิดนจะต้องได้รัยอันตรายอย่างสาหัส.”

พ.ศ. ๒๔๗๑



ไซค์อานวย

คุณหลวง มิได้พิศอย่างไร เป็นแต่เม้มริม
ฝีปากนั่งนิ่งตรองอยู่

“ขอแรก” เจ้าหล่อนกล่าวต่อ “คิดินจะ
ต้องขอให้คุณหลวงยกโทษคิดินเสียก่อน”

“เรื่องการยกโทษ ดินยกให้หล่อนได้
แต่เพียงการที่หล่อนหายหน้าไป ๕ วันเท่านั้น”

“นั่นเป็นพระคุณแล้วค่ะ” เจ้าหล่อนกล่าว
ประจักษ์ “และตามที่คุณหลวงต้องการทราบ
ข้อของคิดินนั้น คิดินไม่มีความรังเกียจเลย
คิดินขอ สวาท สวรรณารมณ และคิดิน
เกิดในย่านนี้”

“หล่อนหมายความว่า เจ้าคุณพระศา
ษียานกุล ผู้ที่ ถึง แก่กรรมใน ย่านนี้เป็นบิดา
ของหล่อน”

“ถูกแล้วค่ะ แต่เจ้าคุณพ่อท่านมิได้ ถึง
แก่กรรม ในย่านนี้ มีเรื่องเกยพินกันยักยาว
มากค่ะ และเรื่องที่คิดินจะกล่าวต่อไปนี้ เป็น
เรื่องซึ่งคิดินเกลียดชังเป็นความลับมาเป็นเวลานาน
คิดินอยากเรียนให้คุณหลวงทราบ เพื่อยาวางที่
คุณหลวงจะมีหนทางแก้ไขและช่วยเหลือคิดิน
ผู้ต้องระทมทุกข์มาตั้งแต่เจ้าคุณพ่อถึงแก่กรรม
และคิดินจะไม่พบให้ ยักยอกนัก จะเล่าให้
คุณหลวงฟังพอเป็นที่ เข้าใจเล็กน้อย เท่านั้น”
ครั้นแล้วหล่อนเริ่มบรรยายความต่อไปอีก .

“แต่ก่อน คิดินได้เคยไปอยู่ กับคุณข้าท
เมืองจันทบุรีประมาณปีเศษ แล้วต่อมา
เจ้าคุณพ่อท่านไปจัดการชุกแร่ทองคำที่เกาะช้าง
คิดินจึงตามท่านไปด้วย ในเวลานั้นท่านได้
ทราบว่าคนที่ทำงานอยู่ด้วยท่าน มีผู้จัดการ
แทนตัวท่าน เป็นหัวหน้า ซึ่งได้กระทำผิดร้าย
ในผลประโยชน์ของท่าน ท่านจึงคิดจะเอา
ทองคำ ที่ถลุงแล้ว เป็น แท่ง ๆ บรรจุเรือจาก
เกาะช้างคงใจจะเอามาพักไว้ที่สถิตย์ คนงาน
ของท่าน คง จะ ทราบระแคะ ระคาย ใน การที่
ท่านได้ คิดไว้ จึงได้เตรียมการไปคอย
ดักทำร้ายอยู่ที่เกาะพระ ส่วนเจ้าคุณพ่อของ
คิดินได้ทราบ เหตุการณ์ล่วงหน้าเสียก่อนแล้ว
โดยมีคนใช้ ที่ซื่อสัตย์มาบอก ท่านจึงได้
ลี้ภัยลี้ภัยแห่งทองคำเหล่านั้นลงบรรจุเรือใบ
อีกลำหนึ่งปลอมเป็นเรือหาปลา แล้วใช้ ใบไปขึ้น
ที่เกาะครามซึ่งอยู่ใกล้ ๆ สถิตย์นั้น ครั้นถึง
วันกำหนด ท่านจึงเกรงทางจากเกาะช้างเพื่อ
ตรงไปยังสถิตย์ตามที่ ได้ คิดไว้ พอเรือแล่น
ผ่านหน้าเกาะพระ ก็แลเห็น เรือใบ สองลำ แล่น
ขนานเข้ามาทั้งสองข้าง ทันใดนั้นก็มีเสียง
โห่ร้อง ดังสนั่น หวั่นไหว และมี คน ประมาณ
สี่สิบคนยืนมายืนบนเรือ พร้อมด้วย อาวุธ
ครบมือ เวลานั้นเจ้าคุณพ่อกำลังนั่งรับประทาน



บ. ศรีวรรณะ

มิถุน

อาหารอยู่ในห้องใต้ท้องเรือ เมื่อได้ขึ้นเสฉง
ให้เรือร่นทั้งหัวเรือและท้ายเรือ จึงผลุนผลัน
ออกมาจากห้องก็พอกับพาย้อาวัวหนายางการให้
จับมีก้นที่ และคู่สมทบพร้อมก้มมีก้นชก
ห้าหกเล่ม จกจกไปทั่วสรรพางค์กายควรว
กัยว่าถ้าไม่ยอมให้ห้องที่มันประสงคแล้วมันจะ
ฆ่าเสียให้ตาย ส่วนพวกที่เหลือนอกจากนี้
แยกย้ายไปค้นคามห้องต่าง ๆ เมื่อไม่พบ
ทองคำก็ยิ่งเกิดความหัวเสียเป็นอย่างยิ่ง ผล
ที่สุด จึงรีบเจาเงินที่มอญ ในเวลานั้นไปประมาณ
ห้าพันบาทเศษ แต่กระนั้นก็ทำให้เจ้าคุณพ่อ
ต้องได้รับความขมขื่นช้ำมากมาย เมืองดังสัทท
แล้วท่านต้องนอนพักอยู่อีก เมื่อท่านค่อยทเลา
ขึ้นข้างเลกน้อย และคิดว่าจะอย่างไรก็คง
ไม่รอด แล้วท่านเห็นว่าทองคำเหล่านั้นจะสูญ
เปล่า และเพื่อจะให้เงินสมทบของกิดินต่อมา
ท่านจึงได้ ไปปักแจ่งฝังเสีย และเก็บวนกัย
คงอยู่กันเอง อยู่ในที่ซึ่งท่านได้จากไปเป็น
ครึ่งสัปดาห์.....”

“หล่อน หมายความว่าเจ้าคุณพ่อ ของ
หล่อนเอาทองคำบางส่วนมาซ่อนไว้ในบ้าน
ใช้ไหม” คุณหลวงรู้สึกประหลาดใจเมื่อได้ฟัง
เรื่องมาเกือยบ “ถ้ามีอะไรเป็นของสำคัญ
ซึ่งหล่อนมีสิทธิ์.....ฉันอนุญาต”

“ขอให้คุณหลวงคอยฟังสักประเดี๋ยวค่ะ”

หล่อนตอบแล้วเล่าต่อ “.....ครั้น
เจ้าคุณพ่อกลับไปถึงกรุงเทพฯ ท่านพักริษา
ตัวอยู่ที่ โรงพยาบาล รุฬาลงกรณ์ ประมาณ
สิบห้าวัน นับว่าอาการของท่านค่อยทุเลา
ขึ้นมาก ท่านก็รีบกลับออกไปอีก และบอก
กิดินว่า ท่านจะไปจัดการเรื่องทองคำ และ
ควรวานท่านมิให้เอาใครไปด้วยเลย ท่านได้
หาหน้าไปประมาณห้าเดือนท่านจึงได้กลับยัง
กรุงเทพฯ อาการกลับของท่านครั้นขยับมา
ตลอดทาง เมื่อมาถึงกรุงเทพฯ อาการไข้ได้
กำเริบขึ้นทุกที ท่านไปพักอยู่ที่บ้านถนน
พลับพลายี่สิบไว้ราวหนึ่งอาทิตย์ ผลที่สุดก็ไ้
เกิดแก่กรรมเสียที่นั่นน คือจากเวลาที่
เจ้าคุณพ่อได้ ถึงแก่กรรมแล้ว กิดินก็ไม่
แก่ใจที่จะลงमतินอก จึงได้มอมขี้ให้แก่
เพื่อน ของ กิดิน คนหนึ่ง จัดการ ขาขยัน และ
เครื่องเรือนให้หมดสิ้น และจดหมายฉะบับ
สัททายที่เจ้าคุณพ่อได้ มีมาถึงกิดิน ตั้งแต่ท่าน
ได้ออกจากกรุงเทพฯ ครั้นหลังนั้น ท่านบอกว่า
ท่านได้เขียนแผนที่อย่างหายๆ บนเกาะคราม
และได้ทำเครื่องหมายบอกไว้ยังที่ ๆ ท่านได้
นำทองคำไปฝังไว้ด้วย”
“แผนที่แผ่นนั้น เจ้าคุณพ่อของหล่อนเก็บ



พ.ศ. ๒๔๗๑

โชคอำนวย

เอาไว้ที่ไหน?” คุณหลวงถามอย่างเร็วร้อน

“ท่าน บอกว่าท่านได้ สักไว ในหนังสือ
ชื่อ โสทรบรรยาย ก็ฉันคิดว่าหนังสือเล่มนั้นคง
จะปะปนอยู่กับหนังสือต่าง ๆ ในห้องนี้”

คุณหลวงเอนหลังพิงพนักเก้าอี้วางอารมณ์
อย่างสบายใจและชมวกคิ้วด้วยอาการ อันใช้
สมองอย่างซึ้ง

“อ้อ ฉันจำได้ว่าฉันรวมหนังสือต่าง ๆ ไว้
ในห้องนั้นมากมาย” คุณหลวงกล่าวเมื่อ
แลเห็นว่าระพอมหวัง “ไปรื้อไปช่วยฉันค้น
ที่กองหนังสือทางโน้น” คุณหลวงพูดแล้ว
ออกเิร่นำหน้า ทันทีนั้นเจ้าหล่อนก็ลุดจาก
เก้าอี้ เิรตามคุณหลวงไปจนกระทั่งถึงกอง
หนังสือ ต่าง ๆ ซึ่ง คุณหลวง ได้เฝ้าลง กองไว้
เพื่อจะจึกห้องใหม่ คุณหลวงก็มั่งเลือก
สรวหนังสืออยู่ ครู่หนึ่ง ก็พย และ ส่ง ให้ แก่
เจ้าหล่อน.

“หล่อนลองพลิกดูซิ ว่าจะมีอะไรซ่อนอยู่
ในนี้” คุณหลวงพูดพร้อมกับส่งหนังสือที่
หล่อนต้องการให้.

หล่อนรีบ หนังสือ มาพลิกไปมา สักครู่ ก็
ปรากฏแผ่นกระดาษเล็ก ๆ แผ่นหนึ่ง มีอักษร
เขียนว่า “แผนที่บนเกาะคราม” และต่อ
จากบรรทัดนั้นไป ก็มีใจความสั้น ๆ เขียนไว้ว่า

“ทองคำแท่งฝังอยู่ระหว่างคันตาลสองคันและที่
คันตาล สองคัน นั้นได้ ทำ เครื่องหมาย เป็น รูป
สามเหลี่ยมไว้”

“เท่านั้นเอง ถ้าเจ้าคุณพ่อท่านจะมอบให้
ก็ฉันไวเสียตั้งแต่คราวแรก ก็ฉันก็จะไม่ต้อง
ไ้ริบความลำบากถึงเพียงนี้” หล่อนพูดทำ
กาแรง ๆ ในเวลาเดียวกันนั้นแก้มและแก้มซึ่งมี
รักยิ้มก็แดงเรื่อขึ้นทันที.

คุณหลวงรีบเอาแผนที่มาตรวจดูอย่างพิถี
พิเคราะห์ และยิ้มอยู่ในหน้าอย่างมีชัย เพราะ
ถ้ากล่าวถึงเกาะช้าง เกาะครามและเกาะพระ
แล้ว คล้าย ๆ กันว่าที่เหล่านั้นเป็นที่สำหรับเที่ยว
ยิงนกของของคุณหลวงก็ว่าได้.

“ฉันคิดว่า ถ้าหล่อนไม่หาใครเป็นผู้
ช่วยเหลือหล่อนแล้ว ความสำเร็จของหล่อน
คงจะเป็นแต่เพียงความฝันเท่านั้น” คุณหลวง
พูดพร้อมกับส่งแผนที่คืนให้กับหล่อน ขณะที่
แผนที่ถึงมือหล่อนยังเื่องมื่อค่อมมื่อได้สัมผัสกับ
การสัมผัสมือ ค่อม มื่อ นั้น แม้ว่าจะ เป็น ส่วน อัน
เล็กน้อยก็จริง ถึงกระนั้นยังทำให้คุณหลวง
นึก ถึง ความ ยรมสุข ที่ยัง จะมี ใน ภาย หน้าที่
เจ้าหล่อน เหลือยตาคุณหลวง คล้ายกับว่า
จะคือนให้สักวงหนึ่ง.

“หล่อนเป็นสตรีที่ประหลาดมาก” คุณหลวง



บ. ศีวีวรรณะ

มิถุน

กล่าวต่อ และเฝ้าเข้าไปซิกหล่อน.

น้ำเสียงของคุณหลวง ถึงจะพูดเป็นประโยชน์
สั้น ๆ พร้อมทั้งทำทาง ที่เฝ้าเข้าไปใกล้กัน ก็
แสดง ให้เจ้าหล่อน เข้าใจ ได้ อย่าง ชัดเจน ว่า
คุณหลวงคงประสงค์อะไรสักอย่างหนึ่งเป็นแน่.

“ถ้าหล่อนไม่รังเกียจ ฉันจะเป็นผู้รับ
ภาระอันนี้ และจัดการให้หล่อนจนสำเร็จโดย
มิได้คิดเห็นในความเห็นเห็นน้อยเลย” คุณหลวง
พูด เมื่อเห็นหล่อนมิได้กล่าวว่ากระไรจึงเอามือ
โอบไปจับไหล่ของหล่อน.

เจ้าหล่อน สุกัง ขณะเมื่อมีมือ มาสัมผัส ที่
ไหล่ของหล่อนอย่างเบา ๆ ถึงกระนั้นก็ ยัง
ไม่ทำให้เจ้าหล่อน กระวน กระวาย ถึง กับ สะยัก

ให้หลุดจากมือที่วางอยู่บนไหล่. เจ้าหล่อน
คิดอยู่ในใจว่าการที่คุณหลวงทำเช่นนั้นเป็นการ
พยายามขำมิยังควร แต่รู้สึกว่าจะไม่สู้จะรุนแรง
นัก จึงจำใจต้องยืนนิ่งเฉยอยู่.

“ฉันคิดว่า....” คุณหลวงกล่าวต่อไป
“..... คิดว่าทางที่ที่หล่อนควรจะไปกับฉัน
และ การ ที่ ไป นั้น มีผล เกิด ขึ้น ถึง สอง อย่าง
อย่างหนึ่ง เราจะ ไปชนของคำที่มออยู่มาให้หมด
อีกอย่างหนึ่ง เราไปเพื่อ มข.... ด้วย”

คุณหลวงพูดเสียงเบาลงทุกทีจนไม่ได้ยิน พอ
จบประโยค ในพริบตาเดียวร่างอันแค่มข้อยของ
เจ้าหล่อน ก็ปรากฏเข้าไป อยู่ใน วง แขน ของ
คุณหลวง



จงให้การโกลนและการทำให้เกลี้ยงฟ่องโสดในเวลาเข้าเป็นการแสวงผลอันแรก
ของท่าน.

หลวงรัชฎากรโกศล

แถลงการ สาธารณสุขอนามัย

เรื่อง

“ความสำคัญในการตรวจร่างกายประจำปี”

การตรวจร่างกายเป็นกำหนดเวลานั้นย่อมมีค่าเกินกว่าที่จะประมาณได้ พื่อคำยอมรู้ค่าในการตรวจ บัญชีสินค้าในสต็อกเป็นระยะ ๆ เพียงไร หูกระนำมาเปรียบผลกับการตรวจร่างกายแล้วไซ้ร ย่อมมีค่าความสำคัญเท่า ๆ กัน การที่กล่าวเช่นนั้นก็เพื่อจะให้เห็นว่า ร่างกาย ซึ่งได้ตรวจ คราวอยู่หลาย ๆ ปีนั้น ถ้าไม่ตรวจ คราวเสียบ้าง ก็เหมือนว่าบุคคลผู้ เป็นเจ้าของ แห่งร่างนั้น ไม่ได้เอาใจใส่ต่อความชำรุด ความเสื่อมของร่างกายแห่งตนเองเลย นับประสาอะไรหรือ ที่เขาใช้ อยู่ ทุกวัน ยังคงต้องนำไปให้ช่างตรวจเครื่อง สับ หาคือ เสียหาย เพื่อ ปรับปรุงใหม่ เป็น ระยะ เวลา ทุก ๖ เดือน หรือ หนึ่ง

ร่างกาย ซึ่งเป็นของมีค่ามากกว่า ก็ควรได้รับ การ ตรวจ จาก แพทย์ ผู้ สามารถ เช่นเดียว กับสินค้าที่เหมือนกัน พื่อคำยอมต้องตรวจสต็อก อยู่เป็นระยะเสมอ มิฉะนั้นจะทราบไม่ได้ว่า สิ่งใดบกพร่องหรือมีค่าไรหรือขาดทุนอย่างไร มีโรคหลายชนิด ซึ่งเริ่มมีอาการขึ้นที่ละเล็กละน้อยจนเกือบจะไม่รู้ตัวว่ามีอาการอย่างใดผิดปกติ ผู้เป็นเจ้าของแห่งร่างกายย่อมไม่ทราบว่าตนมีโรค เพราะไม่รู้ตัวเกิดครั้นอย่างใด เมื่อต่อมาเป็นเวลาอันนาน อาการของโรคค่อย ๆ ทวีมากขึ้น บุคคลผู้นั้นจึงทราบ โรคเหล่านี้ คือ วัณโรค เนื้องอก มะเร็ง ไตอักเสบเรื้อรัง ยับสภาวะหวาน หลอดโลหิตแข็งตัว และโรคหัวใจบางชนิด



กรมสาธารณสุข

มิถุน

โรคเหล่านี้ล้วนแต่มีอาการเริ่มขึ้นอย่างช้ามากจนสังเกตไม่ได้ แพทย์ผู้มีความพินิจพิจารณาที่ละเอียดรอบคอบการแห่งโรคเหล่านี้ในขณะที่ยังเป็นปกติ และทำการบำบัดโดยถูกต้องตั้งแต่แรกที่มีอาการเพียงเล็กน้อย ฉะนั้นการตรวจร่างกายโดยละเอียดถี่ถ้วนเป็นระยะเวลา ย่อมสืบหาอาการเริ่มแรกแห่งโรค และทำการบำบัดให้ทันทั่วถึง .

ทำไมบางคนถึงรู้และเห็นประโยชน์ในการตรวจโรคแล้วจึงไม่ยอมให้ตรวจ ก็เพราะเหตุที่กลัวจะรู้ว่าตนเป็นโรคอย่างหนึ่ง หรือหลีกเลี่ยงไม่ยอมตรวจเพราะรู้สึกว่าการ และเมื่อรู้ว่าตนเป็นโรค ก็จะร้อนใจเปล่า ๆ อีกอย่างหนึ่ง ที่ถูก ผู้ที่มีความพิการ อยู่ในร่างกายนั้นควรจะให้ทราบเสียแต่เนิ่น ๆ เพื่อมีเวลาพอที่จะบำบัดโดยถูกต้อง ตามคำแนะนำของแพทย์ บุคคลผู้ซึ่งมีกำลังกายแข็งแรง มีสุขภาพดีอยู่ ย่อมไม่เกรงกลัวที่จะให้แพทย์ตรวจร่างกายเลย ข้าเมื่อได้รับคำขอกเล่าจากแพทย์ว่าไม่เป็นโรค กลับยิ่งจะทำให้รู้สึกอับใจ และมีความผาสึกเพิ่มขึ้นอีกด้วยซ้ำ .

การตรวจร่างกายนั้นควรจะเริ่มตรวจตั้งแต่ปฐมวัย หรือในระหว่างอายุก่อนเข้าโรงเรียน และตรวจเป็นระยะเวลาไปจนถึงขัณฉิมวัย ถ้าได้ตรวจแต่ปฐมวัยแล้ว มักจะพบสิ่งที่ยกพร่องแห่งโครงสร้าง และข้อบกพร่อง (ข้อมโค่นล้ม) สิ่งที่ยึดขวางแห่งนาสิก เนื้ออกในหมอก และอื่น ๆ ลักษณะอาการเหล่านี้เป็นโรคแทรกอยู่ในปฐมวัยซึ่งอาจกำจัดเสียได้ และให้สวัสดิภาพแก่เด็ก ในการที่จะเคยโตเป็นพลเมืองแข็งแรงต่อไป .

การตรวจร่างกายเป็นกำหนดเวลานั้น เป็นสิ่งที่สำคัญไม่เฉพาะแต่เป็นการป้องกันในเหตุของทั้งแห่งโรค หรือไม่เฉพาะแต่อาการเริ่มแรกของโรคเท่านั้น แต่เป็นทางปฏิบัติที่จะนำไปในการเลือกหาผู้ที่มีร่างกายแข็งแรง ประกอบการทำงานในหน้าที่ด้วย และการตรวจนั้น นอกจากตรวจร่างกายบุคคล ซึ่งไม่เกี่ยวกับราชการทั่วไปแล้ว สถานที่ทำการของรัฐบาล หรือบริษัทค้าขายซึ่งมีบุคคลอยู่ในความควบคุมเป็นอันมากนั้น ควรจะให้มีการตรวจร่างกายด้วย เท่าที่ทราบอยู่เวลานี้ ก็ดูเหมือน กองทัพบก เท่านั้น ที่ทำให้มีการตรวจร่างกายเป็นกำหนดระยะเวลาดังกล่าวแล้ว .

ไวโอเล็ต

โดย

เชษฐ पालกะวงศ์ ฌอยุทธยา

- ๑ -

เดียวกัน.

ไวโอเล็ต เกล กับ ทอม นิคสัน เป็น
ลูกพี่ลูกน้องกัน และมีความรักใคร่สนิทสนม
โดยแท้จริง ในฤดูหาสน์ เลคไซด์ อันมี
ผู้คนบริษัทยาวราวนาแน่น ดูเหมือนกำลังพา
กันหายใจเป็นสองหนุ่มสาวคู่กันเท่านั้น ดังที่จะ
เห็นได้ว่า มีสเตอร์ ยอน เกล ผู้เป็นยี่แห่ง
สถานนั้น พาไปทำการงานในหน้าท่อน ๆ
ดังเช่นเคยไม่ นอกจากกลิ้งอยู่ในเรื่องออก
คำสั่งให้นายช่างตกแต่งเคหาสน์ย่านเรือนโดย
เรียบร้อยของทงามเป็นที่เจริญตาเจริญใจ.

ทอม สำเร็จวิชาช่างกล และอื่น ๆ จาก
มหาวิทยาลัยบอสตัน และไวโอเล็ต พังออก
จากโรงเรียน ชั้นสูงใหม่ ๆ ในนครนิวยอร์ก
ทั้งสองคนเหินทาง กลับบ้านโดยรถไฟ ขบวน

เมื่อ ขณะ ที่รถไฟ วิ่งอยู่ เค็ม ฝัเท้า คลอด
ราตรีกาลสนั้น ทอมกล่าวด้วยเสียงเบา ๆ ที่เล่น
ที่จริงว่า

“พี่คิดว่า เมื่อไปถึงบ้านเราแล้ว พวก
ญาติมิตรทั้งหลาย ก่อนอื่น คงจะพากันชม
ว่า นื่องสวยขึ้นกว่าแต่ก่อนมาก จริงไหม?”

พลางพนมควนยิ้มน้ำขี้ปลาต้อง ออกไปทาง
บานเกล็ดหน้าต่างรถไฟ “และพอเอ็งถึงสมัคร
จะกล่าวว่า ขยับข้างจะเป็นดังนี้”

“เป็นอะไรนะคะ ทอม?” หล่อนถาม.

“พี่ หมายถึง ความว่า — ถ้าฉันจะไม่ดิ
โอรชเหมือนเช่นแต่ก่อนอีกละก็ จะมีอะไร
เล่าที่จะกล่าวให้ ก็ยังไปกว่า สวย!”

ไวโอเล็ต หน้าแดงเรื่อด้วยความอาย จะ



เจษฎา ปาลกะวงศ์

มิถุน

เพราะ หล่อน มีความพอใจ หรือโกรธเคือง
ในคำพูดของพี่ชาย ก็ยากที่จะทายถูก แต่
อย่างไรก็ปรากฏว่า หล่อนเขียนเข้าไปนั่ง
ใกล้ ๆ เขานักเล็กน้อย พกถ้วย อารามมี
ละไม ทอดสายตาอันหวานแลคมซึ้ง แสวง
ความน่ารักและสุภาพอ่อนโยนซึ่งเป็นผู้นิสัย
ของหล่อน

“ฉันสงสัยจริง ๆ นะคะ ทอม พี่ไม่ได้
ลือฉันเล่นมิใช่หรือ?”

“จะลือน้องทำไม! กล่าวโดยความจริงใจ
พี่เห็นน้องผิดแปลกไปมากในระหว่าง ๓-๔ ปี
ที่เราได้จากกัน”

“ฉันก็เคยคุยกับ ๆ ว่า มีอะไร ที่ทำ
ให้ ภิรยาทำทางตลอดถึงคำพูดของพี่เปลี่ยนไป
โซ้อยู่ มักจะโต้แย้งเขากล่าวกันว่านักเรียน
ที่ออกจากวิทยาลัยใหม่ ๆ ดูเหมือนจะซัดซาด
และกลัวผู้หญิงเสียด้วย เห็นผู้หญิงคล้าย ๆ
ข้าศึก ฉันอยากเห็นพี่เป็นเช่นเขานั่นบ้าง”

“ต้องการให้พี่ถลันน้องด้วยหรือ? ได้
ซิ” ทอมพูดแล้วหยิบบาเส้นในกระเป๋ามาบรรจุ
ลงในกล่องที่เขาสูบ.

“พี่สัญญาว่า จะถลันน้องแน่นอนคะ?”

“สัญญา” เขาเอามือถลันลงบนไหล่หล่อน
เบา ๆ ควบความรักและปรารถนียง.

“ทอม, ฉันอยากถามอะไรสักหน่อย
ถ้าไม่รังเกียจและอนุญาต”

“แน่นอนต้องเป็นสิ่งที่พี่สามารถจะตอบได้”

“ฉันคิดแล้วว่า พี่สามารถยิ่งกว่าใคร ๆ
ที่จะตอบคำถามของฉัน”

“น้องจะถามเรื่องอะไรหรือ, ไวโอเล็ต?”

“เมื่อฉันอยู่โรงเรียน เคยได้ ยินข่าว
จาก เพื่อน ของฉัน บางคน บอกว่า คุณพ่อ
ของฉันได้ขอหมั้น มีส มอวิสันไว้ ให้ สำหรับ
พี่แล้วนั้น เป็นความจริงหรือ?”

“ถูกต้อง, คุณพ่อของน้อง ได้ มีความ
กรุณาแก่พี่อันมาก แต่สำหรับการหมั้น
นั้น พี่ไม่มีความยินดีด้วยเลย”

“ไมยินดี! เธอไมยินดี ทำไมจึงเป็น
เช่นนั้น?”

“ก็เพราะว่า มีส มอวิสันหล่อนมีความ
คุ้นเคยกับพี่เพียงแต่เล็กน้อยที่สุด และ คิดว่า
พี่ไม่อาจจะรักหล่อนได้”

“หมายความว่า เธออดยังคึกกระนั้นสิ”

“ก็เป็นอย่างนั้น พี่ไม่กล้าที่จะเรียนให้
คุณลุงท่านทราบได้เลย เกรงว่าจะเป็นที่ขี้ใจ
ท่านอย่างหนัก และอยู่ข้างจะเป็นการสาย
ไปเสียด้วย”

“ก็จริงอยู่, แต่เธอไม่ควรจะทำลายความ



พ.ศ. ๒๔๗๑

ไวโอเล็ต

บริสุทธิ์ของหญิงที่เขามีความรักใคร่แท้
จริง”

“เปล่า ไวโอเล็ต น้องเข้าใจผิด พี่
ไม่คิดว่า จะแต่งงาน เสียด้วยซ้ำ พี่ จะ คอย
ทำงานเป็นโสเภณีไปถาวร”

“โอ นั่นเป็นเรื่องน่าขันมาก ทอม ไม่
ควรจะลืมนะ พวกพี่หมั้นแล้ว และก็เป็นหน้าที่
ของผีนึกว่าพี่จะคอยขอแสดงความยินดีกับใคร
หมก”

“ขอยใจ แต่สำหรับพี่ตรงกันข้าม เป็น
เรื่องน่าทุกข์มาก ไวโอเล็ต ที่รัก ชาคิน
พี่จะหาความสุขจากเสียแล้ว” ทอมพูดเสียง
อ่อยๆ หน้าของเขาเต็มไปด้วยความทุกข์ร้อน.

“พี่ไม่อยากจะรบกวนเรื่องพรรคนี้เลย ทำ
ให้หนักศีรษะและมันเข้าไปหมก”

“ถึงเช่นนั้นแล้วหรือ? ขอ อภัยโทษ ด้วย
นะค่ะ พี่คงลำบากเพราะคำถามอันปราศจาก
ประโยชน์ของผีน”

“พี่ไม่คิดว่า จะถือโทษน้อง และ ไม่ควร
ลืมนะ พี่จะเป็นคนครึ่งคน ถ้าหากเรื่องเป็น
จริงถึงขั้นของทราย” ทอมพูดและหัวเราะ.

“ก็มากแล้ว พี่ อยาก จะลาไปนอน
เพราะพรุ่งนี้เราจะต้องกินแต่เช้าด้วย”

“ก่อนเข้านอน พี่จะไม่จูบผีนหรือ? เมื่อ

อยู่บ้านแต่ก่อน พี่เคยจูบผีนครั้ง ๑ เสมอทุก
คราวที่ออก กิจในท แล้วไปนอน”

“คิดว่า น้องได้เปลี่ยนแปลง ขนบธรรมเนียม
อันนี้เสียแล้ว ระหว่างเรา” เขาพูดต่อไป
“เขยวนไม่เหมือนแต่ก่อน น้องโต ขึ้นมาก

ไม่คิดว่าน้องจะ —”

“โอ ทอม คิดผิดทั้งเพ จะไม่มีอะไร
เปลี่ยนแปลงสำหรับตัวผีนเลยเป็นอันขาด”

“ขอยใจมาก พี่รักและเอ็นดูน้องจริงๆ
ก่อนจะทำสิ่งไรลงไป ต้องคิดแล้วคิดเล่าเสมอ”

“นั่นเป็นนิสัยอันดีของพี่ มานานแล้ว”

ทั้งสองลุกขึ้น เกรียวไป ที่หน้าต่างรถ สุก
อากาศขณะนี้บริสุทธิ์ และสดใสนเวลาค่ำ ค่ำ
ก็กลิ้งก็ ไม่มีสำเนียงอันใดเลย ที่จะมาทำลาย
ความก้องกังวานแห่งตัวรถจักร ได้.

“ฉันก็รู้สึกง่วงนอนเหมือนกัน ลมพัด
แรงจนออกเสียตา ฉะนั้น — กู้ในท ทอมมี
ที่รัก”

“กู้ในท ไวโอเล็ต ขอให้นอน หลับ
สบายเถิด”

“เป็นครั้งแรกที่พี่เรียกฉันไวโอเล็ตเลย ๆ
ฉันชอบอย่างนี้ พี่เรียกฉันเสมอ นะค่ะ”

ทอมจับมือหล่อนมบีบไว โดยแรง ครั้น
แล้วค่อย ๆ กลายออก หล่อนพุกกับเขาเกือบ



เจษฎ์ ปาลกะวงศ์

มิกุน

เป็นเสียงกระซิบ

“ทอมมี, กลัวน้องจริงหรือ จริง คัง
สัญญา!” แล้วหล่อนยกมือไปเกาะแขนทอม
“พี่ไม่ควรจะลืม กล่าว ว่า ‘หล่อนเป็นของฉัน
— ฉันเป็นของหล่อน’ กล่าวซิทอม”

เขาค่อย ๆ ถูกลมพัดที่หล่อน ครึ่งหนึ่ง
และพูดว่า “จ๊ะ ยูอาร์ไมน์ ไอแอมยัวร์ส”
ภายหลังเมื่อหล่อนได้บอก กักไนท์ และยู
คอยเขาคึ่งหนึ่ง แล้วจึงไปนอน .

“ทอมมี โปรดอย่าลืมว่า พี่สัญญาให้
น้องแล้ว นะคะ — นะคะ”

หล่อน พก สิ่ง กำชัย ขณะที่ถูกขึ้นมาสัก
ยานเกล็ดหินน้ำค้างเพื่อยกกันความหนาวเย็น ค่อย
จากนี้ เขาทั้งสองนอนหลับสนิทไปในรถไฟ
ในขณะที่ยังมีไก่อ่าลึงตกและอากาศเย็นเฉียบ
ตลอดชีวิตกาล .

— ๒ —

ทอม กับไวโอ เล็ต มาถึง จังหวัดชิคาโก
อันเป็นนิवासันต์ถาวรแล้วได้ ๖ เดือน บัดนี้
ทอมได้ รับตำแหน่ง เป็นผู้จัดการแผนกช่างกล
แห่งบริษัท มอริสสัน แอนด์ เกล จำกัด ซึ่ง
รับทำการค้าขายเครื่องเหล็กและก่อสร้าง เป็น
บริษัทใหญ่และสำคัญแห่ง ๑ ในจังหวัดนี้ .

ส่วนไวโอ เล็ต มีตำแหน่งเป็นเลขานุการ
ของบิดาหล่อน มีสเตอร์ ยอน เกล ผู้ซึ่งถือ
หุ้นส่วนเป็นเจ้าของผู้อำนวยความสะดวกแห่งบริษัท อัน
ได้กล่าวนามมาแล้ว ร่วม กัน กับ มีสเตอร์
สจ๊วต มอริสสัน ยอน เกล ถึงแม้ว่า จะมี
อายุไม่เกิน ๕๕ ก็จริง แต่โดยเหตุที่แก่
เป็นคนแพ้มืออยู่แล้ว ศีรษะของแกจึงแล
ดูขาวประจักษ์คอกละ ว่าถึงการงานที่ทำ
มีสเตอร์ เกล เป็นคนหนึ่ง ที่มี ความ อุตสาหะ
วิริยะภาพ และสามารถมากเท่ากับชอบการเล่น
ไฟฟ้ามอเตอร์ต่าง ๆ และดื่มสุราราคาแพง ๆ
ซึ่งถ้าจะเปรียบเทียบกับ มอริสสัน ก็คงว่ากัน
ไปอีกรูปหนึ่ง ; ถึงแม้ว่า มอริสสัน จะไม่ใช่
เป็นคนคอแข็งอย่างจริงจังก็ดี แต่มีนิสัยใช้
เงินเปลือง จนตก เป็นมฤตก ตกทอดมา ถึง บุตร
สาวที่รัก ผู้มีโฉม เด็ดเลิศลักษณะการ มีนาม
อุกโขชะใน สะโมสร ชันสูง แทบทุกแห่งว่า มีส
โรสมอริสสัน .

กล่าวถึงส่วนโรส, หล่อนก็สะสวยงาม
ละม้ายคล้ายคลึงไวโอ เล็ต และมีอายุไม่เกิน ๓๐
ไวโอ เล็ตกับโรสนั้นมีนิสัยใจคอต่างกันเป็นคน
ละอย่าง โรสมีความงามในใบหน้ายิ่งกว่า
แต่หล่อนถือเอาการแต่งกายตามสมัยนิยม เป็น
ต้น ชอบ การเดิน รำ กับ คนชั้นสูง เช่น



ท่านเซอร์ ท่านหลุยส์เป็นปรีโยसान อันเป็น
การทรมาน ข้าม กับไวโอเล็ต ผู้มีความงาม
เป็นธรรมชาติ หล่อนไม่ชอบเครื่องแต่งกาย
ที่หรูหราฉูดฉาด ชอบที่สำคัญยิ่งกว่านั้นคือ
ไรต์ เป็นสตรีสาวสวยที่หยิ่งที่สุด และชอบ
ใช้ความรักเสีย อย่างพุ่มเพอຍมาก เท่า กับใช้
เงิน แต่อย่างไรก็ดี นับได้ว่าความมุ่ง
หมายปรารถนา ของหล่อน บรรลุผล สำเร็จเป็น
อันดี โดยที่ ยศคนใด มียศขุนนาง มั่งคั่ง กล้วย
โลกทรัพย์ ประกอบ ด้วยผู้ มีชื่อหลายคน
ต่างพากันหลงรักหลงพอนหล่อนจนแทบจะเป็น
บ้าอยู่แล้ว ทุก ๆ เวลา เย็น มักจะมี สุภาพ
บุรุษ มา รวย พา หล่อน ไป เทียวตาก อาภาส อยู่
เนื่อง ๆ ใน จำพวก บุรุษแปลกหน้า ด้วยกัน
ถ้าจะมีใครเป็นผู้ที่มี โชคดีที่สุด และที่ไรต์
ให้คะแนนมากกว่าเพื่อน ผู้หนึ่งก็คงจะต้อง
เป็น เซอร์ เซอร์ โยเซฟ จอยส์ ผู้ไม่ ประกอบ
การงานอย่างใดที่เป็นลำปะสัน นอกจากเที่ยว
ปอกกลองสาว ๆ ที่รวยทรัพย์ ไรต์ รัก เซอร์
และเซอร์ก็รักหล่อนเสียอย่างดุจดั่งลูกชัง จน
ถึงแม้ชีวิตที่ตก วิญญูญาณ ก็อาจ พลั ให้ แก่ กัน
และกันได้ดังนี้ .

อันว่าความรักความพิศวาท แห่งหนุ่มสาว
คน ๆ นี้ จะมีชื่อ เก่า รุ่งริ้ง ลั ดับฝัน ไรไม่มี ใคร

สามารถหยั่งรู้ ได้ เว้นแต่คนหนึ่งคือ วัลท์
เชอแถม ผู้มีตำแหน่งเป็นหัวหน้าคนใช้เก่าแก่
มาในย่าน มอริสตัน เกินเวลา ๒๐ ปี ความ
คว่ำในการงานของเก่าที่ทำงานแต่ละประเทศให้
เชอแถม กลายเป็นคนใจเย็นขรึม และมีนิสัย
คำพูดมากที่สุดที่จะมากได้ เห็นจะเป็นเพราะ
เหตุนี้เอง ระหว่าง เวลา ที่ล่วงไป ๒ ปี เต็ม ๆ
ไรต์ กับ เซอร์ เซอร์ ยัง นานวัน ก็ยิ่งทวีความ
ดุจดั่ง ในความรักแรงกล้าขึ้นทุกที โดยแก
มิได้ยี่ปรีปากให้มนุษย์ผู้ดูคนคนไรทราบเค้าเงื่อน
เลย .

เช้าวันหนึ่งเป็นวันเสาร์ ที่ทำการบริษัท
มอริสตัน แอนน์ เทล บัด ครึ่งวัน แต่ ทอม
กลับบ้านเร็วกว่าเวลาปกติเล็กน้อย ขณะ
ที่เคี้ยวพรวก ๆ ออก จาก ประตูใหญ่ จะตรง มา
ชั้นรถยนต์ ก็พบคิพเข้ากับ ไวโอเล็ต อย่าง
ใจหนึ่ง .

“ของจอร์ ! ไวโอเล็ต ที่รัก ” ทอม ปราลย
เป็นภาษาฝรั่งเศสด้วยความยินดี .

“ของจอร์ ! ทอมมี คิณกำลังคึกคัก และ
อยากพบเธออยู่เดี๋ยวนี้ที่เดียว ต้องเชื่อได้ว่า
คำวันนี้จะได้พบกันอีกที่ย่านมอริสตัน กับ
ได้ข่าวว่า จะมีการเลี้ยงอาหาร และเต้นรำ
ด้วยยังไถ่เล่า เธอไม่ทราบบ้างเลยหรือ ยัง



เจษฎ์ ป่าดะวงศ์

นิพนธ์

กว่านั้น จะมีการ —” หล่อน หยต พุก ทันทิ
สีหน้าสลดทงกว่าเดิม.

“มีการ อะไร นี่เอง?”

“เฮาเอะ แล้วคงจะทราบไ้ ในคำวนั้น
หลังจากนั้นฉันจะกรุณาพอที่จะทราบว่า—”
หล่อนถอนใจใหญ่ แล้วพุกค่อไปช้าๆ

“โอ้ ทอม ฉันเห็นจะต้องข้ามไปยุโรป
เสียแล้ว เราจะมีโอกาสพบปะสนทนากัน
น้อย ที่สุด เธอ จะไม่เสียใจ บ้าง หรือคะ
สำหรับข่าวใหม่นี้?”

“แปลก มาก ! ไปอะไร อะไร กัน จะ
ไวโอเล็ต?”

“ไปรออย่าถามเลย ก็ฉันพุกไม่ได้ ว่า
แต่เพียง ไม่ลืมคำพุก เมื่อ เรา อยู่ใน รถไฟไปไหน
หรือ?”

“ยิ่งกว่า — เคยวน ก็ได้อ้างถึง นึกถึง อยู่
แล้ว ทำไมจึงต้องถามเช่นนั้น?”

“ด้วยความจำเป็นนะซิคะ ฉันให้บอก
กหลายบอกกัน ถ้าเธอคิดว่าชอบ” หล่อน
ยกมือชี้ที่บอกกหลายซึ่งกลลค้อยู่ ที่ ตอนเสื่อ ของ
หล่อน.

“กหลาย บอกกัน งามเหมือน —” ทอม
ว่า “พออยากได้เสมอ ทุกเวลา เพราะ ว่า
งามมาก”

“ถ้าเธอชอบ ฉันจะให้”

หล่อนยื่นบอกกหลายพวงจะแย้มน้อย ๆ ให้
แก่เขา แล้วพุกก็วยเสียง แสดงความมั่นคง
แน่นอน

“ทอมมี เมื่อเธอมีความสขลก็ ไปรอ
อย่าลืมฉันผู้รักก็ข้างนะ”

หล่อนพุกแล้ว วิ่งเข้าประตูใหญ่ไปทันที
ปล่อยให้ ทอมแลตามไปจนสุดสายตา.

— ๓ —

เวลา คำที่ กฤทาสัน มอริสสัน ได้มีการ
เลี้ยงอาหารและเ็นว่า เนื่องจากวันนั้น เป็น
วันเกิดของท่านเศรษฐี. ภายในห้องโถงและ
ห้องรับประทานอาหาร ตกแต่ง ด้วย ดอกไม้สด
และ โคมไฟสีต่างๆ เป็นทั้งความแลดูสว่างไสว
ตระการตาอย่างยิ่ง.

ขณะที่ กำลังจะเสร็จการเลี้ยง มีสเคอร์
มอริสสัน ได้ลุก ขึ้น กล่าวสุนทรพจน์ ใน ท่าม
กลางที่ประชุม สถานพรมสครที่ ได้ วยเชิญ มา
ในงานนี้ ในที่สุดกล่าวว่า การหมั้นจะให้
กระทำกัน ใน ราว วันรุ่งขึ้น หรือ วัน ต่อไป
ระหว่าง ทอม นิคสัน กับ ไวส มอริสสัน
สำหรับวันนั้นมอชที่นาเสียใจอยู่มากก็แต่ ที่ ไวส
มิได้ออกมารับแขกได้ เพราะ ่วยเป็นหวัด



พ.ศ. ๒๔๗๑

ไวไยเล็ด

ท่าจากนั้นการแสดงความยินดี แล้วถึงเห็นว่า
ทอมมีหน้าตาเศร้าหมองมาก และการที่เขา
ต้องปรากฏอยู่ ณ ที่นั้น ก็เพราะถูกคุณลุงขอ
ร้องว่าเขาคนที่ไม่ได้เป็นอันขาด.

ฝ่าย ยอนเคล กับ มอริสสัน เลี้ยงเข้าไป
ในห้อง รับแขก พร้อมกัน แจกของขวัญแก่
ชวนกันกินเหล้าต่าง ๆ จนเป็นที่สรวลเยาะเย้ย
หัวเราะกันแล้ว ก็เล่นไพ่.

“วันนี้ คุณจะต้องเล่นแก้ตัวเขาทุกคนให้
ได้” กันเสียไปใน ๖-๗ วันนี้ หมาเข้
ไปเกือบสองพันแล้ว”

มอริสสัน “กันก็อิกนะแหละ เล่นที่ไร
เป็นเสียทุกที เมื่อวันอาทิตย์ก่อนเล่นได้ ๘๐๐
เล่นไปเล่นมากล้นเข้าเนื้อไป ๓๐๐ กว่า”

หยิบขวดเหล้า มา รินใส่ แก้ว แล้วดื่มจน
หมด

“คิดว่าเห็นจะต้องเลิกแน่ มันไม่เป็น
มรรคเป็นผลอันใดเลย”

“แต่ว่า คุณกันก็ต้องแก้ตัวเขาทุกคนให้ ได้
อย่าเข็ดหนีไปเสียก่อนล่ะ !”

ถ้ากับหน้าคนไข้ เดียวเข้ามา บอก แก่
ยอนเคล ว่า มีสเตอร์ วิซาร์ค แบลค มาหา
และขอพบเป็นการส่วนตัว กำลังคอยอยู่ใน
ห้องโถง.

“วิซาร์ค แบลค โอ !” เกด ร้อง ทวน
คำ “ไปบอกให้เขาคอยอยู่ที่นั่นก่อน ประเดี๋ยว
จะตามไป” แยกเพิ่มพ้ออยู่ในคอ.

“อะไร ! ประหลาดมาก วิซาร์ค หาย
หน้าไปตั้ง ๒-๓ ปีแล้ว เขาว่าไปทำมาหากิน
อยู่ใน แคลิฟอร์เนีย ร่ำรวยมาก แต่ทำไม
ถึงไม่ยกยอกล้งหน้าเลยว่าเรมา”

แล้ว ก็ยก ด้วยแก้วเชอร์คิม พอให้ ใจ เย็น
และพูดกับ มอริสสัน ว่า “กันต้องออกไป พย
วิซาร์คหน่อยละะ เขาเป็นสหายเก่าแก่มาก
ไม่ได้พยกันนานนักหนา”

มอริสสัน พยกับหน้าหงิก ๆ แทนคำขอ
“ไม่ต้องวิตกหรอกนะ ไปเถอะ กันอยู่กับ
เจ้ามีสเตอร์ ชวตเหล้าก็ได้ เขาเป็นเพื่อน
ที่สนิท ได้พยกันเสมอ ๆ” มอริส พก ด้วย
เสียงอ้อแอ้เต็มทน พยายามจะลกล้นเคียว แต่
ก็ต้องกลืนนั่งมจลงในเก้าอี้จนตัวใหญ่ยาวอีก
วาระหนึ่ง.

ม. วิซาร์ค แบลค กับบุตรชายรูปร่างสูง
โปร่งอายุไม่เกิน ๒๗ เคียว สายไปสายมาอยู่ใน
ห้องโถง ยอนโผล่เข้ามา

“ฮัลโล วิซาร์ค ! มาถึงเมื่อไหร่ ไม่
บอกกล่าวขังเลย สบายก็หรือ ?”

ยอน พุดขณะที่ยอมของเพื่อนสนั่น



เจษฎา ปาละวงศ

มิกุน

“กันมาถึงหลายเวลาแล้ว แต่ไม่มีวัน
ว่างเลยก็เคย ฟังว่าวันนั้น กันก็สยหายก็อยู่”
แล้วก็หันมาทางขจรชาย

“นี่ — มอริส ลูกชายของกันนี่ล่ะ” แก
แนะนำ “เขาเพิ่งกลับมาจากยุโรปใหม่ ๆ
มาช่วยกัน ทำมาหากิน แกคงจะจำไม่ได้
เพราะ มอริส ไปอยู่ กับ ฮาว์ ของเขา ตั้งแต่
เด็ก ๆ” ขจรชายก็ด้วยความยินดีและเต็มใจ

“จริงซี ออกจะผิดกันเกินไปมาก ที่
ยุโรป สนุกสยหายก็หรือประการไร?”

ม. วิชารักษ์ ถาม ทอม

“ครับ ยุโรปกับ อเมริกา ออกจะคล้าย ๆ
กันมาก แต่ที่สู้บ้านของเราไม่ได้อยู่นั่นเอง”
ทอม ตอบด้วยอาการอ่อนน้อม

“โอ้ ขอน, เคยวนแวกไต่มาทางมีทอน
แล้ว เรื่องฉันทันนั้นเลิกทำกันข้างหรือยัง?”
มิสเตอร์ แบล็ค พุกสัพยอก “กัน มา วันนั้น

อยากจะทำอะไรอย่าง เป็นเรื่องอยู่ข้างจะ
ส่วนตัวนั้นค่อย”

“ได้ซี ว่ามาเถระ ไม่รังเกียจเลย”
ขจรชายก็ไปนั่งลงที่เก้าอี้ตัวหนึ่งมุมห้อง

“กันเสียใจ ที่ มา เกือบไม่ทัน งานวันเกิด
ของ มอริสสิน เพราะที่กระเสียในแคลิฟอเนีย”

“แน่ละ เพราะที่มากที่มาวันนั้น เมื่อ

หัวคันเอง ไต่มีพิชประกาศหมั้น หลานชาย
ของกัน กับ มิส มอริสสิน”

“เหมาะแล้ว ขอแสดงความยินดีก็ด้วย
ทอม เป็นเด็กที่กลับมาแต่ไหนแต่ไรแล้ว” พลา
กยทวิชิการัฐใหม่ อีกตัวหนึ่ง แล้ว พุกสัพ
เสียงเขา ๆ ต่อไป

“กันก็เหมือนกัน มีลูกชายอยู่คนหนึ่ง
ก็ออกจะเป็นห่วงใยมาก อยากจะขอให้บุตร
สาวของแก มิส ไวโอเล็ต นะ ให้ลองไปบังคับ
บัญชาเขาที่สักหน่อย”

“นั่นแกแนใจแล้วหรือ?”

“แนก็เคยว กันได้ถามเขาแล้ว มอริส
ตกลงแน่นอน ถ้าแก เห็นว่าไม่ขัดข้องใน
เรื่องนั้น กันจะยอมยกฉันทันสองหมื่นเหรียญ
นั้นให้แกทันที”

ขจรชายก็ ๆ เมื่อได้ยินคำว่า ฉันทันสอง
หมื่นเหรียญ

“เอาเถระ วิชารักษ์ กันจะสองปรึกษาคำหาฤ
ก็ลูกสาวเขาคู่ก่อน เขาระตกลงหรืออย่างไร
กันก็ยังไม่ได้ แต่ขจรชายว่า จะยอมให้ทราบ
โดยเร็ว แกจะยอมยกฉันทัน รายที่วานนี้ให้
แนหรือ?”

“ไม่ต้องสงสัย ขอให้เชื่อเถิดว่าแกจะ
บริสุทในเรื่องเงิน ๆ ทอง ๆ ในกาลต่อไป”



พ.ศ. ๒๔๗๑

ไวโอเล็ต

เมื่อสนทนากันจบ มิสเตอร์ แบลค กับ บุตรชายลากลับไปแล้ว พ่อก็ ไวโอเล็ต กับ ทอม ซึ่งเที่ยวถามหา ยอน อยู่ทุกห้อง ก้าวเข้ามาในห้องโถง หล่อนโผล่เข้ากอดคอบิดา.

“ແ່ມ คุณพ่อคะ ก็ฉัน กับ ทอม ตามหา เลี้ยงแย้เที่ยวคะ”

“พ่อฉันรักลูกอยู่เหมือนกัน ลูกรัก มี เรื่องที่จะต้องขอปรึกษากับลูกเถียวิน”

“งั้นหรือคะ ทอมมี จะอยู่ที่นั่น ด้วย ไ้ ไ้ไหมคะ?”

“ไม่ช้ก็ช้ง แต่ฉันเล็ก —”

ทอมได้เถวไปรอบ ๆ แหงนดูรูปภาพ ไยราวด ที่ประทับประกาศอยู่ตามฝาผนังตก แล้ว เลยเลยออกประตูไป แต่ในที่ลี้ภัยอันกลับ มาแอบอยู่ ที่เลยเลย หล้งตก ตรง ประตู ยานหนึ่ง ยี้อยู่

“ลูกรักของพ่อ” มิสเตอร์ เกล เริ่มกล่าว “มิสเตอร์ แบลค กับ มอริส บุตรชาย มาหา พ่อ ฟังกลับไปเลยเลยสักครู่เอง เขา มาพุดด้วยเรื่องส่วนตัวกับรียรองว่า จะช่วย ชำระหนี้สินของพ่อให้หมดกันไป”

“ทำไ้ไหมคะ เขาว่าอย่างไรบ้าง ลูกอยาก ทราวยเร็ว ๆ”

“วิซาร์มาขอให้ลูกแต่งงานกับบุตรชาย

ของเขา”

“คุณพ่อตอบตกลงหรือคะ?”

“เปล่า ยังก่อน พ่อกำลังจะขอปรึกษาลูก อยู่เถียวิน”

ไวโอ เล็ต ชยหน้าลงส่อนบนไหล่ของบิดา ด้วยความเสียใจ และ โทมนต์เป็นที่ยิ่ง .

“คุณพ่อเจ้าขา ลูกไม่เต็มใจเลย”

“แต่— ลูกเอ๊ย เขาจะช่วยพ่อของเจ้าให้ พ้นหนี้สินอันเป็นรายใหญ่อยู่ ช้อสำคัญคือ พ่อจะ ได้ รียความหายะทันที และจะค้ง เลิกถอนหุ้นส่วนทั้งหมกที่มีอยู่ในบริษัท—”

“คุณพ่อไม่สงสารลูกบ้างหรือคะ? ลูก ไม่รักเขาเลย”

“และลูกไม่คิดถึงความล้มมออันจะมีแก่ ตัวพ่อหรือหรือ? ในเมื่อเขาเรียวร้ง แต่ ลูกประคิเชษ.”

เมื่อได้ คำวิ ทริตรง อย่าง แน่ว แน่ แล้ว หล่อนส่นใจพยายามข่มความกำศรคโคก ข้ม กับบิดาผู้ยังเกิดเกล้าซึ่งหล่อนรักปานทวงใจ ข้มอัสสัสลทโหลววิจุนแห่ง แฉ้งใจพุดว่า

“เพื่อเห็นแก่ ความสุข และ อนาคตของ คุณพ่อ ถ้าเช่นนั้นลูกก็ตกลงคะ”

“ตกลง! ไม่ก้อ! อว, ลูกรักของพ่อ ช่นใจ ของพ่อ เจ้าได้ทำให้พ่อมชีวคชน



เจษฎา ปาตุกระวงศ

มิกุน

ถนัด.” ครั้นแล้วก็ตรงเข้ากอดยุทรสาว
ผู้ยาใจไว้แนบชิดกอด และบ่นพึมพำว่า

“พอส่งสารลูกเหลือเกิน ไวโอเลต แต่
มันเป็นการจำเป็นของเราอย่างยิ่ง ลูกได้ช่วย
กู้ชื่อเสียงของพ่อไว้แล้วนะซี”

หล่อนไม่ตอบว่าอะไร ผลออกจาก
บีการบีเรกัมหันต์ออกจากห้องพ้นไป พย
ทอม ยืนง ๆ อยู่กับทักทายคนเสียดสี

“เธอยังไม่กลับอีกหรือ ทอมมีทริก?”

“ยังไม่กลับ เพราะว่า—”

“เธอจะไม่แสดงความยินดีให้แก่ฉันหรือ
ถ้าจะบอกให้ทราบว่า มีสเตอร์แบลคไคมา
ขอให้ฉันแต่งงานกับบุตรชายของเขา—มอริส
แบลค”

หล่อนเหมือนหน้าหลยส่ายคาที่เข้าห้องเพื่อ
ฟังคำพูดของหล่อน ในเวลาเดียวกันฮัสซูล
ก็ไหลซึมออกมา หล่อนพยายามที่จะซ่อน
ความเสียใจไว้ไม่ให้ทอมทราบ

“ไวโอเลต น้องร้องไห้หรือนั้น?” ทอม
กล่าวแล้วก็เดินเข้าไปในซีกตัว จ้มมือทั้งสอง
ของหล่อนมาขยไว้แน่น

“น้องตกลงหรือ?”

“คะ ทอม ฉันตกลง” หล่อนผันตอบ
พลางถอนสอ

“ขอแสดงความยินดีด้วยในการที่น้องจะ
ได้รับความสุข สำหรับพี่—”

คอหอยของเขาคนต้นจนพูดแทบไม่ออก
ทอมยื่นมือเหม่อไปข้างหน้า ในหัวใจเต็ม
ไปด้วยความรักและความแค้นระคนกัน

“ลาก่อน ไวโอเลต น้องจะได้รับความ
สุขอันแท้จริงจากเขา ก็ยกย! ”

“แต่— ทำไมพี่ จึงต้องบอกลาด้วยเล่า
คะ?”

เขายืนรื้ออ ไม่สามารถจะค้นหาคำตอบ
สำหรับหล่อนได้ หันหน้ามามองลูกหล่อน
ด้วยความอาลัยอาวรณ์อันสุดสิ้น จ้มมือ
ไวโอเลตสั้น แลพทักด้วยเสียงอันแหกเครือ
ออกมาว่า

“ขอความสุขจงมีแด่น้อง ลาก่อน!
บางทีเราจะไม่พบกันอีก.”

ทอมค่อย ๆ ปล่อยมือหล่อน แทนที่เขา
จะพูดอย่างอื่นต่อไป กลับรีบวิ่งหนีจาก
หล่อนจนพ้นสายคาที่ระมองเห็นได้ ด้วยวิถึใดๆ

— ๔ —

๑ เดือนภายหลัง.— อีก ๑๕ วันเท่านั้น
ก็จะถึงวันแต่งงานของไวโอเลต หล่อนได้
รับมันกับ มอริส แบลค โดยความจำเอนจำใจ



พ.ศ. ๒๔๗๑

ไวโอเล็ต

เหตุการณ์ในวันต่อ ๆ มา หลังจากการมัน
ของไวโอเล็ตได้ปรากฏ ออกโดยเปิดเผย แล้ว
ผลที่เกิดขึ้นจึงเปลี่ยนแปลงไปอีกรูปหนึ่ง โดย
มิได้นำ ความ พ้อ โธ่ อัน น่าปรารถนา มาสู่
มิสเคอร์บอนเคลเลยเป็นอันขาด สิ่งนั้นก็—
ทอม หลานชายรัก ผู้ ซึ่งแก้มึงมาตร์
ปรารถนาจะให้ แต่งงานกับ มิส มอริสสัน นั้น
เขาได้หนีไปยังลอนดอนเสียแล้ว ทั้งเรื่อง
การมันและกำหนดแต่งงานของ ทอม กับ โรส
จึงเป็นอันระงับไป

ในส่วนไวโอเล็ต ยิ่งใกล้จะถึงกำหนด
งานก็ยิ่งทวีความทุกข์ระทมครมครมทรมทรม
หนักขึ้นทุกที แท้ว่าชีวิตที่วิญญาน
ของหล่อนจะดำรงคงทนอยู่ต่อไปไม่ได้

หล่อนรักทอม ผู้ ซึ่งเขาได้กวนหนึ่ลาลัย
หน้าไปแล้ว—ผู้ ซึ่งจะไม่กลับมาให้หล่อนเห็น
เขามาก วันหนึ่งขณะที่นั่งนั่งถ่มมอย่กับ
ความว้าเหว้งยิบเหงา หัวใจของหล่อนก็
เต็มไปด้วย ความ ขมขื่น เยื่อหนาย ชีวิต และ
สรรพสิ่งทั้งหลายทั้งปวงหมกใน โกล ณะเฉียว
ได้ รับ จก หมาย ฉะบับหนึ่ง ที่ คว้าส่ง มา จาก
ลอนดอน หล่อนนึกออกอ่าด้วยความคิดยิบนี้
เพราะจำลายมือได้ว่า คงจะเป็นทอม จก หมาย
นั้นมันขบความว่าทั้งนี้

เพื่อนที่รักที่สุด

ฉันได้หนีจากอเมริกันเป็นที่สมควร
ทุกอย่างยิ่งมาเสียในลอนดอน อยู่ได้ไม่กี่วัน
บิดาของฉันก็มาคว่လာไปสู่ปรโลกเสียแล้ว ทั้ง
สมบัติที่คู่สกุลานไว้ ให้แก่ฉันผู้ มีชีวิตอันเต็ม
เปี่ยมไปด้วยความเศร้าโศก ชีวิตอันไม่เป็น
ทาสแห่งตัวของฉันเองหรือ ใคร ๆ ทั้งสิ้น เว้น
แต่ไวโอเล็ตคนเดียว

ฉันรักเธอ เพราะฉะนั้นจึงมีอาชวอยู่หน้า
เธอได้ และ ในโอกาสครั้งสุดท้ายนี้ ฉัน
ขอวิงวอนให้พระเจ้าจง คุ้มครอง อภิบาลเธอ
กับฉันซึ่งจะให้เข้าพิชิตสมรสในไม่ช้า ให้อยู่
ด้วยกันมีความสุขสำราญ. ส่วนฉัน, นับ
วันแต่จะสูญสิ้นชื่อเสียงแล้ว จงถอนชื่อของ
ฉัน ออก เสีย จาก ความทรงจำทั้งปวง ของเธอ
ไวโอเล็ต ที่รักยิ่ง ขอลาก่อน!

เราอาจจะไม่ได้พบกันอีก

ทอม

ครั้นอ่านจบก็พิศวงลงกับคำมอทั้งสอง
ของหล่อน อัสตูลก็รีบไหลอยู่คลอตา
แข่งใจใคร จะ ขนย่น ไต่ ไป ขนย่น ก็ พ้อ ทวี หน้า
คนไข้ก็วิ่งสวนทางลงมา

ไวโอเล็ต จึงพุดขึ้นว่า

“แซมพัสตัน, ฉันจะต้องไปลอนดอนโดย



ខេមរ្យ ឋានកះរុងរឿង

มิดน

รถด่วนย่ำวันนั้น ไปรถชั้นไปจักรกระเป๋
 เกิรทางให้ฉันที และแถะมอให้ ไครทรว
 เมไม่ไก่อเลบเปอนอันชาต”

แชมพูส้นกิ้งมีฤทธิ์แทนค่าตอบแทนด้วย
เก๋าคำแสดงความสามารถใจ

“ไปล่อนก่อนอีกคนหนึ่ง—ล่อนก่อน ! โอ้
โห—ในบ้านนี้เห็นจะเต็มไปด้วยคนชั่ววิกลจริต
เสียหมดแล้ว” แก่น้ำพืมพำในคอ

ยอนเกล นั่ง นิ่ง ชม อยู่ คน เกี้ยวใน ห้อง
 รมย์แซกกียาน เพราะว่ามีไวโอลินไต่ไป
 ลอนคอนเสียนแล้ว หน้าตาของแกชบช็ค
 เทียวแห่งลงไยมา ก่อมาไม่กี่วันก็รู้ สัก
 ว่าชีวิตของแกเป็นชีวิตที่ว่างเปล่า ไร้ความ
 สุข จนกระทั่งต้องเอาตัวออกห่างจากการงาน
 ทั้งปวง ในที่สุดก็กลายเป็นโรคเส้นประสาท
 อย่างอ่อน ๆ หมอขยววนซึ่งเป็นคนสหายที่คุ้น
 เคยที่สุดได้ รักษามาให้ ก็น กับแนะนำให้
 อยู่ในที่เงียบ ๆ ระวังสติอารมณ์สัก ๒ สัปดาห์
 ก่อนแล้วจึงจะเคิรทางไปลอนคอนได้

ขายวนทองมัสเตอร์แบล็ค มาหาเพื่อเขม
เยือนในสถานที่เป็นมิตรสหายรักใคร่กันมาก

“ ก็นพพทมอรวรรณ เมธเสถาน มอชว่
 อการบวชของแกจะ คอชคิ ขนบง จนกระทั่ง

อีก ๒ หรือ ๓ สัปดาห์” แบลคกล่าว

“นี่เป็นเวลาที่น่ามากริชาต์” ยอนพูด

“กินเสียใจมากที่สุด ไวโอเล็ต ไม่ได้
เล่าเรื่องนั้นให้ทราบเลยตั้งแต่แรก นอกจาก
ทั้งจดหมายไว้ระยิบ ๑ บอกว่าจะไป สอนคน

ไปหาทอม” แกดอนใจยาวแล้วพูดออกไป

“เขารักกัน เรา^๕ก็^๕ไม่^๕รู้^๕เรื่อง^๕กัน^๕สาย^๕ปลาย^๕
เหตุ^๕ ก็^๕นอ^๕ย^๕า^๕ก^๕า^๕ว^๕า^๕ช^๕อ^๕ค^๕ว^๕า^๕ม^๕เ^๕อ^๕เพ^๕อ^๕ไ^๕ห^๕น^๕ก^๕เ^๕ร^๕จ^๕ม^๕ย^๕
เร^๕อ^๕ง^๕น^๕—เร^๕อ^๕ง^๕ท^๕พ^๕ก^๕ก^๕น^๕ไ^๕ว^๕ ค^๕น^๕น^๕ค^๕ว^๕ร^๕ย^๕ค^๕ิ^๕เส^๕ย^๕ก^๕อ^๕น^๕
ร^๕น^๕ก^๕ว^๕า^๕ม^๕ี^๕ไ^๕อ^๕ก^๕า^๕ด^๕—”

“ ก็นานทีประสงคระบอกเขื่อนั้นเหมือน
กัน ยอน อย่าเสียอกเสียใจ จงรักษาตัวให้
หายโดยเร็ว มิฉะนั้นอาจจะเป็นอันตรายมาก
เมื่อมีความจำเป็นก็ขึ้นเสียเขื่อนนั้นแล้ว กัน
ก็ไม่มีเวลาประสงคระที่จะรีบมาหาเร้นให้หล่อน
ตกลงได้ ส่วนเรื่องเงินทองนั้น แถอย่าคิด
ให้มันมากไปเลย ”

“แต่ วิชาการก็กำลังดีขึ้นเสมอ ถ้า
แกไม่รังเกียจกันคิดว่า สัน^๑พ้อให้กันไ
รมีส่วนแบ่งกำไรจากวิทยุเสียก่อน ก็
จัดการชำระ ให้เป็น^๑ระเบียบเรียบร้อยหมด”

“บอกว่า แก่ไม่ต้องคิดในเรื่องนี้ กัน
ไม่ใช่คนใจคอเหี้ยมโหดกับเพื่อนฝูงเลยนะ”

“ชอบใจมาก เพื่อนรัก เมื่อนักชย



พ.ศ. ๒๔๗๑

ไวโอเล็ต

สหายคน จะเวิร่ทางไปลอนดอนโดยเร็ว”

เตาผิงในห้องรับแขกของบิดา เพราะว่า

อากาศกำลังหนาวทึ่ ภายหลังเมื่อใดก็ตาม

เหล้าเข้าไป ๓-๓ แก้วก็กิน สดก็เริ่ม

เข้าสู่ร่างจึ้นกระทั่งน่าพิศวง ๓๐

“หล่อน—ไวโอเล็ต บ้านนั้คงจะแต่งงาน

เสร็จแล้ว โอ! แต่งงานแล้ว” ทอมรำพึง

ในใจ หัวใจรู้ สักยวักวาวอย่างยิ่ง ความ

เศร้าโศกทางนี้บังเกิดขึ้นโดยพลัน อัสสัส

อันเขามิได้ตั้งใจจะให้ มีชนกั้ชุ่มชื้นเยือกอยู่

ความคล่องจักขุ สายตาทางสองมองเหม่อ

ไปที่เตาผิงซึ่งกำลังลุกโชนส่งแสงรุ่งโรจน์

๐ ๐

อันว่าพิภพซึ่งเราทั้งหลายอาศัยอยู่ย่อม

มีความไม่เที่ยงปนเจืออยู่ด้วยทุกกาลสมัย—เมื่อ

มิได้ก็แล้วก็ยังมีสุข และมีสุขก็ย่อมจะ

ต้องมีโศก หม่นเวียนกันไปดังนี้ ใน

ส่วนตัวไวโอเล็ตก็เช่นกัน จำเริญแต่หล่อน

ได้สละทวิภพศฤงคารบวรและความขมรส

ซึ่งหล่อนจะพึงได้ไว้—ย้ายหน้ามาเทียบตึก

ความหาทอม ผู้ซึ่งหล่อนรักเขา รักเขาอย่าง

เงียบบ่ หล่อนรักเขาหมกทั้งจิตและวิญญาณ

เมื่อหล่อนมาถึงลอนดอนแล้ว ก็ตรงไป

พักอยู่ที่ภัตตาคารแห่งหนึ่งอันมีนามว่าชาวอีย

ความตั้งใจของหล่อนข้อแรกก็ค้จะไปสืบทา

ฝ่ายทอม ทั้งที่ไ้กล่าวแล้ว แต่เข็องคั้น

ครันเมื่อเขาคึกเห็นว่าชิคาโก จะไม่เป้นที่ให้

ความสุขสำราญแก่เขาได้แล้ว, จึงไ้บอก

เวิร่ทางตรงมาหาบิดาผู้มีเคหะสถานอยู่ ใน

พระนครลอนดอน แต่เมื่อมาถึงไ้ไ้ไม่นาน

เท่าไร บิดาผู้เป้นที่รักยังเกิดเกล้าก็มาคว่น

ลาไปสู่ปรโลกเสียโดยย้งยั้ทันคั้นคว่น สำหรัย

ทอม ยังรู้ สักว่าชีวิตของเขาหมกทวิภพยิ่งขึ้น

อนิจจาเอ๋ย ชีวิตอันขมขื่นจะค้ต้องไ้รับความ

ทุกขัระทม แสนวิโยค โศกศัลย์ ไปอีกนาน

เท่าไรหนอ!

ทอม ระลึกถึงบิดาผู้มีพระเดชพระคุณอัน

ใหญ่หลวง—ผู้ซึ่ง จะไม่ กลับ มาให้เขา เห็น

หน้าอีกแล้ว แต่ในเวลาเดียวกันหัวใจก็

ซั้มไป นั้ถึง วง หน้า อันงาม ละออบตาของ

ไวโอเล็ตว่าหล่อนจะเสียใจแทนเขาบ้างหรือไม่

ในเมื่อหล่อนทราบว่า ตัวของเขาตกอยู่ใน

กาลวิโยคสุทธะว่าพระรณถึงปานคั้น นั้ยังลือ

พิมพ์ในกรุงลอนดอนเคยลงข่าวเรื่อง การมัน

ของไวโอเล็ต กับ มอริส แบลค และซึ่งเป้น

ขรรคมทาที่การ สมรส ย่อมจะไ้กระทำ กันใน

เร็ว ๆ นั้ เขาณั้ยังขรมอยู่แต่ผู้เดียวทหน้า



เจษฎ์ ปาถะวงศ

นิพน

บ้านที่อยู่ของทอมที่ถนนเซนต์เยมส์ กับตัว
ขาวในหนังสือพิมพ์หลายฉบับที่อาจะมีข้อ
ความเกี่ยวกับตัวเขา แต่ก็เป็นการทรงกัน
ข้าม โดยที่ทอมมิได้ รับความรู้อันหล่อน
ต้อง ประสงค์ จาก หนังสือ พิมพ์ เหล่า นั้น เลย
ไวโอเล็ตก็เลยไปเที่ยวไต่ถามหาบ้านบิดาของ
ทอมเป็นหลายครั้งหลายคราวแล้ว ก็หาพบ
ร่องรอยไม่ ในที่สุดก็ต้องกลัวยมายังที่พัก
ด้วยความหมกหมุ่นว่าจะได้พบทอมผู้ซึ่งหล่อน
รักและบูชา

วันหนึ่งพบ แรงความในหนังสือพิมพ์ว่า
ต้องการหญิงขายดอกไม้ ในภัตตาคารลอนดอน
ปารีสเช่น ถ่ายลงบนเซนต์เยมส์ หล่อนคิด
เห็นว่า ทำเช่นนี้ บางทีอาจจะเป็นโอกาสหรือ
หนทางอื่นก็ได้ให้หล่อนได้พบทอมเป็นแน่ โดยที่
หล่อนจำได้ว่า นานมาแล้วครั้งหนึ่งทอมเคย
บอกว่า บ้านบิดาของเขายู่ที่เซนต์เยมส์
และบ้านนั้นเป็นบ้านเช่า ทั้งนั้นหล่อนจึงรีบ
แต่งตัวแล้วชวนรไปหาผู้จัดการภัตตาคารทันที
ไวโอเล็ตพุกกับผู้จัดการว่า

“ได้โปรดเถิดค่ะ โปรดรับทอมไว้ ใน
หน้าที่เป็นเด็ก ขายดอกไม้ตามแรงความของ
ท่าน”

ผู้จัดการ “อะไร! แม่สาวสวย แต่งตัว

ออกทรง อย่างนี้ หรือจะมารวมจ้างขายดอกไม้
เสียใจมากอะ หล่อนมาช้าไปนิดเดียว ฉัน
รับคนเต็มเสียหมดแล้ว”

ถึงกระนั้นหล่อนก็วิ่งวนต่อไป

“ได้โปรดอย่าเลิก ท่านผู้จัดการเจ้าขา
จะให้ค่าจ้างมากน้อยเท่าไร ก็ฉันไม่รังเกียจ
เลย ขอแต่ให้ มีหน้าที่ประจำอยู่ ในภัตตาคาร
นี้สักเล็กน้อย”

ผู้จัดการรูปร่างอันดี ท่าทางใจดี ยิ้ม
แฉ่งตอบว่า

“ยังงั้น แม่หนู! ก็ตามใจฉัน ถ้า
หล่อนไม่รังเกียจในหน้าที่ค่าเช่นนี้ ฉันจะ
ให้ค่าจ้างอาทิตย์ละ ๓๕ ชิลลิงก็ สำหรับหล่อน
ก็น่าพอใจ”

“เป็นพระคุณที่สุดแล้วค่ะ คุณคณดล”

ไวโอเล็ตหมั้นได้และรู้สึกชื่นหน้าใน
กิริยาอันดีของ ทอม ของ อิดา ผู้จัดการ คนนี้
เสียเหลือเกิน แต่มานึกถึงใจเสียว่า เมื่อได้
เข้าทำงานในที่นี้ ก็จะได้พบปะผู้คนมาก
และจะเป็นโอกาสให้หล่อนได้ไต่ถามหาที่อยู่
ของทอม เพื่อหากว่าจะมีผู้รู้จักหรือเคย
ได้ยินชื่อของเขายัง อาศัยที่นั่น มี
ไวโอเล็ต เบล จึงกลายเป็นเด็กขายดอกไม้
คนหนึ่ง ผู้มีหน้าที่เร่ ร่อน ๗ ไปตลอด



พ.ศ. ๒๔๗๑

ไอโอเล็ค

ภักดาการ

“ถ้าจะสนุกก็อยู่ แต่เพื่อเห็นแก่ทอม
ฉันจะทน รัยจ้าง เขาอยู่ ใน ลอนดอน สักเดือน
สองเดือนเท่านั้น ถ้าหมดหวังที่จะพบเขาได้
แล้ว ก็เป็นอันต้องเคิรทางกลับบ้าน”

หล่อนนั่งร่ำพิงในใจขณะที่เคิรออกจาก
ภักดาการ

—๕—

เวลาค่อย ๆ ล่วงไป ฝ่ายทอมเผ่าแต่
พระวงกิดถึงไอโอเล็คผู้เกี่ยวเท่านั้น ถึงแม้
ว่าเขา จะ มีความ เข้าใจ เสีย อย่าง แน่แน่ว่า
หล่อนได้แต่งงานแล้วก็ตาม เขาก็ยังคงหลง
ละเมอเพื่อฝันถึงหล่อนอยู่มิวันวาย ทนวก
เคิรว่า ซึ่งแต่ กาลก่อน เคย โทน อย่าง เรียบร้อย
สะอาดสะอาดอันหมกมก บัดนี้กลับรกร้างโดย
ไม่เอาใจใส่ หน้าตาที่เหี่ยวแห้งคล้ายคน
ทำงานหนักหน้าผากเป็นรอยย่นและหมองคล้ำ

คำวันหนึ่ง ทอมออกจากบ้านไปด้วยความ
กลัดกลุ้ม ในใจ เคิรไปตามถนนอันเยือกเย็นกับด้วย
ฝูงทวบนาคและขวยยาน ในที่สุดก็มาถึงภักดา
การ ปาร์เซียน และแฉะเข้าไปนั่งพักผ่อน
หย่อนอารมณ์อยู่ในห้องเครื่องกิม โดยเหตุ
ที่คำวันนั้นเป็นวันเสาร์ ในบริเวณที่จำหน่าย

เครื่องกิม จึงแลดู เหนือแน่นไป ด้วย สุภาพ ยุ่ม
สัตว์นั่งสั่งสนทนากันเป็นหมู่ ๆ ทอม ชำระ
เงินค่าเครื่องกิมเสร็จแล้ว ก็ลุกขึ้นเคิรจะ
ออกประตูไป ได้ยินเสียงคนพูดโต้ตอบกัน
อยู่อย่างแปลกหูใน ห้อง อีกห้องหนึ่ง ห่าง จาก
ห้องเครื่องกิมเล็กน้อย จึงหยุดฟัง

เสียงผู้ชายพูดกับผู้หญิงว่า

“แม้รูปร่าง หล่อนจะต้องสัญญาว่าจะ
แต่งงานกับฉันภายในเวลาเร็วที่สุด”

เสียงผู้หญิง “ฉันจะแต่งงานกับคุณอย่าง
แก่ไม่ได้เป็นอันขาด”

“ฉันจะได้ออกจากหน้าที่ทันที ถ้าหล่อน
ขึ้นพวกพวกก็อย่างนั้น”

“จงปล่อยให้ฉันไปเดี๋ยวนี้ มิฉะนั้นฉันจะ
ร้องถึง ๆ ให้คนอื่น ๆ ได้ยิน”

“แต่หล่อนต้องแต่งงานกับฉัน เข้าใจ
ไหม ?”

“ฉันไม่ยอม ! แก่กล้าก็ จะทำ อะไร
ก็ทำ !”

“ขอให้ยอมเสียเถิดเถิดเถิด มีฉะนั้นต้อง
ตาย !” ผู้ชายพูด ขณะที่จะกวักมือเรียกออกมา
ดูตรงหน้าหล่อน

เสียงผู้หญิงพูดว่า “ไปรออยู่ข้างฉันเลย
ท่านผู้จัดการ แต่ขอไว้ไปรอกอดสักหน่อย



ฉาก ๑

มิถุน

ว่า ท่านรู้จัก มิสเตอร์ ทอม นิคสัน หรือ
ไม่ ?” หล่อนอ่อนน้อม “ท่านบอกฉันล่ะก็
ฉันจะทักท้วงทันที”

โดยปราศจากการระวัง ทอม เคิร์ปเปอร์
ไปในห้องนั้น เห็นผู้จัดการภัตตาคารกำลัง
จะปลูกปล้ำหล่อน และอีกมอหนึ่งฉวยมือ
อยู่ตรงหน้าของหล่อน ก่อนที่ทั้งสองคนจะ
ทันรู้ว่าจะไระยังเกิดขึ้น ทอม ปลดปล่อยหมัด
เปรี้ยงเข้าไปที่หน้าผู้จัดการ ทำให้เขาอับ
คนนั้นลงไปนอนแต่เห็นความนี้ไม่ถนัด ทอม
กะโหลกเข้าไปเหยียบเขยิบมาถือไว้ในมือ

“ถ้ากลัวตาย ต้องออกไปจากห้องเดีย
ว !” ทอม บังคับ ยกขึ้นร้องไปยังหน้า
ผู้จัดการอย่างทว่า ครั้นเมื่อเห็นว่าเขา
อย่างหมดแค้นแล้ว จึงรีบวิ่งเข้าหา
หญิงสาวที่เฝ้าประตู ทักท้วงไป โทษมิให้
ได้ทักท้วง

ทอมมองตามหลังผู้จัดการจนเคิร์ปเปอร์
แล้วจึงหันกลับมามองห้องที่หล่อนอยู่ ซึ่ง
ประหม่าตัวสั่นขวัญหายอยู่ ทั้ง ๒ คนต่าง
กำลังแลด้วยความผองผามกัน

“ไวโอเล็ต !”

“ทอมมี” หล่อนร้อง

โผล่เข้ามาหา ทอมตระกองหล่อน

ไว้ในวงแขน

“ไวโอเล็ตหรือ !” หล่อนมาทำไม—
เมื่อไร ?”

“ทอมมี ! ทอมมีที่รัก” หล่อนเรียก
ชื่อเขาด้วยความรักใจ หัวใจเต้นแรง “คิด
มาหาเธอ—ตามหาเธอเสียออกแน่แล้ว” หล่อน
พูด “ในที่สุดเราก็พบกันอีก โอ ! ทอมมี
ที่รักของฉัน ทำไมจึงหนีฉันมาเสียเล่าละ ?”
หล่อนซบศีรษะไว้กับอกของเขา “คิด
จนถึงขั้นที่เซนต์เยมส์ แต่ไม่พบเธอแล้ว”

“ไปที่นี่ !” หล่อนไปทำไม ? ทำไม
อยู่ที่นี่นานมาแล้ว พักผ่อนไปอยู่ โอลิมปิก
ต่างหาก”

“โอเอ !” ทำไมเธอจึงไม่บอกคิดเสีย
แต่ก่อน ๆ นี้ คิดฉันหลงไปหาเสียแทบสิ้น
ปราศ

“ไวโอเล็ต” หล่อนพักอยู่ที่หรือ ?”

“เปล่าละ คิดฉันอยู่ที่ ซาวอย”

“ภัตตาคาร ซาวอย !” หล่อนมาทำไมที่
นั้น ? แต่งงานแล้วมิใช่หรือ ?”

“ทอมมี” ขา, โปรดอย่าพูดว่าคิด
แต่งงาน” หล่อนยกมือขึ้นปิดปากเอาไว้

“คิดฉันอยู่ไม่ไหว ต้องหนีไปมาที่นี่ คิด
มาหาเธอ—มาแล้วก็เลย” และเป็นคนรัก



พ.ศ. ๒๔๗๑

ไวโอเล็ต

ทอดไม้!”

“ขายทอดไม้?” ทอมทวนคำ “นั่น
เป็นความอหิวาต์ของน้อง—โอ ไวโอเล็ต นั่นเป็น
ความซุกซนของน้องมากที่สุด”

“ขอบคุณสวรรค์ค่ะ ถ้าคิดไม่อหิวาต์
อย่างนี้คงหมดหวังที่จะได้พบเธอ ทอมมี
ไม่เห็นใจน้องหรือ?”

เขากอดหล่อนไว้นและ รุมพิศห์ หล่อนแทน
คำตอบ ซึ่งก็เหมือนหล่อนจะพอใจมาก.

“ขออภัย สวรรค์เป็นพยาน ค่อนไปเรา
จะไม่ต้องจากกันนานเหมือนคราวนี้อีก ทำไม
น้องจึงไม่บอกความจริงเสียแต่แรกว่า—”

“ค่ะ คิดฉันรักเธอ ทอม คิดฉันรักเธอ
เสมอ” หล่อนกระซิบ “ไวโอเล็ตเป็นของ
เธอคนเดียว” หล่อนขบขันและกอดเขาไว้น
นานที่สุดที่ทนได้ “โอ พี่ไม่คิดบ้างหรือ
ว่า หัวใจของน้องจะต้องแตกทำลาย ถ้า
น้องต้องแต่งงานกับคนที่ไม่ใช่ทอม”

“โดยทำนองเดียวกัน น้องก็จะเห็นได้
ว่า พี่กำลังกลัวเพราะความรักน้องจนแทบจะ
เป็นบ้าอยู่แล้ว”

“พี่กลัวจริงหรือคะ?”

“จริง ๆ” เขาคอบ

“หมอ ขรวาน ไก่ โทรเลข ให้ พี่ รีบ กลับ

ไปพร้อมกับน้องที่เจ็บปวด คุณลุงมีอาการป่วย
ยังไม่หายเป็นปกติ”

“ทางที่ที่เรา ควร รีบ กลับไป บ้าน เมือง ใน
เทียวเรอที่จะออกคราวหน้า พี่ไม่มีห่วงใยอะไร
อีกมิใช่หรือคะ?”

“ในชีวิต ของพี่ — น้อง เป็น สตรี ที่ พรัก
และห่วงมากที่สุด!” แล้วเขาก็ค่อย ๆ ประจง
ลงรุมพิศห์หล่อนด้วยความรักอันเหลือล้น

นอกจากนี้ ก็ไม่มีอะไร จะกล่าว อีก แล้ว
ไวโอเล็ต ก็ ทอม ไก่ โดยสถาน เรือ แห่ง บริษัท
ไวท์สตีล ย้ายหน้า ไปสู่สหประชาอเมริกา เพื่อ
รับตำแหน่งเดิมของเขาในชิคาโก มิสเตอร์
ยอนเกลดต่อมาอีกไม่นาน เมื่อได้เห็นบุตรหลาน
ที่รักสืบทอดของแก่กลับบ้าน อาการป่วยไข้
ก็พลันหายวันหายคืน จนมีหน้าตาสดใส
ขึ้นเหมือนแต่ก่อนแล้ว.

ส่วนโรสนั้นได้แต่งงานแล้วกับ เซอร์เฮนรี
ตามความนิยมชมชื่นของหล่อน ก่อนหน้าที่
ทอมกับไวโอเล็ตมาถึงไม่กี่วัน

ครั้นถึงวันถูกขังยามยามก็ ในเวลาเช้า
วันหนึ่ง มิสเตอร์ยอนเกลดได้ยินเสียง ระฆัง ดัง
ก้องกังวานมาจาก โยสส์ เสียงระฆังนั้น
ดังเยือกเย็นไปไกล เสียงระฆังนั้นไม่แต่จะทำ



เจษฎ์ ปาตกระวงศ์

มิถุน

ให้หนุ่มสาว/วิชาวที่มีหัวใจเบิกบาน มีสเตอร์
เกล ผู้ มี อายุ ล่วง เขตก บำลิมวัย แลร์กักลิมมี
กิริยาท่าทางกะชุ่มกระซวยขึ้น

หลังจากนั้นต่อมาไม่ช้าไม่นาน ก็ มี ผู้
เห็นไวโอเล็ตกับทอม สามีสัก ที่รัก ของ หล่อน
และบุตรน้อย ๆ กำลัง เกรียน อยู่ใน บริเวณ
ทะเลสาบอย่างสุขารมณ์ ใกล้กับกุหาสน์
เล็กไซท์ของ มีสเตอร์ย่อนเกล ผู้ ซึ่ง ยักนั้นได้ มี
ความสุขสำราญบริบูรณ์ในท่ามกลางบุตร ๆ
หลาน ๆ และบริษัทยิววาร์โดยจะไม่ต้อง
ประสพความทุกข์ระทม แม้แต่หมาแมวใด ๆ
มาพ้องพานอีกด้วย.

ความร่าเริงแห่งทอมต่อใจไวโอเล็ต.

คล้าย ๆ ดังนี้:-

๑ ทวีติสาจบเขตเทศอินดี

หามะณีเหมือนรอสะลินดีไฉน.
เกียรติของนาง, พलगวายุพาไป,
ทั่วโลกัยรอสะลินดีย่อมภาขา.
ปวงรูปภาพงามเลิดเลิดเฉลา
เปรียบนงคราญปานเขม่าเขานักหนา.

ไม่ขอจำพักตร์ใดในอุรา

นอกจากหน้ารอสะลินดีบุปผินเพรา. ๆ

[จาก บท พระราชนิพนธ์ ใน เรื่อง
'ตามไททัน']



จงหาความไว้วางใจของคนให้ได้เร็วที่สุดที่จะเร็วได้ และรักษาไว้วางใจให้นานที่สุด
ที่จะนานได้.

หลวงรัชฎาภิเศก

วิสาขามณี

ของ

นางสาวแฝง พุทธิวัฑฒ์

กรอขรูปซึ่งแขวน อยู่ตามฝาผนังของห้อง มักจะไม่ค่อยได้ทำความสะอาดเท่าใดนัก ถ้า กรอขสกรปรกจะทำให้รูปซึ่ง อยู่ภายใน พลอย เศร้าหมองไปด้วย หรืออย่างทีนาน ๆ จะ เช็ดถูสักทีหนึ่ง แต่ความสกปรกที่เป็นรอย

ทุกต่างทำ จะไม่ออกให้ โดย ง่ายคาย ถ้า ต้องการจะให้ผ่องใสและใหม่ทั้งเดิม ใจให้ ผ่าซุบน้ำมันโคโรซินทาตามรอยเขือนจะทำให้ กรอขรูปนั้น สระอาและใหม่เหมือนดังเดิม

ภาชนะ ที่ ทำด้วย เหล็ก หรือ ทอง เหลือง ถ้า สกปรก ใส ขี้เทา ผสม กับ น้ำมันสน ขัด จะ สะอาดก็เหมือนกัน

น้ำมัน ซึ่งกลั่นจากอบเชย ถ้าใส่ไว้ใน ขวด หรือ งาน ที่ ลักเล็กน้อย แล้วปล่อยให้ ระเหยเอง จะเป็นเครื่อง อย กลั่นได้ อย่างดี สำหรับห้องคนเจ็บ

ถ้าจะทำแยมใส่ผ้า จึงใส่น้ำมันก๊าดลงไป สักเล็กน้อย เพราะเวลาซักแยมจะไม่ติดแต่ถ้าซัก ทั่วๆไป จะจนเจาเป็นมันก็

ลวก สบประคองที่เป็นสนิม เมื่อขัดด้วย กรดคาซทราว จนหมด สนิมแล้ว จึงทากาวขผึ้ง พาราฟีน แล้วขัดด้วยน้ำมันสวทอชอล แล้วผึ่ง ลมให้แห้ง



นางสาวเผ่ง พุทรวร

มิถุน

ถ้าสองเอาเปลือกส้มแห้ง ๆ สัก ๒-๓ ชิ้น
บรรจุลงในผ้าขาวของท่าน จะทำให้ซ้ามกลิ่น
คางคกขึ้น

ถ้าเสื้อผ้าของท่าน พระเอนเหมือนโคลน เป็น
รอยค่าง จงใช้หัวมันฝรั่งทุบให้หยาบๆ ใส่น้ำ
ให้พอเปียก แล้วใช้หัวมันฝรั่งนี้ถูเสื้อผ้าของคุณ

เปลือกไข่ไม่ว่าชนิดใด ถ้านำมาบรรจุ
ลงในถุงเล็ก ๆ ต้มลงไปพร้อมกับเสื้อผ้าสีขาว
หืนปูนที่เปลือกไข่จะพอกให้เสื้อผ้าขาวขึ้น

ถ้าจะรักษาผ้าไหม จงคว่ำก้นหน้าลงบน
ผ้าแห้งสะอาด เอากระดาษเยื่อไม้ทึบลงอีก
ชั้นหนึ่ง แล้วจึงรวบ

ภาชนะต่างๆ ที่ทำด้วยเหล็กวิเศษ เมื่อ
ใช้แล้ว จงล้างเก็บไว้ใน ที่ ๆ มีอากาศอบอุ่น
ถ้าไม่ทำเช่นนั้น อากาศจะทำให้สนิมขึ้นได้ง่าย

ผง ขอบแรกซ์ผสมกับน้ำอุ่น ทากระดก
หน้าค่างที่เยื่อกระดาษแล้ว ใช้กระดาษฟาง
ห่อให้แน่น แล้วใช้กระดาษนี้ จะทำให้
กระดกนวลใส และใหม่สะอาดขึ้น

รองเท้าหนังเมื่อใช้นาน ๆ จะสึกกร่อน
ง่าย ๆ ทำเอาเอง อย่างง่าย ๆ วิธีหนึ่ง คือ นม
ข้น ๒ โป๊ว นำมันดินซัด ๑ โป๊ว ใส่ภาชนะ
คนละเอียดแล้วคองบนไฟ เมื่ออุ่นก็แล้วจึงผสม
และกวนให้เข้ากัน รองเท้าที่ระคายเคืองให้
สะอาดเสียก่อน จึงเอาฟองน้ำชุบน้ำมัน
ทาให้ทั่ว แล้วใช้เศษผ้าสักกระหลาหักแห้ง ๆ
เช็ดออกครึ่งหนึ่งจะสะอาด และเป็นเงาอีกครึ่ง

ผ้าทาสีต่าง ๆ ก่อนที่จะซักหรือฟอกสระ
ควรแช่ด้วยน้ำเกลือเสมอทุกครั้งที่ไป เพราะ
เกลือบดกันไม่ให้สีตกได้ ดีกว่าสิ่งอื่น ๆ แต่
ถ้าผ่านเป็น สีดำไม่ควรรีใช้ แช่ด้วย น้ำเกลือ
ควร แช่ลงใน น้ำ ฟอง สระ ที่ ใส่ ผง ขอบ แรกซ์
๒-๓ ชั้นขึ้นได้

ภาชนะที่ทำด้วยเหล็ก หรือ กระเบื้อง ถ้า
สกปรก จะใช้ น้ำมัน พาราฟิน ๓ ส่วน น้ำ
ธรรมดา ๓ ส่วน ล้างดูให้ทั่วจะสะอาดหมดจด
ทั้งนี้

ในฤดูร้อน เนยมักจะอ่อนเหลว ถ้าจะ
รักษาให้ แข็ง อยู่เสมอ จง บรรจุลงในขวดแก้ว
แล้วแช่ลงใน ภาชนะที่บรรจุน้ำเย็นไว้



ครูหมึกสอนนักเรียนให้รู้จักใช้คำว่า
“ประหลาด” และ “อัศจรรย์” ครึ่งที่สี่
ชักตัวอย่างตามนายท้องนักเรียนเล็กผู้หนึ่งว่า
“สมมุติว่าชายผู้หนึ่ง ตกจาก ตึก สูงถึง
๓๐๐ ฟุต พอดีพันดินกลิ้งชนเคียวไถ โดยปกติ
ไม่รู้สึกเจ็บปวดเช่นนั้น เขาจะเรียกเขาว่าเป็น
คนชะนิกใคร?”

นายท้องจำนนต่อคำถาม ซึ่งทำให้ครูหมึก
หัวเสียยิ่ง

ครูหมึก “ถ้าสมมุติว่าเขาสามารถทำเช่นนั้น
ได้ครึ่งชั่วโมงละ ๖๐ ครั้งละ จะ
ควรเรียกคนชะนิกคนว่าอะไร?”

นายท้อง “เรียกว่าคนชำนาญครับ”

โททยกับ จำเลย เบิกกัน ในศาล เรืองชื่อ
ชายบ้านคอบเป็นขึ้น

จำเลย “ในสัญญาไม่มีนั้นว่าชายบ้าน
แล้วจะต้องให้พรมด้วย”

โททย “ใช่! อะไร ๆ ก็ทำสัญญา กัน
ซอชนมโง่ไม่ทำสัญญาล่ะ?”

จำเลย “ใช่! ก็ชนมมนั้ท้องไม่ได้ขึ้นหัว”

โททย “อ้ายคู้ย พรหมก็กินไถเมื่อไหร่ละวะ”

๐ ๐ ๓

“เธอ มีภูมิรู้ ในหน้าที่ คนใช้ คี
แล้วมีใช้หรือ?”

คนใช้ใหม่ “ครับ สมชำนาญมาก”

นาย “อ้อ! นอกจากนั้นยังต้องการ
ความ เชื่อฟัง และ ซื่อสัตย์ ออก
ด้วย”

คนใช้ใหม่ “ประธานโททย เช่นคุณสั่งให้
ผมชะ ไม่เงิน นายผู้หญิงทั้งนี้จะ
ให้ผมใช้ ความ เชื่อฟัง ก่อนหรือ



นนทุกษ์

มิถุน

“ขอสัตย์ก่อน?”

“สำเนาไว้แล้วทุกฉบับ”

ชายผู้หนึ่งถูกหาเป็นจำเลยที่ ๒ ตามสมรั
ร่วมคดีในคดีลัทธิพยเวรของหนง

นางสาวผ่อง “ฉันก็รู้อยู่แล้วว่าหล่อนจวน
จะแต่งงาน”

ศาล “จำเลย รัก ใคร กับ บุตรสาว
เจ้าของบ้านจริงไหม?”

นางสาวพิศ “ແหม! ทายราวกับตาเห็นเทียว”
นางสาวผ่อง “และ คำนัน ของ หล่อน ซื่อ ผิน
ใช่ไหม?”

จำเลยที่ ๒ “จริง”

ศาล “เวลาเกิดเหตุจำเลยกำลังนั่งคุย
กับคู่รัก ในบ้านโจทก์มีใช่หรือไม่?”

นางสาวพิศ “ใช่ เอ! หล่อนเป็นหมอกับ
หรือ?”

จำเลยที่ ๒ “ใช่”

นางสาวผ่อง “เปล่าออก แต่ฉันเห็นหล่อน
สวมแหวนเพชร ที่คุณผินไปจ้าง
คุณพ่อฉันทำ”

ศาล “เช่นนั้น เพราะเหตุไร? เมื่อ
จำเลยที่ ๓ พวกพวกเขาเข้าไปใน
ห้อง จำเลย จึงไม่ช่วยเหลือ

เจ้าของบ้านหรือร้องไวยวายน?
กลัวยึดหน้าต่างหนีไป”

๐ ๐ ๐
เขาหญิง “คุณรักกิดินจริงหรือคะ?”
เขาชาย “แน่นอนเทียวขอรัก”

จำเลยที่ ๒ “เพราะผมไม่คิดว่าจะเป็นอะไร
เขาใจว่าคือบิดาของเจ้าหล่อน”

เขาหญิง “กิดินขอรับรองให้คุณทำอะไรสักอย่าง
ได้ไหม?”

๐ ๐ ๐

เขาชาย “ยินดีที่สุด ถ้าเป็นความประสงค์
ของหล่อน”

เขาชาย “เมื่อความรักระหว่างเราไม่เป็นผล
เช่นนั้น สมควรที่ฉันจะคืนอกหมาย
ของหล่อนที่มีมาถึงฉันทั้งหมด”

เขาหญิง “ถ้าเช่นนั้น ควรลืมนิดินเสีย
เพราะกิดินไม่รักคุณ”

เขาหญิง “อ้อ ไม่ต้องบอกอะไร เพราะกิดินก็

นนทุกษ์



การเขียนอินทวาที โดยมากเคยตกเป็น
ภาระของชาวคณะบางคน ที่คณะได้ขอร้อง
เชิญให้เขียน แดงการ ของคณะ ประจำเดือน
นั้น ๆ เสมอมา เดือนนี้ข้าพเจ้าตั้งใจจะ
ปฏิบัติอย่างเช่นเคย แต่มีชาวคณะหลายคน
ลงความเห็นต้องกันว่า ควรที่ข้าพเจ้าจะต้อง
แดงด้วยตนเอง เป็นการเบิกโรงเสียก่อน
อ้างเหตุว่า ขรรค์ศาสตร์ที่เขารับหน้าที่ใหม่ไม่ว่า
จะเป็นกิจการไร ๆ ย่อมต้องแสดงความ
ประสงค์ และ โครงการ ที่ จะ ดำเนินใน กิจการ
นั้น ๆ ให้ ผู้ที่ ทำการ ทิศ ทราบ ความ เจตน
งาน ก่อเกิดก่อน ข้าพเจ้าก็ยอมเห็นพ้องด้วย
จึงจำเป็นต้องแดงอย่างตามควร

สำหรับกิจการของหนังสือพิมพ์รายเดือน

ไทยเชม ในยุค ข้าพเจ้า เป็น บรรณาธิการ
ข้าพเจ้าได้ตั้งใจไว้ว่า จะ ไม่พยายามเปลี่ยน
แปลงระเบียบการอย่างไรรเลย เพราะเท่าที่
หลวงสรสารกิจ บรรณาธิการคนเก่า ได้วาง
รูปการไว้แล้วเป็นอย่างดียิ่ง ตรงกับความคติ
ความเห็นของข้าพเจ้าทุกประการ ข้าพเจ้าจึง
ตั้งใจจะทำเนิรตามรอยเดิมต่อไป

มีสมาชิก บาง ท่าน เคย สอบถาม ไป ยัง
สำนักงานว่า ไทยเชมแผนกสัสดกุดนั้นจะ
เอาอย่างไรกันแน่? ข้อนี้ท่านผู้เขียนได้แดง
ไว้ในคำ แก่ตัวใน แผนกสัสดกุด ฉะบับนี้ แล้ว
ส่วนเหตุการณ์ต่อไป จึงขอถือโอกาสแดงเสีย
ให้ทราบในที่นี้ ท่านผู้เขียนได้แจ้งมาว่าใน

กาลต่อไปไทยเชมแผนกสัสดกุด จะขอถูกละ



บรรณาธิการ

มิถุน

งศ์ชั่วคราว ไม่มีกำหนดแน่ว่าจะนำลงอีกได้
เมื่อไร ทั้งนี้ เพราะท่านมีพระประต๋วยมามาก
โดยมีหน้าท่งทางราชการและส่วนตัวเพิ่มขึ้น
เป็นอันว่าถ้ามีเวลาและโอกาสเมื่อไร ก็จะไ้
พยายามให้ มีอีก ตามสมควร

มีท่านที่เป็นนักหนังสือโดยมากเคยปรารภ
ถึงหนังสือที่ขัของเพื่อนของท่านเสวยวิโรคเศ
และนาคะประทีปว่าหาอ่านยาก เราได้พยายาม
ไปวิงวอนท่านเจ้าของ เพื่อนำมาลงในหนังสือ
ไทยเชมม ให้สมาชิกของเราได้อ่านหนังสือ
อันสำคัญนัอย่าง บัณฑิตท่านเจ้าของได้
กรุณาให้อนุมัติแล้ว และกำลังทำการตรวจ
แก้ ไขให้พิสดารยิ่งขึ้น ซึ่งหวังว่าจะมีโอกาศ
นำลงได้ ในไม่ช้า แต่จะ ไม่ลงตามลำดับ
อย่างที่เคยพิมพ์เป็นเล่มแล้ว จะเลือกลงแต่
บางบทก่อน พร้อมด้วยภาพประกอบเป็นพิเศษ

◎ ◎ ◎

ใ้มีผู้เื่อเพื่อกรุณาส่งหนังสือมาให้เ็น

สมัยคัของคณะไทยเชมมคือ

ท่าน ผู้จัดการ หนังสือพิมพ์ ขางกอกโตม
ให้ หนังสือพิมพ์ขางกอกโตมวันละ ๓ ฉะบับ
เป็นพิเศษ

คณะรัตนโกสินทร์ ให้ หนังสือชุดเรื่อง
อุทธชิของพะเชย ๓ เล่ม

กรมแผนที่ ให้ รายงานกิจการทั่วไปใน
ราชการกรมแผนที่สำหรับ พ.ศ. ๒๔๖๗-๒๔๖๘
๓ เล่ม

มหาเสวกเอก พระยานิรทขเทวา ให้
หนังสือ บทละครว่าเรื่องคว้าว พระราชนิพนธ์
ในรัชกาลที่ ๒ ซึ่ง พิมพ์ แจก ในการ
พระราชทานเพลิงศพ เสวกศรีและนายร้อยเอก
หม่อมเจ้าวิทยา ๓ เล่ม

หลานหญิงชาย ของ นางเทื้อ ประทีปเสน
ให้ ประวัติของนางเทื้อ ๓ เล่ม

คณะไ้ริยไว้ แล้วพร้อม ด้วย ความ ขอบ
บุญคุณเป็นอย่างยิ่ง

บรรณาธิการ

